

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İLETİŞİM

Bugünün Kitapları

Can Kartoğlu Gürses

Annem Sizi Derse Bekliyor

Desenler: Kemal Gökhan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CAN KARTOĞLU GÜRSER 1959 yılında Zonguldak'ta doğdu. AITIA Yönetim Bilimleri Fakültesi, Sosyal Politika Bölümü'nden mezun oldu. *Sanat Olayı* dergisinde röportajlarıyla yer aldı. *Cumhuriyet* gazetesinin düzenlediği Yunus Nadi Yanışması'nda 1988-1989 yılında röportaj dalında mansiyon, "Oreyapoli Mustafapaşa" adlı yazısıyla ise, *Milliyet* gazetesinin düzenlediği 1990-1991 Abdi İpekçi Barış ve Dostluk Ödülleri Yanışması'nda röportaj dalında birincilik ödülü kazandı. Ajans Ada'da reklam yazarı olarak başlayan profesyonel iş yaşamı, şimdi kendi ajansı olan Mucizeler Dükkanı Reklam Ajansı'nda devam etmekte...

İletişim Yayınları 1042 • Bugünün Kitapları 96

ISBN 975-05-0286-8

© 2004 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2004, İstanbul (3000 adet)

2. BASKI 2004, İstanbul (3000 adet)

KAPAK Kemal Gökhan Gürses

KAPAK FİLMİ 4 Nokta Grafik

UYGULAMA Cem Abbas

DÜZELTİ Serap Yeğen

MONTAJ Şahin Eyilmez

BASKI ve CİLT Sena Ofset

İletişim Yayınları

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

CAN KARTOĞLU GÜRSES

Annem Sizi Derse Bekliyor

DESENLER *Kemal Gökhan*

ÜÇ YANLIŞ KAÇ DOĞRUYU GÖTÜRÜR YA DA BİR DOĞRU KAÇ YANLIŞI ÖNLER

Bu kitabın ilk taslağını okumayı az önce bitirdim. Bana böyle bir görev ya da onur verilmemiş olduğu halde, önce bir kâğıt mendille gözyaşlarımı ve burnumu silip, hemen çıkardım bilgisayarımı ve bu kitaba bir “önsöz” yazmaya başladım.

Aklıma daha kızım Can'ın ilk doğduğu günlerde çıkan bir kitap geldi hemen: “Babalar da Çocuk Bakabilir”... Bir yandan bebek Can'ın kısa uyku aralarında sigara kaçamağı için mutfığa sığınır, bir yandan da bu kitabı okurdum. Hayret içinde, “Vay be, yalnız değilmişiz demek ki” derdim. Bu, sıradanlığı ilk kabul ettiğim günlerdi aynı zamanda...

Demek ki, öncelikle, bu kitabın kahramanlarından biri de benim. Kitabı okuduğunuzda, kimi kez benim bu kitapta anlatılan baba olarak olayın biraz dışında, duruma biraz mesafeli olduğum kanısını edinip bana “Babalar böyledir zaten. Söyler, çekilirler. Bir şeyle ilgilenmezler. Sonra da her

şeyi eleştirirler” diyebilirsiniz. Ben de size biraz yutkunup, sonra, “Haklısınız” diyebilirim. İçten içe bana da haksızlık yaptığınızı söylemeyi aklımdan geçiririm ama, yine de susarım. Çünkü asıl emek sahibine haksızlık etmiş olurum. Bu kitap nasıl eşim Can Kartoğlu Gürses tarafından kaleme alınmışsa, bu ihtiyacı öncelikle nasıl o hissetmişse, bunca emeğin başrol oyunculuğunun ona ait olması da bence çok doğal. Ayrıca biz babalar da ilgi dozlarımıza göre vicdanımızı serin ya da yaraları derin hissedecek şekilde sınıflandırılabiliriz. Ben olsa olsa bu babalar sınıfında ilgi ve çabasıyla üst sıralara kendini layık görenlerdenim.

Öyle sanıyorum ki Can Kartoğlu Gürses, kitap üzerinde biraz daha oynadıktan sonra, ben de bu süre içinde, aralarda kullanılacak çizimleri de tamamlamış olacağım ve ver elini yayınevi. “Hangi yayınevi olmalı” diye konuşuyoruz şimdiden kendi aramızda. Kriterimizi, bu kitabı en yaygın okurla buluşturacak yayınevi olarak belirliyoruz. Çok satıp meşhur olmak, büyük paralar kazanmak falan değil; anne, baba ve çocuklar için yaşamları boyunca peşlerini bırakmayan bir kâbusa dönüşen sınav sistemini daha az tahribatla atlatmalarında tanık oyuncuların deneyimlerini yaygın bir kitleyle buluşturmak için.

Gerçi bundan 20-25 yıl önce, sistemi değiştireceğimize de kesin gözüyle bakıyorduk. Bu kitabı da okuyunca anlayacaksınız ki, bırakın sistemi değiştirmeyi, tıkr tıkr işlemesi için elimizden geleni ardımıza koymamışız.

Can Kartoğlu’nun, ona Abdi İpekçi Barış Dostluk Ödülü’nü kazandıran röportajında, birçok yazısında ve hayata geçmemiş sinema senaryosunda da hissettiğim o duru ve akıcı anlatım bu kitapta dil olgunluğuyla da buluşunca şeker gibi, kolay okunan, çok dokunan ve tadı uzun süre kalan bir sonuç çıkmış ortaya. Bu dilin ne kadar ekonomik ol-

duğunu görüp hayranlığım artarken, bir yandan bu dildeki ekonomiyi dayatan reklam yazarı background'unu da yaşamın bir cilvesi olarak telakki ediyorum.

Bir de tabiy, bana çizdiğim şeylerle ilgili takılan “İyi gözlemci” sıfatını Can'ın bu işi yaparken bir meleke daha ekleyerek dehşet verici bir “hafıza” ile kutsadığını düşünüyorum.

Kitap bitince oturup düşündüğüm şeyleri umarım siz, her şeyden çok değer verdiğiniz çocuğunuz henüz bu sürecin başlarındayken düşünebilme fırsatı bulursunuz. Bu kitap hepimize galiba tek bir soru soruyor: “Üç yanlış bir doğruyu götürüyorsa, bu kadar çok yanlış bize yapma hakkını veren hayat geriye savunabileceğimiz tek bir doğru bırakıyor mu?”

O anda ters kafa bir başka soruyu getiriyor ortaya: “Bir doğru kaç yanlış önler?”

Ben bunları düşünürken kızımın tatlı bir yaz rehavetiyle uyuduğu odanın kapısından bir an başımı uzatıp bakıyorum. “İşte” diyorum, “O orada, sağlıklı soluk alıp veriyor. Sevildiğinin, değer verildiğinin bilincinde. Belki her şeyin doğrusunu yapan bir anne-babası yok, ama en azından kendileriyle dalga geçmeyi bilen, bu yanlışları yüksek sesle söylemekten çekinmeyen iki tatlı salağı var”...

Belki yüzlerce salağız ve kendi inşa ettiğimiz o tunçtan sistemin param-parçası olarak, çocuklar elde, ordan oraya koşturup duruyoruz. Bizim oluşumumuzdaki bir alegoriyi hatırlatıyor bu durum bana: “Zaten hepimiz bir milyon sperm arasındaki zorlu koşuyu kazanmış o bir tek sperm değil miyiz? Bu yarış ne zaman bitecek?”

Kitabın tek kusuru bence kısa sürmesi. Liselere Giriş Sınavı, Üniversitelere Öğrenci Seçme Sınavı, Lisansüstü Eği-

tim Sınavı, Yabancı Dil Yeterlilik Sınavı, tek kişilik memur alımı için on bin kişinin katıldığı sınavlar, bütün iş görüşme sınavları... Bunlar olduğu sürece belki yazarımız Can Kartoğlu Gürses kendi adını taşıyan sevgili kızı Can Gürses’le ilgili daha birçok kitap yazmak durumunda kalacak. O zaman bu kitabın “Aa, bitti” dedirten duygusu, “Haydaa, yine mi”ye dönüşecek. Ben, en azından iki yıl sonra kızımın katılacağı üniversite sınavı ile ilgili şimdiden sakın görünmeye çalışsam da, başımıza geleceklerden endişe duyduğumu içtenlikle söyleyebilirim.

Dilerim aynı içerikte ikinci bir deneyimle Can Kartoğlu Gürses karşınıza çıkmaz. Ama bu kaliteli yazar kumaşıyla üreteceği yeni kitapları ilk okuyan kişi olmayı da gerçekten çok isterim.

Kemal Gökhan Gürses, Bozcaada, Ağustos 2004

çok özlediğim “küçüğüm”,
canım annem cahide kartoğlu'na
ve
bitanecik kızım “canpış'im”
can gürses'e...

Ali'nin büyük yürüyüşü... Bedrüm/Gece
İş ses: -Kam ter içinde kaldım...

AĞBI KAPATTIM YA!..

Az kaldı... İki adım sonra internet kafe... Ha gayret Ali!.. Biz otele bırakıp da koştura koştura internet kafeye giderken kafasında binbir düşünce... Bodrum/Yahşi'de kaldığımız otele beş dakika uzaklıkta internet kafe... Nasıl sıcak!.. Temmuzun sonu, gecenin yarısı... Ali'nin kalbi küt küt... Elinde küçücük bir kâğıt parçasında Ada'nın aday numarası... İnternet kafenin önündeki delikanlı da kepengi indir-miş, eğilmiş yere, kilitliyor koca takanağı... “Bi dakika kardeşim” diyor Ali, “Çok önemli... İnternete girmek zorunda-yım... Kızımın sınav sonucu... Sizden rica etsem...” Delikanlı, “Ağbi kapattım ya...” diyor... Ali de, en sevimli suratı ve en yumuşak sesiyle “Kapattığın gibi açarsın, hadi yakışıklı” diye cevap veriyor... Bir de omzunu sıvazlıyor delikanlının... İstemeye istemeye açıyor kepengi delikanlı... Gaarçççç... Bir ışık sonra... Sonra bilgisayar: Donnng!.. Ali, bilgisayarın başında... Giriyor adresi: www... Ve giriyor aday numarasını...

DOKTOR BEY! BEN ALİ! SANCILAR BAŞLADI!

Ali beni evde bırakıp da dışarı fırladığında sancılarım iyice sıklaşmıştı. 5 Temmuz'u 6 Temmuz'a bağlayan gecenin başlarındaydık... Teşvikiye sakin, dingindi... Hüsrev Gere-de Caddesi'ndeki evimiz, önden bakıldığında cadde üzerinde yanyana dizilmiş evlerden biriydi. Ama içeri girdiğinizde size hemen bir sürpriz yapardı... Arka pencereler, bir bahçeye açılırdı... Yemyeşil, hanımeli kokulu arka bahçe... İşte ben arka balkonda oturmuş içime hanımeli kokularını çekerken, içimdeki bebek kıpır kıpır, bir sağ tarafıma, bir sol tarafıma geçip duruyor, karnımın bir o yanı, bir bu yanı yükselip duruyordu cuk cuk seslerle... Belli, dar geliyordu artık içim ona... Sonunda bugün doğmaya karar vermişti demek... Doktorun verdiği tarihin üzerinden tam 5 gün

geçmişti... Ali, bir elinde doğum kitabı, bir elinde saat, sancı daha gelmeden “şimdi” diyordu ve geliyordu sancı... Biraz mola... Yine Ali'den heyecanlı bir ses: “Şimdi”... Ve yine sancı...

Çantamız hazırды... Anneme babama yazdığım not hazırды... Ali, doğum öncesi son görüntülerimi kaydetmişti videoya... Artık, doktorumuza haber vermenin zamanı gelmişti... Bir de annemlere... O zamanlar, bırakın cep telefonlarını, evimizde bile telefon yoktu. O zamanlar dediğim de, bundan tam 15 yıl öncesi... Ali, “Açık bir yer bulup Murat Bey'i ve seninkileri ararın... Hastaneye kaçta gitmemiz gerekir acaba?” diye çıkıyor sokağa...

Bizim evden bir lokma yukarı çık, sağa dön, Fırın Sokak... Ali, insana o tatlı tatlı uyku veren, sessiz Teşvikiye gecesinde, içinde çanlar çala çala dalmış bizim fırına... Fırından Ferdi Tayfur'un sesi yükseliyormuş: “Ben de özledim ben de!.. Resmin var her an elimde... Sana koşmak isterim... Derman yok dizlerimde...” “Telefonunuzu kullanabilir miyim?” Fırıncıdaki çocuktan “Tabii ağbi, kapattık ama, canın sağolsun!” Ali telaşlı, şaşkın... “Şu müziği biraz kıssak...” Fırıncı çocuk, kısmadan teybi “Sen de çok şey istedin ağbi be!” demez mi? Ali, belli; bu şarkı eşliğinde doktorla konuşmak istemiyor... Fırıncı çocuğa “Karım doğuruyor” diyor ciddi ciddi. O anda müziği değil kısmak, hemen kapatıyor çocuk... “Ağbi söylesene...” diyor çocuk... Ali çeviriyor numarayı: “Murat Bey! Ben Ali... Ali Güven... Sancılar başladı...”

Baba adayımız Ali, çok teşekkür ederek çıkıyor fırından... Fırıncı çocuk sesleniyor ardından: “Şimdiden hayırlı olsun ağbi! Vatana millete hayırlı olsun!.. Kusura bakma ters yaptım sa!..”

SAĞIM SOLUM ÖNÜM ARKAM ADA!

Kim demiş Ada'nın dört bir yanını denizle çevrili diye? Benim dört bir yanım Ada. Annem beni sevmek için doğurmuş. Ben de Ada'yı sevmek için doğurdum. Beni doğurur doğurmaz vermiş istifasını annem... Bırakmış işi gücü... Tam 7 yıl el ele, diz dize... Sonra ben ilkokula, annem işe... Aynı gün çıkmışız evden...

Bense, Ada'nın doğumundan topu topu 45 gün sonra işe başladım. Çocuk da yaparım, kariyer de misali... Tabii kolay olma-

ya lütfen... beni
bu saçlarla gizmeni
istemiyorum... anne
lütfen söyler misin...

tahmin edileceği
üzgü, bu güzel
KIZIN adı ADA!

dı Ada'yı bırakmak... Hürriyet'e bir ilan önce... "Teşvikiye'deki evimizde, kız bebeğimize binbir özenle bakacak, sigara içmeyen bakıcı aranıyor" dedik ve telefon numaramızı verdik... Ada'nın doğumundan bir ay sonra telefonumuz bağlanmıştı. Yazdığım reklamlardan sonra, kendim ve ailem için yazdığım ilk ilandı bu...

Herkes benim bu ilanı yazmamı bekliyormuş meğerse! İlan çıktı ve evin telefonu aralıksız çalmaya başladı... Tam 86 arama... Ada, her telefon gluuugluuu'sunda basıyor yaygarayı! Telefon gluuugululaştıkça Ada'nın canı meme istiyor! Ali kulağında telefon, elinde bir kalem, tek tek kiminle konuştu, özellikleri ne, kaç para istiyor, not alıyor... Telefonu kapatır kapatmaz "Mümkün değil! Olmaz" diyor... Ada'sını kimselere veremeyecek, belli... Ada ağladı mı, alıyor Ada'yı kucağına hoppa zıppa... O, bizim şımarık kızımız... Biz, Ada'nın iki delisiyiz...

İş Sesi - Sıkılıyoruz bizi
pır pır bırakarak beşimizi kreşe
bıraktık korkunçuz

BİR BUÇUĞUNDA KREŞ İKİ BUÇUĞUNDA BALE DÖRT BUÇUĞUNDA PİYANO

Beş bakıcıdan sonra bir buçuk yaşında kreş... Ada'nın eğitimi başlıyor böylece... Yüreğimiz pır pır bırakıyoruz Süper Şirinler'e Ada'cığı... Sonra sırada Fatoş Çocukevi... Ada, kumral saçları, bal gözleri ve döner etekleriyle çok mutlu... Her gün elinde "Faaliyetleri"yle geliyor eve... "Faaliyetler" mutlaka dosyalanıyor... Gelene gidene gururla gösteriliyor Ada "Faaliyet" Dosyası...

Ada'yı servis araçlarına teslim edecek değiliz ya... Ali, alıyor kucagina Ada'yı Teşvikiye'den Levent'e anaokuluna bırakıyor, sonra Çağaloğlu'na gazeteye gidiyor... Harıl harıl çalış... Anaokulu saat 18.30'da kapanıyor... Bu kez, Çağaloğlu'ndan yola çıkıyor Ali; Levent'e Ada'yı almaya...

Ada'nın gözleri kocaman olmuş, kapıda son kalan öğretmeniyle babasını bekliyor... Ali'yi görünce atıyor kendini baba kucasına... Sonra, Gümüşsuyu'na anneyi almaya... Sonra hep birlikte Teşvikiye'ye...

Ada daha iki buçuğunda bale yapıyor, dört buçuğunda kalem parmakları piyano tuşlarında, yuva gösterilerinde en önde; gelsin İngilizce şarkılar, gitsin danslar, şiirler, folklor... Biz

Ali'yle iki gözü iki çeşme... Birimiz fotoğraf, diğeri kamera çekmekten yorgun... Hep belgeleyeceğiz diye, gösterileri doyasıya seyredermemekten şikâyetçiyiz bir de... "Bak bi dahaki sefere kesin hiçbir şey çekmeden kurulup Ada'yı seyredeceğim!" desek de... Hep elimizde kamera, Ada'nın peşindeyiz...

Yaz tatillerinde bile bebeklerini yatağın üzerine sıralayıp, önüne de gezici tahtasını alıp, bıkıp usanmadan matematik problemleri üreten, problem çözen, çözdüren Ada... Bebekler de bir sınıfı dolduracak kadar var... Karmen, Yaş, Kalp, Sıdika, Mavi...

KADIRCAN!

Kafa sesi: Hayatta ne kadağ
çok "ğe" vağ... Kadiğ'de de vağ,
vağ da vağ.

ANNEEE! KADİRCAN GEÇEN YIL DA KURSA GİTMİŞ!

Ada bu yıl 8. sınıfa geçti! Türkiye'nin en köklü okullarından birinin anaokulunda "Pembe" sınıfta başlamıştı eğitimi... 1A, 2A derken geldi 8D'ye... Ali ilkokulda en iyi öğretmene düşsün diye, anaokulunda okul aile birliğine mi girmedi, az mı pastalar taşıdı o toplantılara, kadınların arasında az mı ter döktü, gazetesinde az mı haberler çıkarttı? Ama işe yaradı. Ada, okulun en iyi öğretmeninin sınıfına kuruluverdi.

Ve bu yıl yine en yüksek not ortalamasıyla karneyi aldı: 5.0. Ada için son derece olağan bir not ortalaması... Bizim için de... Ada, 5'ten başka not bilmiyor. Hem matematiği, hem de Türkçe'yi çok seviyor.

Ama o da ne? Sekizinci sınıfa başlayacağı günlerde Ada panik içinde... Varsa yoksa Kadircan... Kadircan'ın iki yıldır dershaneye gittiğini öğrenmiş. Kadircan için test, peynir ek-

mekken Ada daha yeni başlayacak kursa. Sekiz yıllık kesintisiz eğitimle birlikte okulda yapılan testler bıçak gibi kesilince LGS* hazırlığı için tek yol kalıyor: Özel dershaneler ya da özel öğretmenlerden ders... Çocuklar okulda eski sistemle her konuyu uzuuun uzuuun anlatarak not alıyorlar. Ama, özel okullar ya da Anadolu Liseleri sınavını başarıyla geçebilmek için test tekniği ve taktiğini çok iyi bilmeleri gerek! Ada ise, bir konuyu sorun size, en ince ayrıntısına dek anlatsın...

Kadircan'ın 7. sınıfta da dershaneye gitmiş olması bizimkinin canını çok sıkıyor. Kimbilir daha bilmediği yüzlerce Kadircan var, koşuya ondan önce başlayacak... Nasıl olur da Ada bu kadar geriden başlar? Söylenip duruyor!

Aslında, Ada'nın 7. sınıfta bir de dershaneye gitmesi mümkün değildi... Akıl edemediğimizden değil... Ada, pazartesi piyano dersi alıyor. Öğretmeni Günce... Salı günleri İngilizce öğretmeni Derin geliyor evimize... Çarşambaları matematik öğretmenimiz Bekir Bey, perşembeleri gitar öğretmenimiz Yiğit var evimizde... Cumaları modern dansa gidiyoruz... Ayrıca, çarşambaları okulundaki sosyal etkinliğe; tiyatroya katılıyor. Evimizin yardımcısı bitanecik Leyla, bıkıp usanmadan her bir öğretmene özel sunumlar yapıyor... Kekler, pişiler, kimine kola, kimine çay, kimine sadece su... Ada, cumartesi 4 saat boyunca, 12 yaşında inat edip öğreneceğim diye tutturduğu ve kendini kaydettirdiği İtalyan Kültür'e gidiyor. Sıra arkadaşları banka çalışanları falan...

(*) LGS, Liselere Giriş Sınavı'nın kısaltmasıdır. 8. sınıfın sonunda, haziran ayında TC Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yapılan Liselere Giriş Sınavı kapsamında dilerseniz Özel Okullar Sınavı'na, dilerseniz bu sınavdan bir hafta sonra gerçekleştirilen Anadolu Liselerine/ Fen Liselerine Giriş Sınavı'na, dilerseniz ikisine birden girebilirsiniz. Bu iki sınav da Türkçe, matematik, fen ve sosyal bilgiler derslerinin her birinden test tekniği ile hazırlanmış 25'er sorudan oluşur. Toplam 100 test, süre 2 saat...

Her hafta sonu bir kartvizit çıkarıp gösteriyor bize: İtalyan Kültür'den arkadaşım diye... Artık 5. kur öğrencisi... Pazarları da Ali'yle gittikleri tenisi atlamayalım!

Ama, LGS'ye gireceğiz artık... Dur bakalım...

HOŞÇAKAL İTALYANCA HOŞÇAKAL DANS HOŞÇAKAL TENİS

Kadircan bu yıl başka bir dershaneye gidecekmiş. Gitsin bakalım. Ada geçen yıl kuzeni Ilgaz'ın gittiği dershaneye gidecek. Ada orasını istiyor. Seviye tespit sınavında, o da ne! Kadircan da sınavda! Sonuçta ikisi de aynı sınıfa düşüyor! İçin için gülüyoruz... Okulundan üç arkadaşı daha var aynı dershanede... Biri en sevdiği arkadaşı Beste, biri Işık, biri Berke...

Artık, cumartesi ve pazarları saat 9.00'dan 13.00'e kadar dershanede oluyor Ada. Yine Teşvikiye'de oturuyoruz ve Beşiktaş'a yokuştan yürüyerek iniyoruz, kalabalıkları yarıyoruz. Yol çalışmalarının bitip tükenmediği yolları aşıyoruz. Dershaneye varıyoruz. Ada, "Kapıya kadar bırakma artık" diyor, "Ayıp oluyor!"

Duruyorum, peşinden bakıyorum. O giriyor dershaneye, ben dönüyorum eve...

İtalyanca'ya mola veriyoruz. Piyanoya, dansa, tiyatroya... Onların yerine, evimizde Türkçecimiz, fencimiz, sosyalcimiz, yeni matematikçimiz oluyor... Ama nasıl oluyor?

Nee! Saka gibi!
sen ertan Hoca'yn
duymadin ha?!

AY İNANMIYORUM! SİZ NASIL ERTAN HOCA'YI DUYMAZSINIZ?

Ada yine tosurdayarak geliyor eve. Bana kırgın, babasına kırgın. Hani biz Ada için her şeyi düşünürdük? Kadircan, Ertan Hoca'nın da sınavını geçmiş, ondan ders almaya hak kazanmış, biz bu adamı nasıl duymamışız? Evet, duymamışız... Ada, sakın ol! Ada telaş yok! Ada, sakın olur mu? Duymuş bir kez Ertan Hoca'nın methini? Ondan ders alıp da Robert Kolej'e, Galatasaray'a giremeyen tek bir öğrenci yokmuş! Ertan Hoca'nın 13 kişilik sınıflarda seçilmiş parlak öğrenciler dizi dizi...

Şimdi, dur bakalım... Kadircan hem dershaneye, hem de Ertan Hoca'ya mı gidecekmiş? Evet, bir de eve özel öğretmenler...

KADİRCAN SINAV GÜNÜ YA İSHAL OLURSA?

Ali gülmeye başlıyor... Gülünecek ne var? “Bak” diyor Ali, “Sana bir şey soracağım. Düşünsene; ya Kadircan sınav günü ishal olursa ne olur?” Ada, şaşkın şaşkın bakıyor babasına, güldü gülecek... Ali yineliyor: “Ne olur? İki yıl dershaneye gitmeler, Ertan Hoca’dan dersler, yok efendim eve hocalar, bir dakikada yapılan iki sorular, hepsi kara bir düşünür... Hiçbir şeyi abartmaya gerek yok! Böyle bir sınav zaten çok abartılı! Hangi ülkede var sekiz yılı iki saatte ölçmek!..”

Bir karara varıyoruz... Kadircan’ın hocalarıyla ilgilenmeyeceğiz... Çocuklarını at yarışı gibi yarışa hazırlayan ailelere hiç benzemeyeceğiz! Zaten Ada, her şeyi başarmadı mı? LGS’yi mi başaramayacak? O, ne yapar ne eder testte de başarılı olur...

Ishal hikâyesi hepimizin hoşuna gidiyor... Ada, yatmaya giderken yine tosurduyor... “Ay bir de ben ishal olursam o gün?” Adaaaa... Haydi, git yat!.. Ada’nın yatmaya niyeti yok: “Baba bir daha söyleme, ishal filan, ben ishal olacaktım gibi geliyor...”

Belli etmemeye çalışıyorum ama bu kez beni alıyor bir te-
laş... Ah ben niye bu adamı duymadım? Gece oraya telefon,
buraya telefon, alıyorum Ertan Hoca’nın telefonunu...

Kafa seeri - Arman Allah m!
Ben Ertan Hoca'ya nası
duymadım! Yoksa kötü bir
anne miyim?

GEÇ KALDINIZ EFENDİM! KAYITLARIMIZ DOLMUŞTUR!

Reklamlarımızda uzun yıllar birlikte çalıştığım oyuncu arkadaşımı da arıyorum. Ada ile yaşıt oğlu var. O da LGS'ye girecek. Neredeyse Ada ile aynı tepkiyi gösteriyor telefon-da: “Ay inanmıyorum! Sen nasıl Ertan Hoca’yı bilmezsin?” Yüreğim sıkışıyor... Ada bu yüzde yüz garantiden yararlanamayacak mı şimdi? “Ay şekerim” diyor oyuncu arkadaşım, “Adam çok prensipli, hayatta almaz, sen yine de ara istersen...” Onun oğlu tabii ki, Ertan Hoca’nın sınavını en önden geçmiş ve kurs almaya hak kazanmış!

Ertesi gün ilk işim Ertan Hoca’yı aramak... Elimde Ertan Hoca’nın kapısını açacak bir anahtar var: Diyeceğim ki benim kızım bunca yıldır her sınıfı 5.0 not ortalamasıyla geçti. Herhalde Ada’yı kaçırmak istemezsiniz! Ama, sekreterini aşmak ne mümkün! “Efendim” diyor, “bün-yemizdeki çocukların neredeyse hepsi 5.0’lık öğrenciler. Bu bir ayrıcalık değil. Önemli olan, bakalım bu bilgisini testte kullanabile-

cek mi? Yorum yapabilecek mi? Bunları size anlatmam bile abes... Çünkü, kayıtlarımız dolmuştur hanımefendi!” Çat kapanıyor yüzüme telefon...

Daha tanışmadan Ertan Hoca'yı kaybediyorum. Ada'nın haberi yok!

TANIŖTIRAYIM:

YENİ MATEMATİK HOCAMIZ ABİDİN BEY!

Kapımızın zili çalıyor. Yeni matematik hocamızı bekliyoruz. O olmalı... Evet o! Hiç kuŖkum yok! Karşımda takım elbise-li, kısa boylu, esmer, tertemiz bir adam duruyor. Tam Anadolu bir beyefendi... “Ben Abidin Acar.” “Aaa! Buyurun! Ben de Ada’nın annesiyim! Adaaaa!..” Ada da kafasını kaldırıp derslerden, geliyor kapıya... Abidin Bey, Ada’yı görünce gülümsüyor. Gülnce gözlerinin içi gülüyor... Duraksıyor, içeri girmeden elini ceketinin cebine atıyor ve mavi galoŖları çıkartıyor, ayakkabılarına geçiriyor, içeri öyle giriyor... Ada ile ŖaŖkın ŖaŖkın birbirimize bakıyoruz.

“Seni matematik öğretmenin Bekir Bey’den dinledim Ada” diyor Abidin Bey. “Senin çok parlak, çok zeki bir öğrenci olduğunu biliyorum. Okulda çok baŖarılı olduğunu biliyorum. Bu yıl LGS’ye birlikte hazırlanacağız. Biz, teste

ağırlık vereceğiz. Ama, bilgi olmadan testte başarı olmaz. Biliyorsun, bilgiyi almanın, bilgiyle donanmanın sonu yoktur. Evet sen bilgilisin ama, biz bu bilgilerini tazeleyeceğiz, bu bilgilere yenilerini ekleyeceğiz, bu bilgilerini en en en kısa zamanda aktarabilmeni sağlayacağız. Disiplinli çalışmalarınla zaten bu sınavda da başarılı olacağına inanıyorum.”

Yüreğim küt küt... Son derece güven veren, hatta heyecan veren bir konuşma... Tane tane bir Türkçe ile... Ada’ya bakıyorum... Ada da havaya girmiş...

Hemen yardımcımız Leyla giriyor araya... O çatlak sesiyle, ama bütün kibarlığıyla “Çay mı isterdiniz, kahve mi” diye soruyor. “Çay” diyor Abidin Bey. O gün öğreniyoruz iyi bir çaysever olduğunu ve kıtlama içtiğini... Bir yudum çay, bir kıtlama şekerden, bir yudum çay, sonra bir kıt daha...

Matematikçimiz pazartesi günleri saat 17.00’de gelecek. Ada okulundan saat 16.00’da dönüyor... 15-20 dakika dinlenecek... Sonra, yarının derslerinden en hafifine bakacak... 17.00’de ise Abidin Bey gelecek... Bir buçuk saat sürecektir ders... Ama, duruma göre iki saate de yaklaşabilir bu birlik-telik... Çünkü Abidin Bey, bize yakın oturuyor. Yol sorunu yok. Buna pek bir seviniyoruz... Sonra Ada yemeğini yiyecek... Sonra, yarım saat dinlenme... Saat 20.00’de yeniden dersinin başına oturacak! Yarının okul derslerinde ne yapması gerekiyorsa yapacak! Abidin Bey’e göre de en geç saat 22.00’de yatacak!

En iyi devlet okullarından birinde öğretmenlik yapan Abidin Bey, ne diyorsa “Evet” diyoruz. Önerdiği para için de “Evet” diyoruz. Ne derse kabul... Bir buçuk saat için her hafta 70 milyon... Ada istediğinde diğer öğrencilerini ayarlayarak artı ders verecek...

Oh, matematiği yorulmadan hallettik! Matematik konusunda içimiz rahat! Çünkü Abidin Bey’i eski matematikçi-

miz Bekir Bey önerdi bize... O ilkokul öğretmeni olduğu için, bu yıl test tekniğini aktarmada çok başarılı bir lise öğretmenin Ada için daha verimli olacağını illeterek...

Hangi test kitaplarını almamız gerektiğini de öğreniyoruz Abidin Bey'den ve uğurluyoruz onu. Ada dersine, ben ajanstan erken çıktığım için bir türlü yazamadığım senaryonun başına... Yarın sunumum var... Ama, yarın her şeyden önemlisi yeni fenciyle tanışmamız var... Geçiyorum notebok'umun başına, önce strateji raporuyla başlıyorum: Yaratıcı çalışmaya başlamadan önce! Döktürüyorum... Sonra sıra geliyor senaryoya... Konu: Tüketici kredisi!

Siz tükenmeyin! Tüketici kredisi kullanın!

YENİ FENCİMİZ HASAN BEY! AYNNNNNN!

Sunumum çok iyi geçiyor! Her şey yolunda! Eminim yeni fenci de çok iyi olacak! Böyle aptal aptal şeyler düşünerek ve “Film yönetmeniyle toplantıya çıkıyorum, uzun sürer, ajansa geri dönemeyebilirim” diyerek çıkıyorum ajanstan... Ali’ye telefon ediyorum... Yeni fenciyle tanışmaya gelebilecek mi? Ali bir saat daha geç randevu vermedim diye bana bozuluyor... Binbir tembih... Aman ha, bak Ada’nın değerlendirmesi çok önemli! Bütün yıl birlikte çalışacaklar! İyi konuşun, iyi gözlemleyin, Ada çok uyanık olsun! Peki Ali, merak etme!

Koştura koştura eve gidiyorum. Allahtan evle ajans arası çok yok! Leyla, bu kez pişiler hazırlamış. Yanına da kaşar peynir, bir de çay... “Ada için bu yıl daha çok çalışacağız” diyor gözleri ıslıl ıslıl...

Kapı çalıyor! Leyla, Ada ve ben, üçümüz atlıyoruz kapıya... Karşımızda dev gibi bir adam! “Ben Hasan Aysan.” Sonra, bir nefes alıyor, “Aynnnn” diyor... Tokalaşıyoruz. Elimi zor kurtarıyorum... Hasan Bey de, çok çok puanlar kazanılarak girmek için uğraşılan bir Anadolu Lisesi’nin fen öğretmenlerinden. Onu da bize Bekir Bey önerdi ve ayarladı. O nedenle içim rahat başlıyorum görüşmeye...

O, soğuk birşeyler istiyor... Belli etmese de Leyla’nın su ratı asılıyor tazecik çayı kaldı diye... Çok sıcak... Daha eylülün başındayız... Ceketini çıkartmak için izin istiyor Hasan Bey. “Tabii” diyorum, çıkartıyor... Cebinden koca bir mendil çıkartıyor, siliyor terini... Evde de klima yok ki... Klima mı alsak diye geçiriyorum aklımdan... “Saçmalama” diyorum sonra da... Bu yıl, ne kazanıyorsak, Ada’nın özel öğretmenlerine, Ada’nın dershanesine, Ada’nın okuluna gidecek...

Hasan Bey, Ada’nın yorgun duruşunu sevmiyor... “Canlı ol bakalım, daha yolun başındasın... Aynnnn” diye başlıyor söze... Ada, “Yarın okulda matematikten ilk sınavım var da biraz telaşlıyım” diyor... “Telaşlı olursan kaybedersin. Rahat olacaksın. Senin not ortalaman 5.0 değil mi? Bu telaş niye? Bırak, not fakirleri telaşlansın... Aynnnn” diyor. Hasan Bey, her cümlesini “Aynnnn” diye bitiriyor... Ada acayip acayip bakıyor, cevap vermiyor.

“Bu da böyle” diyorum içimden. Kızımızı herkes poh-pohlayacak değil ya... Bu adamın yöntemi de işe yarayabilir diye düşünüyorum. Sadece, çok dan dan... Herkesin alkışladığı Ada’mıza dair alışkın olmadığımız bir tarz... İlişkinin iyi olması için Hasan Bey konuştukça ona hak vermeye başlıyorum... “Evet Ada” diyorum, “Dik dur, Hasan Bey haklı! Daha yolun başındayız! Dipdiri, capcanlı olacağız!...” Ada, inanamaz gözlerle bana bakıyor.

Ada'yı içeri çağırıyorum. “Adacık” diyorum, “Bu adam biraz dan dan konuşuyor ama, çok iyi bir fenci. Tamam diyelim mi?” Ada düşünüyor. “Benimle ters konuşuyor ama” diyor. “Bak tatlım” diyorum, “Bu adamı Bekir Bey önerdiyse çok iyidir. Sana yararı dokunacaktır. Düşünsene, herkesin girmek için can attığı bilmem ne okulunun fencisi... Evet diyelim mi?” Ada duruyor ve isteksiz isteksiz “Zaten Ertan Hoca’dan da ders alamıyorum. Bu saatten sonra başka bir fenci aramak bana çok zaman kaybettirir. Kadircan, Tarabya Oluşumu’na da başlamış. Eylül bitiyor, biz hâlâ fenci arıyoruz. Tamam, olsun bu adam” diyor.

İkimiz de sahte sahte gülümseyerek çıkıyoruz odadan... “Ne gün başlayabiliriz derse” diyorum. Hasan Bey, sadece salılarının ve saat 19.00’unun boş olduğunu söylüyor... Aaa ne demek? Tabii ki... Gelecek salı 19.00’da bir buçuk saatliğine bekliyoruz Hasan Bey’i! Peki, ne kadar ödeyeceğiz? Bir buçuk saati 80 milyon... Aaynnnn!.. Tabii ki... Test kitabı alalım mı? Almayalım mı? Peki efendim...

Ders verdiğim öğrencilerin
evlerinde hiç bir kadar kitap görmedim...

VE KARŞIMIZDA TÜRKÇE ÖĞRETMENİMİZ GÜRKAN BEY!..

“Ada... Ne kadar güzel adın var senin... Kendin gibi adın da çok güzel... Bekir Bey’den senin hakkında çok övgüler aldım. Çok kitap okuyormuşsun, oyunlar yazıp sahneye koyuyormuşsun, öyle mi?”

“Evet” diyor Ada... “Benim bir tiyatro topluluğum var. Adı “TiyatroMUZ! Logosunda tiyatro normal yazıyor, yanında muz resmi var. Bugüne kadar beş-altı oyun yazdım, işte arkadaşlarla bir araya geldik, yönettim falan... Bizim terasta da sahneye koyduk,” diye sürdürüyor konuşmasını. Gürkan Bey hayran hayran dinliyor Ada’yı.

“Benim ders verdiğim öğrencilerin evlerinde hiç bu kadar kitap görmedim. Ne çok kitabınız var” diyor Ada’ya... Ada gülümsüyor... “Peki” diyor Gürkan Bey, “Kumral Ada Mavi Tuna kitabını hiç duydun mu?” Ada, Gürkan Bey’in sözünü

bitirmesini zor bekliyor, “Tabii” diyor, “Buket Uzuner’in romanı. Bu yaz okudum. Ordaki kızın adı da Ada, benim de... Ben de kumralım, o da...”

Gülüşüyoruz...

Peki ne zaman gelebileceksiniz Gürkan Bey? Ada’nın pazartesi ve salısı dolu...

Gürkan Bey için bunun önemi yok! Çünkü, programını yeni oluşturuyor... O zaman, biz de kapıyoruz çarşamba gününü... Ada, eskiden okulunda çarşamba günleri sosyal etkinliğe katılırdı. Zaten bu yıl 8. sınıfların sosyal etkinliklere katılması yasak!

En zor bölüme geliyor sıra... “Ne kadar ödeyeceğiz?” Tabii yine bir buçuk saat ders karşılığı söz konusu... “70” diyor bütün efendiliğiyle Gürkan Bey. “Okey” diyorum, teşekkür ediyorum. Tokalaşıyoruz. Ne kibar bir adam!.. Çarşambaları 17.00’de gelecek Gürkan Bey. Bekliyoruz!.. “Beyefendiye saygılar” sunuyor giderken.

Bilmem söylememe gerek var mı? Gürkan Bey’le tanışmamızı sağlayan da Bekir Bey. Türkçecimiz, Abidin Bey ile aynı lisede öğretmenlik yapıyor. Ve birlikte izleyecekleri programla Ada’yı hem matematikte, hem Türkçe’de sınava en iyi şekilde hazırlayacaklar. Bundan hiç kuşquamız yok zaten.

Bu arada, “Beyefendi” bir yazı dizisi telaşında. Türk Mizah Tarihi’ni anlatıyor... Biz Gürkan Bey’le konuşurken o bir karikatür ustasıyla röportaj yapmakta...

KIZLARIN İÇİNDE, KIZILAK BEBEK!

DERSHANEDE İLK TOPLANTI: ALİ, ANNELERİN İÇİNDE TEK BABA!

Dershaneden çağırılıyor. Anne babalara bir tanıtım yapılacaktı. O da ne? Hafta ortasında, salı günü saat 13.00'te... Toplantı trafiğini nasıl ayarlayacağım, bilmiyorum... Saat 11.00'de Levent'te bir toplantım var. Bir buçuk saatten bir dakika uzun sürmemeli... Ordan Beşiktaş'a dershaneye uçmalıyım! Ajansa kaçta dönebilirim? Bankanın reklam müdürü beni rahat bırakmaz. Toplantı biter, Cen-

ter'dan çıkarım, daha ajansa bile ulaşmadan ben yoldayken çalar cep telefonum... Karşımda Reklam Müdürü Korkmaz Bey:

“Aaa, siz hâlâ gitmediniz mi ajansa?” “İki dakikaya ajans-tayım Korkmaz Bey, buyurun!” Bir kampanya bitmeden ye-ni kampanyanın brifini alırım... İnşallah dershanede olaca-ğım saatlerde Korkmaz Bey'in de başka bir toplantısı var-dır... Ajansta tabii ki, 10 kişilik ekibim var... Ama, Korkmaz Bey beni ister... Çünkü ben bütün sakinliğim, öngörüm, ak-lım ve acayip hızımla mutlaka çözüm bulurum... “Ben sizi beş dakika sonra arıyım” demem hiçbir zaman... Alışkan-lıkların da gülümsetilerek edinileceğini bildiğimden yaşa-mın içinden, kimi kez güldüren, çoğu kez duygulandıran işler üretirim. Yaptığım sunumlarda, takım elbiseli koca ko-ca adamları ağlattığım çok olmuştur... Gülme krizine tuttu-ğum da...

Ama şimdi ağlanacak halim var. Ada'nın düzenini oturma-na dek bana 24 saat yetmeyecek, belli...

Ali arıyor bu arada... “Dershanenin kapısındaayım. Yetişe-bilmek için kan-ter içinde kaldım. Sen nerdesin?” Dersha-neye ulaşmak öyle zor ki! Tam önündeki yol derin mi derin kazılmış ve yapımda! Garç gurç hart hurt sesler çıkaran dev makineleri aşmak ne mümkün! Arabadan üç sokak ötede iniyorum. Topuklu ayakkabılarımla tıngır tıngır ama koşturarak dershaneye ulaşıyorum. Ali öfkeli öfkeli bakıyor.

Dershaneye giriyoruz. Koca koca çerçevelerde “Başarı Listeleri” karşılıyor bizi... Vesikalık fotoğrafların altında isimler, isinlerin altında da kazandıkları okullar... Kalbim küt küt... Buralara Ada'nın fotoğrafı da asılacak mı acaba gelecek yıl? Fotoğrafının altında Ada Güven yazacak. Ta-mam da, onun altında acaba hangi okulun adı yer alacak?

Birlikte, dershanenin daracık merdivenlerini çıkıyoruz.

Bir gürültü bir gürültü... Anneler babalar gelmiş herhalde... Teras katına çıkıyoruz... Bizi öğretmenler karşılıyor... Eve gelecek özel öğretmenlerle kıyasladığımızda hepsi gencecik... Göğüslerinde adları sanları... Aman pek bir cici dershanemiz... Yeni yapılmış boya badana... Hâlâ boya kokusu var... Kolluklu sandalyeler birbiri yanı sıra dizilmiş... İçeride bir kadın kalabalığı... Ortalıkta hiç baba görünmüyor!.. Herkes şöyle bir dönüp bakıyor bize... Bir biz gelmişiz karı koca... Ali, anneler içinde kızcık bebek! Hemen bize de kurabiyeler, meyve suları sunuluyor; hangisini istersek; vişne, portakal?

Anneler, bir konuşuyor bir konuşuyor... Herkeste bir heyecan... “Siz nereyi istiyorsunuz?” “Biz, Robert’i...” Çocukları nereyi istiyor, bilemem... Annelerin tercihi Robert... Bu anneler, çoğunlukla kolejlerde okumamış ama çocuğu en iyi okulda okusun isteyen anneler... Kimi anneler de Robert’i istiyor ama, onlar “Kolej” diyor Robert’e... Onlar da “Kolej”li takım...

Önümdeki anne dayanamıyor, dönüp soruyor bana: “Sizinki kız mı erkek mi?” “Kız” diyorum, “Ya sizin?” “Benimki de kız” diyor ve hemen soruyor: “Günde kaç test çözüyor?” “Nasıl yani? Daha teste başlamadı” diyorum. “Aaa, olmaz” diyor anne, “Çok sıkıntı çekersiniz. Benim kızım Melis günde 300 yapıyor vallahi...” Kalbimde yine bir telaş başlıyor... Ah Ada, sen hâlâ okuldaki sınavlarına çalış! Millet günde 300 test yapıyor!.. İçimden söylenip duruyorum. Bu arada, cep telefonum sessizde. İki dakikada bir bakıyorum Korkmaz Bey aramış mı diye.

ÇOCUKLARIMIZIN BU YIL HASTA OLMA LÜKSLERİ YOK!

Ve başlıyor sunum... Dershanemizin bu yılki müdire hanımı açılış konuşmasını yapıyor. “Hep birlikte zorlu bir yıla başladık. Bu zoru hep birlikte, elbirliğiyle aşacağız. Çocuklarınız bizim çocuklarımız. Psikolojilerini düşünerek en iyi şekilde onları bu sınavlara hazırlayacağız. Şimdi size Rehber Öğretmenimiz Övgü Hanım, dershanemizle ve sınavlarla ilgili bilgiler verecek.”

Övgü Hanım çıkıyor bu kez sahnemsi alana... Yaya yaya konuşuyor tüm sözcükleri... Çocuklarımızın bu yıl, başarı için kimi eğlencelere mola vermeleri gerektiğini öğreniyoruz... Sinema, müzik, hele hele televizyon, telefonlaşmalar... Bunlar, bir yıllık minik bir mola almalı... Konsantrasyon sağlanmalı... Çocuklarımız hafta sonu dershanede girdikleri derslerin yanı sıra, hafta içinde de, etüt saatlerinde olmak kaydıyla öğretmenlerden destek alabilirler. Bir de, okul var tabii... Okul, ikinci planda olacak ne yazık ki...

LGS’de başarının yolu test tekniğini kavramaktan geçiyor. Bu nedenle, ağırlık teste verilecek. Çocuklarımız özellikle ilk dönemde okulda devamsızlık yapmayacaklar... Çünkü, ikinci dönemde bol bol devamsızlık yapmaları gerekecek... Nisan ve mayıs aylarında yoğunlaştırılmış kursa gelecekler dershaneye... Şimdiden hangi hastaneden hangi doktordan rapor alabiliriz, konu araştırılacak ve sağlama alınacak... Haa, bir de 15 günlük tatil var... Tabii, tatil yok artık... Yoğunlaştırılmış mini kursa gelecek çocuklarımız... Sadece, 4 gün yanlarına hiçbir test kitabı ve defteri almadan anne ve babalarıyla birlikte çok uzak olmayan bir yere tatile gidecekler... Stresten uzak, anne baba şefkatiyle yoğurulacakları huzurlu bir ortamda dinlenecek ve enerji toplayacaklar... Aman sakın kayak yok!.. Bir yerlerini kırmayacaklar... Üşütüp hasta olmayacaklar... Çocuklarımızın bu yıl hasta olma lüksleri yok... En sağlıklı koşulları bizler sağlayacağız çocuklarımız için... Bu zorlu dönemi bizler kolaylaştıracamız... Anne, baba, çocuk ve dersane elele... İletişimi hiç kopartmayacağız... Ve başaracağız...

Sonra geçen yılın değerlendirmesini yapıyor, geçen yılki çocuklarına hangi okulları kazandırdıklarını grafiklerle gösteriyor Övgü Hanım... Bravo doğrusu! Kazanamayan yok neredeyse! Bir nebze olsun rahatlıyorum...

Okul tanıtımLARININ
vazgeçilmez
yıldızı...

(Poi de su aykırı
giyimini ofnaga...:))

YARIN OKULDA TOPLANTI VAR!

Ada'nın okulunda toplantılar yıllar yılı hep 16.30'da olur. Ders saati 16.00'da biter... Sınıfların havalandırılması, öğretmenlerin nefes alması, velilerin buluşması derken 16.30'da herkes çocuğunun sınıfında sıralara oturmuş olur. Anasınıfını da sayarsak bu yıl Ada'nın okulunda dokuzuncu yılı... Artık okulun girdisi çıktısını biliyoruz. Ah, bu okulun kurasında çıksın diye az mı dua etmişim? Nişantaşı'nın göbeğinde; İstanbul'un merkezinde, geleneği olan ve kapısı geleceğe açık bir özel okul! Evimize yürüyerek sadece beş dakika uzaklıkta... O sıralar, henüz beş yıllık ilköğretim... Üstelik, bu okulun ortaokulu, lisesi, üniversitesi bile vardı!.. Anasınıfından verdik mi bu okula, oh! Ada da, biz de rahattık!.. O zaman, Ali ile kararımız kesindi: Ada'yı o sınavdan bu sınava koşturmayacaktık diğer anne babalar gibi!..

Neydi o gün? Yine hafta içinde bir gündü... Yine kimbilir hangi toplantılarımızın ortasında Ali'yle gelmiştik okula?

Okulun o büyük konferans salonunda kura başladığında her bir numarada birileri sevinç çığlıkları atarken, biz şaşkın şaşkın oturuyorduk sıralarımızda... Asil listede Ada'nın numarası çıkmayınca bizde büyük bir düş kırıklığı... Ama hiç zaman yitirmeden geçilen "Yedek"lerin kurasında kızımız 5. sırada!.. Ali'yle bende yine bir telaş... Ali, zor dayanıyor yedek listenin tamamlanmasına... Sonra yarıyor kalabalığı, anaokulunun müdire hanımını buluyor: "Ben aday öğrencilerinizden Ada Güven'in babasıyım. Kızım yedeklerde 5. sırada. Şansı var, değil mi? Ya giremezse?" Minicik boylu, saçları kalıp gibi yapılı, iki dirhem bir çekirdek müdire hanım, gülerek susturuyor Ali'yi: "Tabii ki girecek kızınız!"

O büyük konferans salonuna o kadar çok giriyoruz ki ondan sonra... 29 Ekim'ler, 23 Nisan'lar, 19 Mayıs'lar, yılsonu gösterileri, İngilizce yarışmaları, okuma şenlikleri, tiyatrolar, danslar, korolar... Ada her etkinlikte... Ada sahnede... Biz hemen sahne altında... Elimizde artık boyutu iyice küçülen kameralarımız, fotoğraf makinelerimiz... Ada, hep beline dek şiir gibi uzayan sarı-kahverengi kumral saçlarıyla, un kurabiyesi gibi bembeyaz teniyle, biçimli duruşuyla, güzel gülüşüyle güneş gibi parlıyor sahneye her çıkışında...

Sonra, karne törenleri... Takdir belgeleri...

Şimdi 8D sınıfında oturmuş, ilköğretimden sorumlu müdür yardımcımız Cemal Bey'i bekliyoruz. İri cüssesiyle girdiği her yerde kendini belli eden, sert görüntüsünün altında aslında babacan mı babacan bir adam... Ne zaman Cemal Bey için böyle desem Ada "Hiç de değil" diye itiraz ediyor: "Öyle bir bağılıyor ki!!!"

Yine bir anne kalabalığı... Herkes birbirine çocuğu nerede kursa başladı, hangi hocaları tuttu, onu anlatıyor, tercihler sıralanıyor... Okulda da annelerin tercihi Robert... Neredey-

se kimse, bu okulda devamı düşünmüyor... Oysa o kura gününden bu yana yıllar geçirdiğimiz, kimiyle dost olduğumuz annelerle tek düşüncemiz vardı: Çocuklarımızı bu okulda sınav stresinden uzak tutarak üniversiteye kadar okutacaktık! Ne dingin annelerdik biz!

Kumru'nun annesi, "Ada kesin Robert'e girer, sen hiç düşünme bile" diyor bana... Cemal Bey de geçen yıl böyle demişti: Ada'nın, bizim Robert'e giren öğrencilerimizden aşağı kalır hiçbir yanı yok!.. Çok hoşuma gitmişti tabii.. Sinan'ın annesi, Sinan'ın aklının fikrinin baskette olduğundan yakınıyor. "Ne kadar şanslısın kızın var diye" diyor... Elvan'ın annesi biraz umutsuz: "Olmadı devam eder buraya, ölecek değiliz ya" diyor...

Allah Allah, çocuğumuzu sokmak için canımızı çıkarttığımız güzelim okulumuzda devam edecek kimse kalmayacak galiba... Bozuluyorum... "Olmadı burada okur değil, isterse burada da kalabilir, bu bir tercih" diyorum, "Ben son derece memnunum okuldan. Ada da..."

Hiç boşuna Hıveslenmejn!
ilk 3 perçiminin dşında hiç bi
okulda oku-ma-ya-ca-ğın!
İç Ses:-manen ve İstedğini
bilmesi zordır...

İLK ÜÇ DIŞINDAKİ OKULDA O-KU-MA-YA-CA-ĞIM!

8D sınıfında Cemal Bey'i beklerken söylediklerimde aslında, hiç de içten değilim... Evet, okuldan bir şikâyetim yok ama, aklım fikrim ilk üç okulda... Robert, Koç, Üsküdar Amerikan... Bunu dile getirmekten de hep korkuyorum... Bir de İtalyanca eğitim alabileceğini düşünüyorum... Nasılsa Ada 5. kura dek geldi İtalyan Kültür'de ve İtalyanca'yı da çok seviyor, İtalya'da yaşama düşleri kuruyor, İtalya'da sinema okumak istiyor, üstelik bir İtalya yolculuğumuzda Ada'nın göbek bağını İspanyol Merdivenleri'nin tepesine bırakmadık mı? Neden öğrenimine İtalyanca devam etmesin? Bunu söylediğimde Ada kıyametleri kopartıyor... "Bir... Ben, İngilizce'yi çok seviyorum. İngilizceyi yarı yolda bırakmak istemiyorum. İngilizce okumak istiyorum. İki... Yıllarca bu kadar çalışayım, sonra da niye ilk üç dışındaki okula gireyim?... Üüüçç... Ben doluluktan kafamı kaldıramayacağım, orada okumanın düşlerini kurduğum, orada okumaktan

çıldıracağım, beni zorlayacak bir okula giremezsem bak an-ne, çok net söylüyorum: Okuluma de-vam e-de-ce-ğim! İtalyan dilini çok seviyorum ama İtalyanca matematik, fizik okumak istemiyorum, anlıyor musun? İs-te-mi-yo-rum!”

Ali bu işe çok bozuluyor... O, Ada İtalyanca okusun istiyor... Sonra hemen toparlıyor: “Peki sen bilirsin Ada’cık!” Ada yine tosurduyor: “Almanca da o-ku-mak-is-te-mi-yo-rum! Almanca’dan nefret ediyorum! Dünya dili olmayan bir dili ko-nuş-ma-ya-ca-ğım! Fransızca da o-ku-ma-ya-ca-ğım!.. Ama, İtalyanca’yı da, Fransızca’yı da, İspanyolca’yı da öğreneceğim, ko-nu-şa-ca-ğım!.. Çünkü, bu üç dile de hayranım!..”

Ada kararlı... Ne istediğini biliyor... İlle kendini hırpalayacak... Sabahın köründe kalkacak, gece yarısı yatacak... Hiçbir şeyi geçiştirmeyecek... Her şeyi en küçük ayrıntısına dek öğrenecek, algılayacak, merak edecek, bir kez daha merak edecek... En kolay yol dururken en çetrefilli yola dala-cak, sonuna dek de gidecek!.. Sonra yüzüne bir gülüş yayı-lacak... Sizin yüreğinizin yağlarını eritecek!..

Ona hep “Rahat ol, mis gibi okulun var” deyip duru-yorum... “Bana güvenmiyor musun?” diyor... “Saçmala-ma Ada” diyorum... “Ya ishal olursam?” diyor... Adaaa! Saç-ma-la-ma!..

Cemal Bey giriyor sınıfa ve çıt çıkmıyor bizde... Aaa! Ce-mal Bey de derşane müdire hanımımızla aynı başlangıcı yapıyor: “Zorlu bir yıla başlıyoruz...” Ama, 8D sınıfından çok umutlu Cemal Bey.. Bu yıl çocuklarımız teste ağırlık verecekler ama okuldan geri kalmayacaklar. Önemli olan, okuldan aldıkları bilgi... Derşanelerin yönlendirmesiyle çocuklarımızı okuldan uzaklaştırmayacağız... Okulda da bu yıl artı test çalışmaları yapılacak... Zaten bu yıl sekizlere sosyal etkinlik yok... Zamanlarını test yaparak değerlendi-

recekler... Cemal Bey inanıyor ki bu sınıf Robert Kolej dahil, en iyi okullara öğrenci verecek!..

Bu okulun lisesinde kimler kalacak, bilmiyorum...

SOSYALCİ TUTMAYACAK MIYIZ?

Eve yorgun argın geliyorum ve hemen telefona sarılıyorum: “Siz sosyalci tuttunuz mu?” Özellikle Kumru’nun ve Sinan’ın annesiyle çok yakınım... “Ay tatlım, sosyalci daha ilk dönemden tutulur mu?” diyor Kumru’nun annesi... Sınava bir ay kala tutacaksın sosyalciyi... O zaman dilimi, en ideal zaman dilimi sosyal için... Denenmiş test edilmiş bu durum... Ben yine de rahat etmiyorum, bu kez Sinan’ın annesini arıyorum... Sinan’a nisan ve mayısta gelecekmiş sosyal öğretmeni. Ve şimdiden anlaşma yapmışlar... Bana yaramazmış! Çünkü, Sinanlar karşıda oturuyor ve sosyalci Avrupa yakasından öğrenci kabul etmiyormuş...

Peki o zaman, Bekir Bey’i aramalıyım ben... “Merak etmeyin” diyor Bekir Bey, “Mayıs ayı için mükemmel bir hoca ayarlayacağız Ada’mıza...”

İyi ki Bekir Bey var...

ANNEANNECİM! BEN ADA! SENİ ÇOK SEVİYORUM!

Leyla'yı sıkı sıkı tembih ediyorum. "Bugün ilk matematik dersimiz başlıyor... Aman sakın gürültü yapma! Daha Abidin Bey gelmeden çay demlenmiş olsun! Adam okuldan çıkıp gelecek. Karnı aç olur... Mutlaka bir dilim börek ya da kek yap... Ders başlamadan içeri gir, ver... Bir daha girme..." Leyla itiraz ediyor: "Ama olur mu öyle, ikinci bardak çayı vermeyecek miyiz adama?" Canım, öğretmenler okulda ders verirken çay mı içiyorlar? Leyla'nın dediği dedik: "O zaman ben çıkarken, çaydanlığı Ada'nın odasına bırakırım, beyefendi istediğinde koyar" diyor... Biraz önce adam dediği, beyefendi oluyor son cümlede... "Aman" diyorum "Ada da okuldan geldiğinde çok oyalanmasın..." Leyla'nın yine söyleyecek sözü var: "Anneannesiyile konuşmasını bitirebilirse iyi..." diyor...

Ada'nın anneannesi, son bir yıldır Alzheimer hastası... Ada'yı dilinden düşürmeyen, "Sen benim yaşama sevincimsin" diyen, daha dün dek zehir zemberek bir akla sahip anneanne, artık her şeyi unutuveriyor... Ama Ada'nın adını unutmuyor... Kimseler inanamıyor bu hastalığa... Herkes-ten aynı tepki: "Bu kadar zeki kadın... Durup dururken ona gelsin bu hastalık... Olacak şey değil..." Ama, oldu!

Yan yana değillerse kimbilir günde kaç kez konuşurdu Ada ile annem? Ada daha minicikken alır eline telefonu: "Anneannecim" diye başlar konuşmaya... Annem, Ada'dan sonra benim pabucumu dama attığını söyler dururdu...

Bakırköy'de minicik bir evde yaşayan annem ve babam için en önemli şey çocuklarının sağlığı ve başarısıdır... Karadeniz'in o "Altı kara, üstü yeşil" kentinde tepelerde bir evde, annem babam ve biz üç kardeş yaşarken annemin babamın hep yineledikleri sözler var usumda: En çok Tevfik Fikret'ten... "Kıran da olsa kırıl sen, fakat bükülme sakın!", "Hak bellediğin yola yalnız gideceksin!", "Benim dinim çalışmak dinidir"

Ada okuldan gelir gelmez üstünü çıkarır ve dördü on geçce anneannesini arar... Yıllarca bu böyle sürdü... Annem, şimdi Ada arasa da unuttur, yine telefon bekler... Ada aramaz mı? Tabii ki arar... Koşullar ne olursa olsun arar... "Anneannecim seni çok seviyorum... Sen de geleceksin Teşvikiye'ye... Ben de Bakırköy'e gelirim... Annem seninle dedemi Sadri'yle aldıracak... (Sadri, ajansın şoförü) Bir hafta bizde kalacaksınız... Tamam mı? Söz mü?.." Telefonu kapatır Ada.. Üzerinden birkaç dakika geçmeden üzölmeye başlar annem... Ada'nın aradığını unuttur... Niye aramıyor, ne oldu diye telaşlanır... Ben aradığımda "Ada artık beni hiç aramıyor... Eskiden dördü on geçce arardı" der... Ada bunu bilir... Her ders arasında yine arar anneannesini... Anneannesinin sesi ne za-

man ki şıkır şıkır gelir, o zaman içi rahat kapatır telefonu... Annem yine unuttur... Ada, aynı konuşmaları günde kimi kez kezlerce yapar... Annesi gibi...

Annemle yakından ilgilenmek için, bir de babam biraz dinlensin diye annemleri her ay Teşvikiye'ye getiriyoruz... Bir hafta bizde kalıyorlar... Aslında babamın yorulduğu yok!.. O, bir maraton koşucusu!.. Neredeyse koşmadığı ülke, koşmadığı kıta kalmadı!.. Üstelik, bir edebiyat tutkunu... Anneme şiirler okuyor... Anneme börekler yapıyor... Annem yediğini unuttuyor... Bu kez başka tür bir milföy atıyor fırına babam... Annem de o yemyeşil gözleriyle hayran hayran bakıyor Sefer'ine: Seni çok seviyorum!

Ajansta ailemizin fotoğraflarını tek tek bir kartonda topluyorum. Hepimizin fotoğrafının altına kocaman kocaman isimlerimizi yazıyorum. Bu kartondan 3 tane hazırlıyorum... Annemlerin evinin odalarına asıyorum... Biri de hep başucunda dursun diye eline veriyorum... Bizleri unutmasın istiyorum... İçin için ağlıyorum... Ada için için ağlıyor... Ama annemle yan yana geldik mi, hep gülüyoruz... İşte hazırladığım kartonlar... Ada, ben, annem uzanmışız bizim büyük yatağa, birlikte okuyoruz kartondaki fotoğrafların altını... Bu kim? “Ben” diyor annem... “En güzelimiz” diyorum... “Olur mu” diyor, “En güzel yanımdaki”... Ada'yı gösteriyor... Evet, annem en üstte: Ana Kraliçe. Hemen yanında babam: Sefer. Altta biz üç kardeş: Gün, Gürül, Güneş... Bir altta bizim eşler: Ahmet, Betty, Ali... Onların altında da bizim çocuklar... Ilgaz, Güney, Berrak, Ada...

Ve yaptığım nice fotoğraf albümü... Bıkıp usanmadan annemle fotoğraflara bakıyoruz... Kim kim, gösteriyoruz, söylüyoruz birbirimize... Anımsayamadıklarını bana soruyor: “Bu kimdi çıkaramadım!” “Bu, senin çok sevdiğin kardeşin Coşkun... Bu da küçük kardeşin Üstün...” Sonra da “Peki

burası neresi, ne kadar güzel bir yer, değil mi?” diyor... “Orası beni doğurduğın yer” diyorum, “Orası Zonguldak... Hani, lira lira değil kuruş kuruş biriktip bir ev almıştın ya... Hani balkonumuzdan liman gözükdü, beyaz gemiler gözükdü... Ben çıkardım balkona “Beyaz yapur, bana bebek getir” diye el sallardım... Hani, Gün, Gürül, ben misafir gelince koltukların üstüne çıkar şiirler okurduk...” Gülümsüyor annem, “Tamam tamam, hatırlamaz olur muyum?” diyor... Ada, atılıyor hemen: “Peki anneanne, Zonguldak’ın deresini hatırlıyor musun?” Annem, çıkaramadım der gibi bakıyor Ada’ya... “Bak ben sana bir şiir okuyayım, hatırlarsın: Kara akar Zonguldak’ın deresi/Yüz karası değil/Kömür karası/Böyle kazanılır ekmek parası...” Annem alkışlıyor Ada’yı “Bravo” diyor... “Küçüğüm” diyorum anneme, “bebeğim” diyorum... “Ben kaç yaşındayım biliyor musun?” diyor, “Tam 77 yaşındayım!..” “Ben seni çok sevdiğim için sana küçüğüm diyorum...” Ada’ya dönüyor annem, “Bak duyuyor musun bana küçüğüm diyor” Gülüşüyoruz...

Ada uzanıyor anneannesinin yanına, bir ayna tutuyor yüzüne... “Bak bir kez daha gör bakalım, ne kadar güzel olduğun” diyor... Anneanesi kalem gibi parmaklarıyla, bütün narinliğiyle alıyor, tutuyor aynayı yüzüne: “Aaa!” diyor, “Bembeyaz olmuş saçlarım...”

Ada sarılıyor anneannesine... Yanında ağlamak yasak!.. Odasına gidiyor, başlıyor ağlamaya... Acaba, annemi getirmesem mi artık Teşvikiye’ye? Ada’nın omuzlarına sınav hazırlığı curcunasında bir yük daha yüklemesem mi? İçim içimi yiyor... Ben giderim Bakırköy’e, diye düşünüyorum.

Annemler Bakırköy’e döndüklerinde telefonda babamla konuşuyorum. Böyle mi yapsak derken annemin sesini duyuyorum arkadan “Ada’yı çok özledim, ne zaman gelecek-

lermiş bize? Sor” diyor... Babam, “Güzel karıcığım” diyor, “Ada çok önemli bir sınava girecek. Ders çalışıyor. Şimdi gelemez!” Annem, “Aaa, tamam, o zaman çok başarılar diliyorum” diyor... Kapatıyoruz telefonu...

Ada’cık duymuş konuşmalarımı... Bir hışım geliyor odasından... Bakıyor, ben ağlıyorum... Susuyor... Sarılıyor bana... “Seni çok seviyorum” diyor, “Anneannemi sakın buraya getirmemezlik yapma!..” Saçlarını okşuyorum, upuzun saçlarını seviyorum, altın altın parlıyor uçları, “Sen benim can dostumsun” diyorum...

Annemler bu hafta da Teşvikiye’de... Evimiz dubleks... Ada’ya, öğretmenlere sorun çıkartmadan annemi mutlu edeceğiz... Annem zaten Ada’nın dersi var diye çok sessiz... Kapıları gürültülü açıp kapattığımda elini ağzına götürüyor, “Sus” diyor, aynı o hastanelerdeki “sus” diyen hemşire posterlerindeki gibi... Zonguldak’ın yürüdü mü ortalığı sarsan, şifa dağıtan, aklıyla bir deniz feneri gibi yol gösteren, güzelliğiyle ışıklar saçan annem, küçüğüm, emekli hemşirem, ana kraliçem...

EVET ADA, SORMAK İSTEDİĞİN BİR ŞEY VAR MI?

Koştura koştura eve geliyorum. Kapıyı bu kez iki kez çalmıyorum. Şangırdatmadan çıkarıyorum anahtarımı, sessiz sessiz açıyorum kapıyı... İçeriden Abidin Bey'in sesi geliyor... "Trigonometri zordur biraz. Sinüs, kosinüsleri... Anladık değil mi Ada?" Bütün derdim konuşulanlara kulak kabartmak... Ada'nın sesi soluğu çıkmıyor... Abidin Bey, anlatıyor anlatıyor, bizimkinden ses yok! "Ada kızım, anladın mı? Yok değil mi bir sorun? Soru sorabilirsin istediğin zaman..." Ada'nın sesi çıkıyor sonunda: "Anlıyorum ama, niye soru sorayım?"

Karnım zil çalıyor... Saat 18.30'u geçiyor... Abidin Bey gitmiyor... Acaba girsem mi içeri?.. Kapı çalıyor... Ali... "Niye çalıyorsun kapıyı" diye sessiz sessiz ama ağzımı burnumu buruşturarak söyleniyorum... Tatlı tatlı "Pardon" diyor Ali... Mutfağa dalıyor... İlk sorusu "Gitmemiş mi daha?" İlkimiz giriyoruz yatak odasına... 70 milyonumuz hazır zar-

fın içinde... Hafta sonu zaten haftanın tüm zarflarını bir güzel hazırlamışım... Üç ayrı zarf: matematik, fen, Türkçe... İkisine 70, birine 80 koymuşum... Zarflar da dolapta sarı mantomun cebinde... Yatağın üstüne oturuyoruz, Abidin Bey'in gitmesini bekliyoruz... Ada Hanım, salondaki masanın başına kurulmuş, Abidin Bey'le salonda çalışıyor... Oda-sındaki koca masa küçük geliyor ona...

Saat 19.00 oluyor, gitmiyor Abidin Bey... "Sormak istediğin bir şey var mı?" yerine bu kez, "Sormak istediğin bir şey yok mu?" diyor Ada'ya. Ada'dan iyice cılız bir ses çıkıyor: Yok!

Ali, "Haydi sen gir içeri bir kendini göster. Çocuk açlıktan bayılacak" diyor. "Sen bayılmayasın?" diyorum. "N'olur günlük güneşliğim" diyor Ali "gir bi içeri..." Ben yerimden

- Sormak istediğin bir şey
yok mu?

- Yok!..

kalkamazken salonun kapısı açılıyor... Biz de fırlıyoruz dışarı... Merhabalaşıyoruz... Ada'ya bakıyorum... Zaten un kurabiyesi gibi olan yüzü daha da beyazlamış, yorulmuş... Abidin Bey'e "Nasıl geçti?" diyorum. "Harika" diyor, "Ada gayet iyi. Anlamadığı şey yok. Bir soru sorduramadım ders boyunca... Dikkati şimdilik çok iyi... Ne kadar zamandır ders yapıyoruz Ada? İki saat oldu değil mi? Bir dakika bile dikkati dağılmadı. Aferin Ada..." Bir yandan da ayağındaki galoşları çıkartıyor, cebine koyuyor... Ben, zarfımızı uzatıyorum, "Çok çok teşekkür ediyorum. Haftaya pazartesi bekliyoruz" diyorum. Kapıyı kapatıyorum.

"Anne bir daha bu kadar uzun konuşma" diyor Ada, "Açlıktan bayılabiliyorum!" Ali, çocuklar gibi şen: "Yaaaa? Nasıl-mış?" diyor bana... Adacık'a "Sen otur" diyoruz, jet hızıyla sofrayı hazırlıyoruz... Mmmm! Leyla yine yaprak sarma yapmış! Adacık çok sever!.. Annecik de...

SEN FENDEN NASIL 5 ALMIŞSIN? AYNNNNNNNN!..

Salı, fen günümüz... Bugün Ada'nın okulda matematikten sınavı vardı... Dün, Abidin Bey'den sonra oturdu, ders kitabından çalışılacak yerleri çalıştı, yetmedi başka kitaplardan çalıştı, çalıştı çalıştı... Gün bile bu kadar çalışmazdı!..

Gün, Ada'nın bitanecik teyzesi olur... Profesör Doktor Gün Hanım... Annemle babamın ilk gözağrısı... Gece yatar-sınız Gün çalışır, sabahın köründe kalkarsınız Gün çalışır, öğlen yemek yersiniz Gün çalışır... Gün'ün bilmediği yoktur. Eski olsun, yeni olsun her şeyi bilir... Sadece öğrenciy-ken değil bugün de durum böyledir... Benim Ada da böyle... Sadece çalışsa iyi... Çalışır dururken bir anda Duman'ın şar-kıları yükselir odasından... Bağıra bağıra Ada da katılır: Ge-ri gel, beri gel geri bebek/Saçları altın bebek... Sonra ses ke-silir içeriden... Derse balıklama dalınmıştır... Sonra dans fi-gürleriyle salona yürür Ada ve televizyonu açar; MTV'yi ta-bii ya da Number One'ı... Başlar dansa... Her yeri ayrı oynar

Ada'nın... Dans edemeyen annenin kıvrak kızı... "Haydi an-ne sen de" diye çeker beni, ben de el şaklatırım... Ali evdeyse, o döktürür... Baba kız ter içinde kalana, halıyı yerinden oynatana dek dans ederler... Sonra kendilerini sedire atarlar... Daha iki dakika önce dans eden o değilmiş gibi bir anda ciddileşir, odasına çekilir... Daha bir gün olmadı ki "Ada dersini çalış" diyelim... O çalışır... Uzun uzuuun çalışır... Odadan daha erken çıksa diye ne yapacağımı şaşırırım...

Evet, bugün günlerden salı... Ve fencimiz geliyor... Üstelik, saat 19.00'da... Olsun, saat 18.00'de evde olurum. Ada'yla yemeğimizi yeriz. O derslerini yapar, yarına hiçbir şey bırakmaz, 19.00'da da fene başlar...

Hasan Bey saat tam 18.59'da geliyor evimize... Benim gözüm saatte... Kaçta geliyorlar, kaçta gidiyorlar, kontrol ediyorum. Gerçekten tam bir buçuk saati Ada'ya ayırıyorlar mı? Hasan Bey'e çay mı, kahve mi istediğini sorup, ikramımı yapıp arka odaya çekiliyorum. Ada ile Hasan Bey'i bırakıyorum. Hasan Bey masanın başındaki sandalyeye oturuyor. Ada da kapıya sırtı dönük olarak, yanındaki sandalyeye...

Çok yüksek sesle konuşuyor Hasan Bey. "Olmaz efendim" diye çıkışlar yaptığını duyuyorum. "Nasıl bilmiyorsun kızım?" Ada'nın sesi geliyor içeri: "Ben, geçen yıl da çok sıkıntı çekmiştim bu konuda..." "Nasıl 5 aldın o zaman? Sana 5 veren öğretmen kim?" Sesler gelip gidiyor... Kimini duyuyorum, kimini duymuyorum... Adacık ders alırken uyumak olmaz diye kendimi zorluyorum... Gözkapaklarım düşüyor... Uyuyorum uyanıyorum... Kulağıma çalınıyor kimi sesler: "Böyle olmaz!.." Ada, "Ama o konuda çok zorlanıyorum" diye nazlanıyor... Ya da inatlaşıyor...

Kapı çalıyor, Ali geliyor... Saat tam 20.29. Hasan Bey'le Ada çıkıyor salondan... Ada'nın suratı on karış... "Nasıl geçti?" diyorum Hasan Bey'e... "Ada'yla daha çok işimiz var"

diyor. Kapiya dogru yoneliyor. Zarfı uzatıyorum. “Haftaya salı bekliyoruz” diyorum, tesekkür ediyorum. Kapiyı kapatıyorum.

Ada böğürerek ağlamaya başlıyor... “Ada n’oldu bebeğim! Dur bi dakika canım!” Ada susar mı? Burnunu çeke çeke, içini çeke çeke ağlıyor... Ali’ye dönüyor, “Sanırım burda senin suçun var!” diyor babasına... Hoppala! Nereden çıktı şimdi bu? “Geçen yıl sana fende sıkıntı çektiğini kaç defa söyledim baba... Sen, fen için de öğretmen mi tutulur? Kitaptan çalışıp öğrenirsin dedin...” Ali şaşkın şaşkın bakıyor... Bizim hazırcevap Ali suspus kalıyor... Ne alâka peki? “Adam beni sürekli aşağıladı, haberin var mı?” diyor... Bilemediğim, cevap veremediğim için bana dedi ki: “Sen misin fenden beş alan? Güleyim bari...” Ben giriyorum araya: “Ada uydurma, güleyim bari falan demedi adam...” Ada ağlama perdesini daha da yükseltiyor: “Anne bi de kapı dinlemeye mi başladın?” Bozuluyorum tabii: “Hayır un kurabiyem...” Ada, mutsuz mutsuz konuşuyor: “Bana un kurabiyem deme, suratım bembeyaz diye nefret ediyorum zaten kendimden...”

Ali işaret ediyor: “Dur gitme üstüne...” Ada koyuyor başını göğsüme, ağlamaya devam ediyor... Ben bu durumu sonlandıracak yeni durumlar yaratmaya çabalıyorum... Meyve mi yesek, ha? Yoksa tatlı mı? Evde kadayıf var... Mmmm, ne güzel cevizli cevizli... Ada’nın cevabı hazır: “Sınava hazırlanıyorum diye 100 kilo yapacaksınız beni... Meyve de yemiyeceğim, hele tatlı hiç yemiyeceğim!.. Yemekler insanı şişkolatmaktan başka hiçbir işe yaramıyor...” Sürekli konuşuyor... Gözlerinin altı kırmızı kırmızı... Yorgun düşüyor sonra... Kalkıyor yerinden: “Biliyorum” diyor, “Fenden bir net bile yapamayacağım! Biliyorum! Fenden nefret ediyorum! Bu hocadan da, onun Anadolu Lisesi’nden de nefret

ediyorum. Tercihlerimin başına o okulu yazarsam bana da Ada demesinler... O okula girmeyeceğim... O okulda bu adamın öğrencisi olmayacağım!..”

Odasına kapanıyor... “Almasın bu adamdan ders” diyor Ali... “Ne hakla aşağılıyor kızımı?” “Ali” diyorum, “Kimse-nin kızını aşağıladığı yok! Adamın yöntemi bu... Ada’nın daha iyi olması için Ada’yı zorluyor belki de... Ada’nın fen-de açığı var. Böyle böyle kapatacak bu açığı...” Ali, taklidi-mi yaparak “böyle böyle” olmayacağını söylüyor... Birbiri-mize giriyoruz. Bu adam, bilmemne lisesinin öğretmenini, iyi olmaması mümkün değil... “Yarın ara, gelecek hafta gelme-mesini söyle” diyor Ali, “Sen kızını tanımıyor musun, takıl-dı mı takılır, hâlâ geçen yıl fenden anlayamadığı konuya takmış durumda, anlamamakta da direniyor... Sanki hoca tutsak... Tabii, kabak benim başıma patladı, değil mi?” Ca-nım sıkkın, bu saatten sonra yeni bir fenci nasıl bulacağım bilmiyorum. Bekir Bey’e ne diyeceğimi de...

ADA SAHİLLERİNDE BEKLİYORUM!

Çarşambaları Türkçe günümüz. Gürkan Bey 17.00 dedin mi evimizde! Peki Ada nerelerde? Ada, sekizlerin sosyal etkinliklere katılması yasak olmasına karşın tiyatro bölümüne takılıyor yine okulda... Leyla, ajansı arıyor: “Güneş Abla, Ada gelmedi. Senin haberin var mı? Geç mi gelecek? Ay çok ayıp oluyor Gürkan Bey bekliyor.”

Gürkan Bey’i bekletmediği bir çarşamba günü olmadı Ada’nın. Gürkan Bey de bir gün olsun sinirlenmedi, sabırla ve hep gülen yüzüyle Ada’yı bekledi... Ada gelince de, elini yüzünü yıkamasına, iki lokma birşeyler yemesine, anneyiyle telefonda kısacık konuşmasına izin verdi... Ben, Leyla’nın yalancısıyım... Leyla’ya göre: “Ay böyle efendi bir adam yoktur, çok başka vallahi!”

Ada için Türkçe dert değil... Gürkan Bey’in hatalarını lappadanak bulabilecek kadar fena halde hâkim Türkçe’ye... “Aa, evet bravo Ada haklısın! Dikkatini ölçmek istemiştım!..”

Bir buçuk saat geçer, iki saat geçer, iki buçuk saat geçer, kimi kez üç saat olur, öyle kalkar Gürkan Bey’le Ada, masa başından... Öğretmenliğin hakkı bu kadar mı verilir Tanrım? Bir test biter, doymazlar, bir test daha, haydi bu kez Güvener’den, haydi bu kez Final’den, bu kez Sevinç’ten... Yorulmak bilmeyen, öğrencisiyle coşan bir Gürkan Bey... Yorulmak bilmeyen, Gürkan Öğretmen’le coşan bir Ada... Kumral Ada... Gürkan Bey, böyle çağırıyor Ada’yı: Kumral Ada!..

Ben her çarşamba ders bitiminde, aklıktan bayılmak üzereyken zarfımla birlikte arka odadan çıkıyorum, “Nasıl geçti?” diyorum Gürkan Bey’e... Gürkan Bey, tek tek hangi konuları işlediklerini, Ada’nın nasıl başarılı olduğunu anlatıyor... En sonunda uzatıyorum zarfı... Karşılıklı teşekkür ediyoruz, haftaya buluşmak üzere ayrılıyoruz... Ali evde olsa bile bu zarflama ve zarf uzatma görevi benim...

Sonra hep birlikte dalıyoruz mutfığa... Sofra hazırlamaca...

O zaman bu ne yul
niye okula gittim ben?

DERSHANE ÖNEMLİYSE NİYE BUNCA YIL OKULA GİTTİK?

Ada, bir buçuk yaşından bu yana hep çok disiplinli bir hayata alışkın olduğu için, bu “zorlu yıl” onu çok etkilemiyor... Ama, derslane ve okul arasında çok bocalıyor. Yıllarca okuluna verdiği emeği, Ada’yı Ada yapan yeri boşlamak niyetinde değil!.. Derslane “Bu yıl okul ikinci planda kalacak” dedikçe Ada okula asılıyor!.. Özel öğretmenlerinin verdiği testleri yapmaya zamanı kalmıyor... Sanki, LGS’ye girecek o değilmiş gibi uzun uzun derslerine çalışıyor, ödevler yapıyor, telefon eden her arkadaşına uzun uzun problemleri nasıl çözmeleri gerektiğini anlatıyor...

“Bak Ada, galiba derslanedekiler haklı” diyorum bir gün. “Sen de mi anne?” diyor Ada, “O zaman bunca yıl niye okudum ben? O zaman okula başlamazdık, derslaneye başlardık birinci sınıfta... Hiç adil değil bu sistem!” “Deden duymasın” diyorum, “Ne demek adil değil, Türkçe’si yok

mu bu adilin?” Ada “Öztürkçe’si bu kadar doyurucu değil çünkü. Üstelik, dedem mi var şimdi?” diye sürdürüyor konuşmasını...

Ada okuluna laf söyletmiyor. Onun derdi, dershanedekilerle... Öğretmenlerin üstünkörü anlattıklarından, yetiştirebilmek için konuları lap lap geçtiklerinden yakınıyor... Türkçe, matematik, fen ve sosyal derslerinin her birinden 25’er soru geliyor önlerine. Yanıtlar, dört şık olarak karşılığında. Toplam 100 soru. Süre iki saat... Aynı gün içerisinde Türkçe’de 24 net çıkartırken fende 15 net, matematikte 19 net, sosyalde 9 net çıkartıyor... Ertesi gün, Türkçe’de 9, fende 21, matematikte 11, sosyalde 21 net çıkartıyor!.. Ada’nın bir günü bir gününü tutmuyor... Bir gün fırtınalı denizde bir Ada olurken, bir gün meltem rüzgârlarının estiği bir Ada oluveriyor... İstikrar sıfır...

Ama okula dair çok kararlı... Mutlaka, birinci olarak bitirecek okulu ve kütüğe adını çakacak... Bir de nefis bir konuşma yapacak... Okul, tarihinde öyle bir konuşmaya tanık olmamış olacak... Öyle Cemal Bey falan yazmaya kalkarsa konuşacağı metni, izin vermeyecek... Her şey kafasında hazır...

Peki Ada, dershanede bir derece yapmak gibi bir niyetin var mı? “Aman anneeeee!..”

-Efendim yanlıs
anlamazsanız...
Kafa sesi. Yalan söylüyem
diye kanteer içinde kaldım

FENCİYİ KİM ARAYACAK?

Fenciyle iki ders daha yapıp, Ada bir türlü aynı dili konuşamayınca, yeni bir fenci bulamama pahasına Hasan Bey'le ilişkimizi bitirmeye karar verdik. Aldı mı bizi bir kara düşünce. Ali diyor bana sen ara, ben diyorum Ali'ye sen ara... Önce Bekir Bey'i aramaya karar veriyoruz. Ali durumu aktarıyor... Bekir Bey bu gibi durumların olabileceğini, açığı kapatmamız için bize yeni bir fenci bulmamızda yardımcı olacağını söylüyor. Sıra geliyor Hasan Bey'i aramaya... Bu iş de Ali'ye düşüyor. Ali en uygun dille, Hasan Bey'i hiç kırmadan, biraz da Ada'ya haksızlık ederek bu ilişkinin verimli olamayacağını, uzatmadan ilişkiyi noktalandırmanın yararlı olacağını aktarıyor. Hasan Bey dünden razı: "Ada zor bir çocuk... Aynnnnnn... Size kolay gelsin... Ne özrü efendim... Ne özrü... Aynnnnnn..." diyerek kapatıyor telefonu...

Peki şimdi ne yapacağız?

Ben fen öğretmeni
Gülây

~ oturulabilecek
en yanlış yerde
oturuyorsunuz!

MÜ-KEM-MEL BİR FENCİ BİLİYORUM AMA ÇOK PAHALI...

Sabah ajanstan, akşam evden aramadığım kimse kalmıyor. Kimi daha yazdan, kimi de geçen yıldan ayarlamış özel öğretmenleri... Öğretmenlerin hepsi dolu... Kimi arkadaşlarım, fencilerinin telefon numarasını bile vermekten kaçınıyor... Üç aşağı beş yukarı “Güneşçim, kadın zaten çok dolu, benimkini ekstradan aldı... Sen çok geç kaldın hayatım... Hiç de böyle yapmazdın sen ama...” diyor herkes... Sonunda, yine oyuncu arkadaşımı arıyorum... Başlıyorum anlatmaya bizim fenci sıkıntısını... “Ay” diyor, “Elimde mü-kem-mel bir fenci var ama acayip pahalı... Bizimkinin ilkokuldan fen öğretmeni... Ama, üç yıldır sadece özel ders veriyor... Çok sıkı bir kadın... Kime ders verirse Robert garantisi...” Acaba Ada’ya ders verir mi? Boş saati var mıdır? Arkadaşım “Belki vardır ama dur bak kaç para aldığını söyleyeyim de sonra ara” diyor... “Bir buçuk saati 90 milyon, evin

otoparkı yoksa 10 milyon da otopark parası...” Adı ne bu kadının?” diye soruyorum. Adı “Gülay Hoca” imiş...

Gülay Hoca’yı cebinden arıyorum... Daha ilk çalınada açılıyor telefon... “Alo!” Dover gibi bir ses... “Yoldayım,” diyor. Ben de uzun ince bir yoldayım... “Ben telefonunuzu oyuncu arkadaşım bilmemkimden aldım... Benim kızım Ada bu yıl LGS...” Daha cümleyi bitiremeden “Doluyum hanımefendi. Çok geç kaldınız” diyor... “Bir dakika lütfen, Ada 5.0 not ortalamasıyla...” Yine sözümü bitiremeden alıyor lafı ağzımdan: “Okey, nerede oturuyorsunuz?” Teşvikiye’de oturuyoruz. “Otopark var mı?” Evin otoparkı yok ama... Yine dalıyor sözüme: Mümkün değil! “Çok yakını-mızda iki otopark var ama...” Ne zaman gelebilirsiniz, de-meye fırsat bulamadan ben, “Görüşmeye şimdi geliyorum, adresinizi alayım” diyor... Saat 18.45... Evin adresini veriyorum. Ali ve Ada şaşkın. Karşıma geçmiş, bu işi nasıl başardığıma, lap diye yeni bir fenciyi nasıl bulabildiğime inanamıyorlar...

19.50’de kapımız çalınıyor. Karşımda balık etinde, çok telaşlı esmer bir kadın... Üzerinde gri eşofmanları, elinde test kitapları, kolunda kocaman çantası, nefes nefese... İçeri buyur ediyoruz... Zamanı çok “kıymetli” olduğu için Tarab-ya’da bir öğrencisinden çıkıp Bahçeşehir’deki evine gitme-den bize; Teşvikiye’ye uğramış. Kendisinden “korkunç” bir yerde oturduğumuzu öğreniyoruz... Park sorunu olan hiçbir yeri sevmediğini dinliyoruz... Sadece ve sadece bir şey nedeniyle bu saatte burada olduğunu vurguluyor: Ada’nın başarılı bir öğrenci olması!.. Aksi durumda, asla Teşvikiye’ye gel-me-ye-ce-ği-ni de öğreniyoruz...

Ali oturmuş bir köşeye, tosır tosır fenciyi dinliyor... Daha ağzını açıp bir şey söyleyememenin gerginliği yüzünde... Çok belli, Ali’nin fencimize pek ısınmadığı... Ada da çıkıyor

Gülây öğretmen: - HIRRRR...

Ali: - HIRRRR....

odasından... Yeni fenci adayına “Hoşgeldiniz” diyor... Ada, ben, fenci birbirimize yakın oturuyoruz... Ali, salonun öbür ucunda... Fenci, Ada ile bir sohbeta başlıyor... “Ders verdiği tüm öğrencilerinin derece yapacaklarından yüzde yüz emin olduğunu, bu çok özel çocuklarla birlikte çalışmaktan çok zevk aldığını, Ada ile de zirveye oynayacaklarını” iletiyor ve kendinin tanımını yapıyor: “Ben bir öğretmen değilim Ada, ben senin antrenörüm!” Sonra, fen ve matematik sohbeti başlıyor... Ada’ya “Senin bilgi sahibi olduğun 10 metre öteden belli oluyor. Sen daha karşıdan gelirken ben buyum, diyorsun. Şimdi biz senin bu deryadeniz bilgini bir dakikada, iki dakikada aktarmanı sağlayacağız... Kimsede olmayan testlerle kendini aşacaksın... Söyle bakalım nereyi hedefliyorsun?” Ada bana bakıyor... Bu da nereden çıktı şimdi? Her konuda kararını özgürce veren, dediğim dedik Ada, bana bakıyor... Gülây Hoca sabırsız... “Robert?” diyor... Ada, “Yani” diyor... Sonra da ekliyor: “İtalyanca okuyabili-

rim...” Kulaklarıma inanamıyorum!.. Gülay Hoca panter gibi atılıyor: “Olamaz!..” Sonra da açıklıyor: Onun için bana gerek yok... Alman’dan aşağısı olmaz!.. Hedefini böyle belirleyeceksin!” Ve, Ada’nın zirveyi hedeflemekten başka düşüncesinin olmamasını yineliyor...

Ali sonunda söze giriyor: “Bizim için bu sınavlara Ada’nın en sağlıklı koşullarda hazırlanması önemli. Ada zaten çok disiplinli, çok çalışkan, her zaman belli bir seviyenin üzerinde olmuş bir öğrenci...” Yine daha söz bitmeden dalıyor Gülay Hoca: “Bunların önemi hiiiiç yok Ali Bey,” diyor... “Önemli olan hızla yorumunu yapıp hızla cevabı ıııııretleyebilecek mi? Ben bu konuda Ada’yı antrene edeceğim...” Ali sözünü tamamlamak istediğini söylüyor: “Ada size çok yardımcı olacak bir çocuk zaten. Ama benim için Robert’e girmesi, Koç’a ya da Üsküdar Amerikan’a hiiiiç önemli değil... Önemli olan bilgi... Bence, Ada özel okulların herhangi birinde de okuyabilir, kendi okuluna da devam edebilir...”

Ali’yi acı acı gülümseyerek dinliyor Gülay Hoca. Sanki konuşan Ali değil de benmişim gibi dönüyor bana ve derin bir iç geçirerek başlıyor konuşmaya: “Ah Güneş Hanım, babalar hep aynı. Özellikle kız çocuklarına kıyamıyor hiçbir... Puanlar geldikten sonra bana telefon edip bari bir üst sıradaki olsaydı dersiniz...” Ali de sertleştiriyor sesini ve son derece net “Hayır demem” diyor... “Ada isterse hiçbir yere girmesin, ne size, ne Ada’ya hiçbir şey söylemem...” Acı acı gülmeye devam ediyor Gülay Hanım “Ah” diyor “Ben o kadar çok yaşadım ki bu sahneleri... Dersiniz, dersiniz...” Bu konuda Ali’nin susmaya niyeti yok: “Bu tartışmayı son derece yersiz buluyorum. Ada ne istiyorsa, o iki saatte de ne olursa o olur, sizin onu nereye sokmak istediğiniz, sizin zirveniz beni ilgilendirmiyor...”

Bir sessizlik...

Ali dışarı çıkıyor... Gülay Hoca, ben, Ada birbirimize bakıyoruz. “Babamız çok gergin” diyor Gülay Hoca... Heh heh gülümsüyoruz sahte sahte...

Ben, Gülay Hoca da kalkıp gidecek diye düşünürken “Peki nasıl yapalım?” diyor. Ben de soruyorum o zaman: Acaba ne günleri boş yeni fencimizin? Hemen çizelgesini çıkartıyor. Defalarca üzeri çizilmiş, defalarca yerleri oynatılmış isimler, günler, saatler... Ve karar veriyoruz: Gülay Hoca ile cuma günleri 15.00-16.30 arasında fen derslerine başlıyoruz!

Biraz ters oluyor ama, bu karardan sonra parayı konuşuyoruz. “Bir buçuğu 90” diyor hocamız, “10 da otopark için, süre uzarsa plus...” Benden de “Okey!”

Yeni fencimizi Ada’yla birlikte uğurluyoruz...

Benim kızım bu
kadından olsa olsa
iyi tüccar olmayı
öğrenir!

BİR KIYAMET KOPUYOR EVDE: SAHTEKÂR BU KADIN!

Hepimiz birbirimize giriyoruz yeni fencimizin ardından... Ben Ali'ye, Ali bana güceniyor... Gücenmekle kalsa iyi... Ben sahtekârlığa ortak olmakla suçluyor! Ben de sırayla sayıyorum: Bilmem kim, bilmem kim, yok efendim bilmem kimin çocuğu, sayıyorum da sayıyorum, hepsi bu kadından ders alıyor...

Ali, Ada'ya dönüyor: “Ne diyorsun Ada?”

Ada, artık kasım ayına geldiğimiz için bu kadından başka şansının olmadığını düşünüyor.

“Peki” diyor Ali ve bana dönüyor: “Sakın ola ki bu kadını karşıma çıkartmayasın! İlişkiyi sen götürürsün... Ben yokum!..”

Bu sefer ben Ada'ya dönüyorum, “Bize bas bas is-te-mi-yo-rum diye bağırırken nereden çıkarttın kadına İtalyanca okurum, falan” diyorum... “Kadının bütün öğrencileri derece yapacakmış. Beni de öyle zannetmesin diye kendimi sağ-

lana aldım” diye cevap veriyor bir de bana...

Aslında, “Bence en doğrusu o” diyorum. “Madem 5. kura kadar geldin, madem İtalya için deliyorsun, madem İtalya’da okumak istiyorsun...”

Ada öfleyip pöflüyor... Allahım, bir fikrini değiştirse... Artık bir sıkmasa kendini... Bir üzmesse kendini... Galiba, Robert’i, Koç’u, Üsküdar’ı falan kazanamayacak.. “Anne” diyor Ada, sesi hiç de kendinin olmayan büyük bir sesle: “İngilizce dışında eğitim yapan hiçbir yerde o-ku-ma-ya-ca-ğım!”

DERSHANEDE İLK TEST: FEN 24 NET

Gülay Hoca, bizden önce telefon etmiş dershaneye ve öğrenmiş Ada'nın sonucunu... "Senin bana bile ihtiyacın yokmuş meğerse... Bak nasıl başardık, gördün mü?" Ada'nın ağzı da kulaklarında... E, bizim de... Gerçi, bu test öncesi sadece bir kez Gülay Hoca ile ders yapmıştı ama, tabii ki başarı ikisinin!.. Çok teşekkürler Gülay Hanım... Ne iyi yaptık da, sizi Ada ile bir araya getirdik!.. Muhteşem ikili...

OKUL YUKARI... DERSHANE AŞAĞI...

Ada bütün derslerden 5 alıyor yine... Keyfi bir türlü yerine gelemiyor ama!.. Dershanede başarılı değil... En azından her testte 4-5 yanlış yapıyor... 3 yanlış bir doğruyu götürdüğü için bir de öyle gidiyor netler... Bir de boşları oldu mu, sonuç pek parlak olmuyor.

Evet, boşlar... Ada, bir türlü zamanı doğru kullanmayı öğrenemiyor... İlk sorularda zamanı bol bol kullanıyor... Son 5-6 sorusu mutlaka boş oluyor... Aslında, boş olması daha iyi diyor herkes... Hiç olmadı, bir doğru gitmiyor boş oldu mu...

Teşhisi koyuyoruz: Zamanı kullanamama problemi!..

Bunu bütün öğretmenleriyle paylaşıyoruz. Artık Ada, önünde koca bir saatle çalışacak!..

Ama ne fayda? Bir türlü test çözmeye yanaşmıyor... Günde 50 test çözdüğünde çok büyük bir şeyi başarmış gibi gelip anlatıyor... Oysa duyuyorum ki, arkadaşları günde 100-

150 soruya geçmişler bile... Ada bir türlü buna zaman bulamıyor... Gerçekten, okul derslerini, sınavlarını boşlasın mı acaba? Bu denli sorumluluk sahibi çocuğa bunu nasıl anlatmalı? Acaba, Ada'yı da Kadircan gibi geçen yıldan mı verseydik kursa? Bu sıkıntılı dönemi geçen yıl atlattım, şimdi sular seller gibi test çözüyor olurdu diye düşünüyorum...

Bilmem, kafam çok karışık...

İç Ses:- Kafam çok karışık

DERSHANEDEN TELEFON: ADA'NIN EVDE BİR PROBLEMİ Mİ VAR?

Gece 22.00 dolaylarında telefonumuz çalıyor. “Ben Ada’nın dershanedeki sınıf öğretmeni Ayla Başbüyük...” Telaşlanıyorum haliyle, gece bu saatte... Acaba evleniyor da davetiye hazırlamamı mı isteyecek ya da Ali’den derslane ile ilgili haber mi yazmasını rica edecek? Genellikle böyle uygun-suz saatlerde arandığımızda karşımıza hep böyle istekler çıkar... Ama, hiç de düşündüğüm gibi olmuyor telefon görüşmemiz...

Ayla Hanım pat diye bir soru soruyor: “Ada’nın evde bir problemi mi var?” Allah Allah! “Nasıl yani?” diyorum. “Ada çok istikrarsız bir öğrencimiz. Bir gün içinde top (en üst) seviyede, yine aynı gün içinde aynı öğrencimiz, aynı Ada berbat bir sonuç da alabiliyor!.. Bu çok iyi sonuçlar alabilen öğrencimizi, bizler sadece başarıya kanalize etmek istiyoruz. Düşündük ki, evde bir problem yaşıyor olabilir, anne-baba sorunu falan... Bu çocuğumuza yazık olsun istemiyoruz!..”

İnlerim cinlerim tepeme çıkıyor... “Dershanede bir sorun yaşıyor olabilir mi?” diyorum, “Hiç Ada ile konuşmayı denediniz mi, hiç ona sordunuz mu ne oluyor da yıldızı bir parlıyor, bir sönüyor? Bana kalırsa siz kendinizi bir gözden geçirin, tutumunuzu bir gözden geçirin, sonra, en sonra Ada’nın evde bir problem yaşayabileceği olasılığını düşünün... Lütfen, dershaneye ve kendinize dair yorumlarınızı ve vardığınız sonucu da benimle paylaşın...”

Ayla Hanım, kem küm... Benim dershaneye gelmemin iyi olacağını söylüyor... Gelemeyeceğimi iletiyorum...

Dershaneden beklentimi sıfırlıyorum o anda...

Kapatıyorum telefonu... Ne Ada’ya, ne Ali’ye anlatıyorum görüşmeyi...

Bir daha da dershaneden kimse beni aramıyor!

Onlar da Ada’dan beklentilerini azaltıyorlar galiba...

ADA ÂŞIK OLUYOR!

Ada dalıp dalıp gidiyor... Kışın ortasında her gece duş alıyor... Kendi halinde çok güzel olan saçlarını her gece bana fönletiyor... Dalgalı saçları ne yapıp ne edip dümdüz yapıyoruz... Sahibinden daha inatçı saçları çok da uzun olduğu için epey bir zamanımızı alıyor bu işlem... Haydi bu neyse de Ada saçının kısa olan önleri dışa doğru dursun istiyor, ama bir türlü öyle durmuyor önlerimiz... “Ay anne, bir türlü yapamıyorsun, Ramazan ne güzel yapıyor” diyor. Ramazan dediği bizim kuaför!..

Bir gün bütün ciddiyetiyle bana “Seninle bir şey konuşmam lazım” diyor. Ciddi hali hoşuma gidiyor, gülüyorum. “Ben ciddiyim ama” diyor... Bembeyaz yüzü pembe pembe... “Ne zaman konuşalım?” Hemen şimdi... Sarı koltuklara geçiyoruz. Ada başlıyor konuşmaya: “Ben birini seviyorum!”

Sınava beş ay kala... Hayır, olamaz, diyecek halim yok ya! Meraklı meraklı, şaşkın şaşkın “Kim?” diyorum. Ada da

“Demir” diyor. Birbirimize bakıp, anlayışlı anlayışlı gülümşüyoruz. Ne desem acaba? “Neden Demir” diyorum. “Çünkü çok tatlı” diyor... Ne güzel!.. Yine bir sessizlik... “Ada” diyorum sesimi biraz değiştirerek, daha söze başlamadan “Biliyorum anne” diyor, “sınav hazırlığımı hiçbir şekilde olumsuz etkilemez Demir’le arkadaşlığım... Söylemene gerek yok... Ben her şeyin farkındayım ve lütfen bana güven!..” Tabii güveniyorum Adacık... Peki, Demir nereye girmek istiyor? Ada’dan şaşırtıcı yanıt: “Askeri Okula!” Ağzımdan koca bir “Aaa!” çıkıyor!.. Demir, üniforma çok seviyormuş! Bak sen!..

Ada'nın matematik
testlerini gördünce...

GÜNEŞ HANIM, BEN GÜLAY! SİZİNLE ÇOK ACIL KONUŞMALIYIZ!

Yine ne oldu? Çekimin ortasıdayım. Gülay Hanım, çekimde kapalı olan, ancak arada 2-3 dakika açtığım cebimden yakalıyor beni. Sesi hiç iyi gelmiyor. Çok önemli bir konuda benimle çok acil konuşmak istediğini söylüyor. Tabii, boynumuz kıldan ince! İnce de Gülay Hanım'ın zamanı hep "çok kıymetli", bana ayırabilecek sadece sıkıştırılmış

bir yarım saati var. O da, bugün saat 17.00-17.30 arası... Şimdi saat 14.45... Ben, TEM Stüdyoları'nda çekimdeyim... Yani İkitelli'deyim. Çekim geceyi bulur diye ajansın arabasını yollamışım... İkitelli'den Teşvikiye'ye bu daracık zamanda ulaşmam mümkün değil!..

Gülay Hanım çok bozuluyor... Yine de ikna oluyor, yarın öğlen buluşacağız. Ajansa gelecek... Reklam ajanslarının ortamını hep çok merak edermiş zaten...

Ertesi gün, saat 7.30'da ajansa gidiyorum. Öğlene işim kalmasın diye sabahın köründe başlıyorum çalışmaya... Daha ekipten kimse gelmeden işleri bitiriyorum. Ekip, 10.30 civarında uykulu uykulu ajansa gelmeye başlıyor... 12.00 dedin mi de Gülay Hoca görünüyor ufukta...

Aman hoşgeldiniz... Ay ne cici bir yer! Ne kadar "cool" bir ortam!.. Aynen öyle!.. Heh heh!.. "Vallahi meraktan öle-

ceğim, bir sorun mu var?” diyorum... Evet, sorun var, hem de çok büyük bir sorunla karşı karşıyayız!.. Yandık!..

Telefonum çalıyor: Ali. N’aber diye arıyor... “Çok işim var, sonra görüşelim mi?” diyorum...

“Güneş Hanım, geçen gün Ada’nın masasında matematik testlerini gördüm, inanın kalbim sıkıştı!” Niye acaba? Gülay Hoca, hafiften fenalaşarak anlatıyor: “O kadar basit, o kadar eski testler ki... Ada bu testlerle kendini ölçemez, kendiyle yarışamaz... Çok zayıf testler... Ada için onlar çocuk işi... Öyle matematik dersi olmaz... Notlarına da baktım... Bu durumla başatmenin tek yolu var: Matematikçinizi bırakacaksınız... Değiştireceksiniz... Ada’nın matematikte gümlenmesi elde değil!..”

Ben o kadar şaşkınım ki, anlatamam... “Abidin Bey’i değiştiremeyiz” diyorum pat diye... “Siz larç (large) bir anne olamazsınız Güneş Hanım... Yoo, olamazsınız” diyor... “Yok canım, nereden çıkartıyorsunuz larçlığı?” Gülay Hoca, beni anlamakta zorlandığını söylüyor... “Durun bakalım, akıl varsa çözüm de vardır” diyorum. “Sizden rica etsem Ada için son matematik testlerini getirseniz... Bu sorunu böylece çözebiliriz...”

Yüzüme boş boş bakıyor Gülay Hoca... Yanlış bir şey mi söyledim acaba? Ben hangi müşteriyle çalışsam hepsi de her getirdiğim öneriye “Aaa, gerçekten çok doğru” diye tepki verir... Gülay Hoca böyle yapmıyor... Bir kez daha yinelıyorum... “Biz sizden matematik testlerini alalım, ya da siz bana getirin, ben fotokopi çekeyim, Ada çözsün... İşin içinden çıkamadı mı Abidin Bey’le paylaşın...”

Gayet yumuşak, yumuşak ne demek yumuşacık bir sesle başlıyor Gülay Hoca söze: “Güneş Hanım, size testleri ben getirdikten sonra Abidin Bey’e ne ihtiyaç var? Anlamadınız galiba... Ada’ya matematik dersini de ben vereceğim... Öyle

gözüküyor... Böyle bir boş vaktim yok... Ama, feni yükselteceğiz derken matematiği riske atamayız...”

Ah Güneş, ne kadar akılsızsın sen!.. İçimde birşeyler vardır küldür devriliyor!.. Midem bulanıyor... “Biz bir değerlendirmeye yapalım, sizi hemen arayalım. Uyarınız için ne kadar teşekkür etsem azdır” diyorum...

Gülay Hoca, kolunu omzuma atıyor... İki kardeş gibi ajansın kapısına doğru omuz omuza yürüyoruz... Sıcacık öpüyor sonra beni... Ada’yı da çok öptüğünü söylüyor... Ve ekliyor: “Duygusal olmayın lütfen, mantıklı olalım...”

AİLE MECLİSİ TOPLANİYOR!

ABİDİN BEY ASALIM MI, ASMAYALIM MI?

Ada, Ali, ben masanın etrafında toplaşıyoruz. Ben vahim durumu aktarıyorum. Ali'nin gözlerinden alevler fışkırıyor: "Bence yapılacak tek şey var: Bu kadını değiştirmek!"

Ada, "Abidin Hoca'yı çok seviyorum ben... Ben hayatta ona gidin demem, gidin dedirtmem!" diyor.

Peki, fenciği değiştirdirsek yerine yenisini nasıl bulacağız? Ada, "Değiştirmeyelim, takmayalım söylediği sözleri" diyor, "Ben ondan yararlanıyorum, yaaa tıkeyin kulaklarınızı..." Ada ne yardan ne serden geçiyor.

Bu arada, Ada dershanede matematik testlerinde 23-24 net çıkartırken, fen testlerinde 24 netten 9 nete kadar düşüyor!

GÜLAY HOCA'YA MEKTUP YAZMANIN ZAMANI GELDİ DE, GEÇİYOR BİLE!

Gülay Hoca ile konuşabilmeniz mümkün değil. Her şeyin doğrusunu o biliyor... Daha sözünüzü bitirmeden dalıyor sözün ortasına cup diye!.. Bu arada, sanki İstanbul'daki fen-cilerin de soyu tükendi, kimseyi bulamıyorum, bir seçenek oluşturamıyorum!

Her zaman ilişkileri kopartıp atmaktansa onarmayı denemişimdir. Burada da böyle yapmaya karar veriyorum ve geçiyorum notebook'umun başına... Gülay Hoca'ya bir mektup döşeniyorum: Ada'nın fen testlerinde yaşadığı %300'lük düşüş için ağır bir bedel ödediğimizi, bu duruma elbirliğiyle son vermeyi istediğimizi yazıyorum. Gülay Hoca'nın tekniğini, taktiklerini belki de değiştirmesi gerektiğini, aynı şekilde Ada'nın ve bizlerin de ne yapmamız gerekiyorsa onu yapmaya hazır olduğumuzu belirtiyorum. Bitanecik kızımız Ada'nın başarısı için ondan daha çok destek, daha çok öz-

veri beklediğimizi aktarıyorum ve önerilerini hızla bekliyorum, diyorum.

Bu arada Gülay Hoca, evimizde 15 dakika fazla kaldığında, “plus ücret” alıyor ve ben bu hesabı bir türlü yapamadığım için bana içerliyor... Evet, benim de elim ayağım birbirine giriyor... Bir buçuk saati 90 milyonsa, bir saat kırk beş dakikası ne olur, hesaplayamıyorum... Hesap bilmez annenin zeki kızı Ada kurtarıyor durumu: “Annecim, 15 milyon eklemen yeterli” diyor...

Bakalım, anneciğin çantasında o kadar para kalmış mı?... Bütün param, her hafta başında zarflanmış olarak özel öğretmenlerimiz için hazırlanmış, sarı mantomun cebinde duruyor. Hiç akıl etmiyorum zarfların birinden bir 15 çekip Gülay Hoca’ya vermeyi... “Ah” diyorum, “O kadar yoğun-
dum ki bugün banka kartımla para bile çekemedim...” Gülay Hoca haftaya verebileceğimi söylüyor... Ne zaman bu ek paraları eve bırakmayı unutsam, Ada’yı uyarıyor; “Annenin şu kadar milyon borcu kaldı” diye...

Gülay Hoca, fen dersinden kısıp ilk yarım saatinde Ada’ya getirdiği matematik testleri için de ayrıca 70 milyon alıyor... Elimde avucumda para kalmıyor... Ajansımızın muhasebecisinin gözü var zaten maaşımda! Ay sonunda maaşlarımızı dağıtırken, her seferinde benimkini sayarken “Sizin maaş için para sayma makinesi almak gerek” diye soğuk espriler yapıp duruyor... O para destesi pıt yok oluyor!.. Okulun taksitleri, dersane taksitleri, Leyla’nın aylığı, sigortası ve her hafta, her gün ev öğretmenlerimizin ödemeleri... Kredi kartıyla da ödeme yapamıyorsun ki... Çıkartıp vereceksin nakiti...

Artık Akmerkez alışverişlerim bitiyor... A46’lar, Ark Li-ne’lar geride kalıyor...

SANA KİMSE İLKOKULU KAÇINCILIKLA BİTİRDİN DİYE SORMAYACAK!

Gülay Hoca teessüf ederek beni arıyor... Ada'nın test yapmadığı için sorun yaşadığını iletiyor... Matematikini toplayalım derken feni kaçırıyoruz tabii ki diyor... Ben, matematikle ilgilenmemesini, Ada'nın hiçbir zaman matematikle derdi olmadığını, fende güvenini yitirdiğini, bu güven duygusunu yeniden yaşayabilmesi için, birinci test sonucundaki gibi bir kez daha testte fen başarısını sağlamasının şart olduğunu ileri sürüyorum...

Beni sıkı sıkı tembih ediyor: Ada'nın başında oturup günde 150 test çözmesini sağlamamı istiyor!..

Bu arada ilk karneler dağıtılıyor. Ada'nın not ortalaması 5.0. O gün de evde Gülay Hoca var. "Aferin Ada" diyor, "Aferin sen hâlâ okulda 5 almak için uğraş, her gün okula git... Sana kimse ilkokulu kaçincilikla bitirdin diye sormayacak ama hangi liseyi, hangi koleji bitirdin diye soracak. Anlıyorsun hayatım, değil mi?"

Ada anlamıyor...

YARIN SÖMESTR... İNTERNETTEN BEĞENİP FOTOĞRAFLARI AĞVA'YA GİDİYORUZ!

Ada, dershanedeki yoğunlaştırılmış kursa katılacak. Onun için de ayrıca parayı yatırdım dershanenin hesabına...

Yine dershanenin izniyle İstanbul'dan çok uzak olmayan bir yere, defter kitap almadan gideceğiz... Sadece 4 gün izin var... Ne yapalım, nereye gidelim? Yine telefonlaşmalar... Pek çok tatile birlikte çıktığımız, birlikte pek bir gülüp eğlendiğimiz ünlü bir yazar arkadaşımız, şair arkadaşımız ve çocuklarıyla Ağva'ya gitmeye karar veriyoruz. Parisler, Romalar, Venedikler yok listemizde... Yollarda zaman harcamaktan yana değiliz!..

Ağva nereden çıktı dersenez, Ali'nin fikri... İnternette girmiş İstanbul'a yakın nereler var, bakmış bakmış, Ağva'da karar kılmış... Kalacağımız yerin fotoğraflarını bilgisayarından gösterince biz de bayıldık... Yemyeşil nehrin iki yakasına kurulmuş minicik ağaç evler, ördekler... Bir doğa harikası...

Hay Allah...
Kızlarımız rahat
ettiremedik...

Aman
usuna
sakın
Aa...

Burda
Ne kimiz
var
acaba?

Hadi... Katereli
bişey yapalım...
Scrabble oynayalım
mesela...

Ben film
çekicem...
Oynar
mısınız?

Ben
ayarım...

Kemal
Arslan
2004

Bu arada Ada'nın Amerika'da okuyan kuzeni Güney de sömestr tatilini geçirmeye bize geliyor... Güney, ağabeyim Gürül'ün oğlu. Gürül yurtdışında doktor... Adı gibi; gürül gürül bir insan... Gürül ve karısı ayrıldıklarında Güney on yaşındaydı... Velayeti babasında olan Güney, ne annesinin ne babasının yanına gider, tatillerde varsa yoksa Güneş Halası... Güney, bir türlü anlam veremiyor Ada'nın kapanıp çalışmalarına... Ada'yla itişip duruyorlar!.. Ne ayrı olabiliyorlar, ne de birlikte... İki kuzeni daha var Ada'nın... Biri Ada'nın gözbebeği Ilgaz... Varsa yoksa Ilgaz... Ada ne kadar heyecanlıysa, Ada ne kadar hızlıysa Ilgaz da o kadar sakın, o kadar ağır... Ilgaz ağırlığınca altın... Anneanesi öyle diyor Ilgaz'a... Ilgaz bana benzemiş, Ada Gün'e... Güney, kim-selere... Diğer kuzen Güney'in ciciannesinden kardeşi Ber-rak'ı daha bilemiyoruz, daha pek minik...

Güney'i de alıyoruz yanımıza, doluşuyoruz Ali'nin arabasına gidiyoruz Ağva'ya doğru... Şile'yi geçer geçmez kar serpiştirmeye başlıyor... Öyle böyle değil Ağva'ya varmadan bembeyaz oluyor ortalık...

Ada pimpirikli... “Dönelim” diye tutturuyor “Ya kar tutar da kalırsak buralarda” diye tosurduyor... Güney, “Kalalım işte ne macera” diyor... Maceranın sırası mı diye söyleniyor Ada... Yazarımızla şairimizin çocukları büyük... Hepsi Ada'yı makaraya alıyor...

Ağva'ya varıyoruz... Boyum kadar köpekler tarafından karşılanıyoruz... Ben de Ada da köpekten korkarız... Allah-tan şairimizin oğlu Mehmetcan da korkuyor da, bu konuda makaraya alınmıyoruz... Bir kayık yanaşıyor yanımıza... Görevli çocuk “Buyurun karşıya geçeceğiz” diyor... Ne göz-lerime, ne kulaklarıma inanamıyorum, bu küçücük kayığa binip bu dereyi aşip ancak öyle ulaşabilecekmışiz kalacağımız yere... “Binmek istemiyorsanız teleferiği çekeyim” di-

yor delikanlı... Ne, teleferik mi? Daha ben yanıt bile vermeden düğmeye basıyor... Gırç gırç geliyor teleferik... Yarımız kayığa biniyor, yarımız teleferiğe... Biz Ada ile çığlık çığlığa teleferiğe biniyoruz... Yazar arkadaşımız kahkahaları koyveriyor: "Sizi gidi Nişantaşı sosyeteleri!.."

Allahım buz gibi... Bu ne soğuk!.. Kalacağımız bungalova giriyoruz... Bir buzhane... Burada kalorifer yok mu? Var, ama kimse olmadığı için bugün yakmışlar, ısınmış... Siz istediğiniz kadar bir hafta önceden yer ayırtın, bir hafta önceden bugün geleceğiniz belli olsun, önemli değil!.. "Daha sıcak bir yer yok mu?" diyoruz... Bizi kafeteryaya davet ediyorlar... Kafeteryada koca bir şömine... Yakmaya çalışıyorlar... Ayaklarında koca çizmeler, üstünde üç kat kazak olan, yanakları al al adam, döküyor mazotu şömineye... Bir harrrrr!.. Şömine parlıyor ve bütün duman odaya doluyor... Öhö öhö... Göz gözü görmüyor... Bacası temizlenememiş, kimseler yok diye... Temizlenecekmiş... Yine bir harrrrrrr!.. Yine duman içeride!.. Ada, "Galiba ayaklarım buz kesti" diyor... Odamıza gidiyoruz, bir kat daha çorap giyiyoruz botumuzun içine... Yine de ısınmıyor ayaklarımız... Odanın içinde eldivenler ve mantolarımızla duruyoruz... Kar, aralıksız yağıyor...

Teşvikiye'de sıcacık, yedi odalı evimiz dururken, deli miyiz bit kadar bir yere gelmiş, tir tir titriyoruz? Ada ile yatağın içinde hem söyleniyoruz, hem sinirden deli gibi gülüyoruz... Ali'nin de durumu vahim...

Geceyi zor ediyoruz... Sabah erkenden evimize dönmeye karar veriyoruz... Gece bir türlü bitmiyor...

Sabah bir kalkıyoruz ki, her yerde kar var... Ali, "Beni bu kar bile durduramaz" diyor... Zincirler çıkartılıyor, takılıyor, arkamıza bakmadan terk ediyoruz Ağva'yı... Yüreğimiz ağzımızda...

DEMİR NERELERDE?

Demir de ailesiyle birlikte bir haftalığına Uludağ'da... Ada, çok heyecanlı... Çünkü, Demir döndükten bir gün sonra 14 Şubat Sevgililer Günü... Ada'nın da ilk Sevgililer Günü... Demir'e çok güzel bir Nike kazak almayı düşünüyor... Niye Nike? Reebok olmaz mı? Olamayacağını öğreniyoruz. Çünkü, Demir'in markası Nike'mış...

Bu arada, o bir hafta boyunca Demir bir gün olsun Ada'yı aramıyor. Biz, Ada ile nefis bir Nike üst alıyoruz Demir'e... Benim para vermemi istemiyor, "Bak kendi paramla alıyorum" diyor Ada, dedesinden topladığı paraları çıkartarak... Bir buçuk saatlik normal hoca parası kadar para veriyor... Ben artık, tüm hesaplamaları böyle yapıyorum!.. Bir de anormali var biliyorsunuz... O da Gülay Hoca tarifi...

Nefis bir hediye paketi, içine bir de değiştirme kartı... Hediye hazır, Demir'in dönüşünü bekliyor...

14 Şubat gelip çatıyor... Demir'den ses seda yok... Ada arıyor... Demir, "Dışarı çıkmama annem izin vermiyor" di-

yor... Ada üsteliyor, “Niye? Yargıcı’nın önüne gel lütfen, sana bir şey vereceğim!” Demir, Uludağ’da hiç test çözmediği için annesinin ona biraz kırgın ve kızgın olduğunu, evde kalıp test çözmek zorunda olduğunu söylüyor... Duyuyorum, Ada pes etmiyor: “Ben de pek çözemedim. Ne olacak, yarım saat sonra çözersin, bir saat geç yatarsın, bir şekilde çözersin... Annene sç, lesene... Ada’yla ikf dakika buluşacağım” desene... “Annem izin vermiyor” diyor Demir...

Ada telefonu kapattığı anda usul usul ağlamaya başlıyor... Sanki hiç duymamışım, sanki hiç dinlememişim telefonunu gibi, “Bir şey mi oldu?” diyorum... “Koca çocuğa annesi izin vermiyormuş... Dışarı çıkamazmış... Bebek... Pasif şey!.. Allahın pasifi...” diye söyleniyor... Ben de sinirleniyorum hem Demir’e, hem annesine... Benim kızımı siz böyle üzün, ha? “Bırak Allahaşkına ağlamayı” diyorum, “Annesinin dizinin dibinde test çözsün o!”

Ada, “Peki Nike ne olacak? Koca paketi okula mı götüreceğim?” diyor. “Tabii, ne var? Çıkışta verirsin” diyorum.

Ada, ertesi gün elinde koca bir Nike poşetiyle okulun yolunu tutuyor... İkinci dönem başlıyor!..

ADA AĞLAMA NE OLUR!

Ada, ertesi gün elinde koca bir Nike poşetiyle okuldan eve dönüyor... Demir, bu hediyeyi alamayacağını söylüyor... Bu ilişkiyi bitirmek zorunda olduklarını bir de... Güler misin, ağlar mısın? Ada, ağlamayı tercih ediyor!

Demir'e de, annesine de söylenip duruyorum içimden!.. Ada, n'olur ağlama! Ada, ne ders çalışıyor, ne test çözüyor...

Bu durum tam üç hafta sürüyor... Evde öğretmenleri gider gitmez Duman'ı sonuna kadar açıyor. Bir tek biz değil, bütün mahalle Duman'cı oluyor: "Orda bir adam var... Adamın içi dapdar... Beyni başı patlar..."

Ada, sonunda kendine ve derslerine, testlerine dönüyor... Demir'i siliyor kalbinden... Nike'a gidiyor, Demir'e aldığı-mız kazağı veriyor, kendine nefis iki tişört alıyor... İki dirhem bir çekirdek dolanıyor ortalıkta...

Bu aşk hikâyesinin bitmesine en çok ben seviniyorum...

AN-NE! DUMAN'IN KONSERİ VAR!

Bu kez işte, “Ada olmaz” diyorum. Şunun şurasında iki ay sonra LGS var ve sen Duman’ın konserinden söz ediyorsun? “Orada ne kadar enerji toplayacağımı bilmiyorsun ama” diyor... “Üstelik, Beste, Işık, Ilgaz hep birlikte gideceğiz!” Nasıl? “Babam götürür ne var ki” diyor, “Ertesi gün üç saat geç yatarım...”

O gün Beste de, Işık da, Ada da dershanede son derse girmek için izin alıyorlar. 17.00’de dershaneden çıkıyorlar... Ilgaz da bize geliyor... Hummalı bir hazırlığa başlıyor-

lar... Ada bu soğğun ortasında elim kadar bir etek giyiyor... Eteğin beli, göbekten bir karış aşağıdan başlıyor... Düştü düşecek! Göbek açık... Tek kulağında omzuna dek sarkan bir küpe... Ayağında dizine dek çizmeler... Ve çorap yok... “Ada hasta olursun!” Ada’da yanıt hazır: “Anne bu giysi çorapla olmaz, lütfen... Hasta olmam!..” Hepsi tırnaklarına siyah oje sürüyor... Oje adlı şarkıda ellerini kaldırarak tempo tutacaklarmış...

Ali’nin arabasına kıkırdaşarak doluşuyorlar... Bostancı Gösteri Merkezi’ne... Ali diyor ki, upuzun bir kuyruk... Acayip bir ayaz... Seninkinin bacakları mosmor...

Kızlar konsere giriyor... Ali kapıda bekliyor konser bitene dek... Sonra, önce Ilgaz’ı Rumelihisarı’na, sonra Işık’ı Levent’e, sonra Beste’yi Maçka’ya bırakıyor. En sonunda da geceyarısı saat birde Ada’yla eve giriyor... Ada mutluluktan kendinden geçmiş bir vaziyette atıyor kendini yatağına... Benim elimde bir Aspirin Plus C... Ali kızıyor... Gece yatarken verilir mi o? Yarın portakal yesin, kivi yesin...

Ada uykuya dalarken saçlarını okşuyorum onun... Gözleri yarı açık, yarı kapanık “Anne Batuhan’ı görmeliydin” diyor. “Batuhan da kim?” diyorum. Ada gülümsüyor... “Aman anne... Duman’ın gitaristi tabii ki... Görmeliydin... Anne, seni çok seviyorum!”

Baba Sesi : — Hatırlıyor musun ?
SEN GÖNÜKKEŖ DE BÖYLE BİRLİKTE HASTA OLMUŞTUK
Kız Sesi : — Aı evet...

ADA HASTA OLUYOR! ALİ DE, KADER ARKADAŞI!..

Sabah hapşırarak uyanıyor Ada... “Ah Ada, ben sana demedim mi?” Kafasını kaldıramıyor yastıktan... Ateşine bakıyorum... Yanıyor... Antibiyotik mi versek? “Siz bilmiyor musunuz, lap lap antibiyotik içilmeyeceğini?” diyor Ada... “Her şeyi biliyorsun Ada! Kışın ortasında kendini nasıl koruman gerektiğini bilmiyorsun!.. Şurda sınava birkaç ay kalmışken sen hasta oluyorsun!..”

Okula gidebilecek durumda değil... Amerikan Hastanesi'nin aciline gidiyoruz. Aaa! O da ne? Ali de hapşu hapşu... Baba kız yıkılıyorlar...

İlaçlarımızı alıp eve dönüyoruz... Bir de kendime maske alıyorum eczaneden... İkisini yatırıyorum... Ben tam çıkarırken Leyla, salına salına geliyor eve... Saat 11.00'lerde işe zor atıyorum kendimi... Hemen matematikçimizi arıyorum: “Abidin Bey, Ada çok hasta!..” Abidin Bey'de bir sessizlik... “Abidin Bey!..” Hay Allah!.. Sesim gitmiyor mu? “Duyuyo-

rum Güneş Hanım, ama çok dikkat edeceksiniz... Artık, günlerimiz çok değerli... Lütfen vitamin verin, sağlık kürüne alın Ada'yı ve hemen toparlanması için ne gerekiyorsa yapsın!" Sert başladığı konuşmasını gittikçe yumuşatıyor Abidin Bey... Hatta "içli" diye tanımlayabileceğim bir konuşma yapıyor: "Her şeyin başı sağlık... Ne yapalım bugün ders yapmayız, gelecek hafta daha uzun çalışırız... Çözümü var sonunda... Bu haftayı kullanamayacağımız için sakın kendini üzmesin... Çok geçmiş olsun diyorum Ada'ya... Ada güçlüdür, toparlar kendini... Beyefendiye çok saygılar efendim..."

İşe dalıyorum sonra... Yaratıcı grup toplantısı... İşler, telefonlar... Müşteriye toplantıya gitmeler... Sonra Ada'dan telefon, o tatlı tatlı sesiyle: "Mami, kızına hasta oldum diye..." diyor... "LGS'de Duman'ın şarkılarını söylersin artık" diyorum... Gülüşüyoruz...

O haftamız hasta geçiyor... Bari ben ayakta durayım diye yüzümde maske dolanıyorum, Ada'ya da Ali'ye de kendilerine bakmadıkları için söylenip duruyorum... Baba kız birbirlerine "Kader arkadaşım" diye sesleniyor...

Matematik, fen, Türkçe derslerimizi iptal ediyoruz. Fenci dışındaki iki öğretmenimiz o haftanın parasını almıyor... Fenci, bir sonraki hafta, geçen haftadan borcumuz olduğunu anımsatıyor Ada'ya. Ben de ödüyorum tabii...

TERCİHLERİMİZİ YAPIYORUZ!

Okuldan verilen iki ayrı form var... Biri Özel Okullar Sınavı'na giriş, diğeri Anadolu Liseleri'ne ve Fen Liseleri'ne giriş formu... Ada, iki sınava da girecek... Ancak, tercihlerinde Fen Lisesi tercihi yapmayacak. Lisede de fen bölümü seçmeyeceğini biliyor, seçeceği mesleğin de fen dalında yer almayacağını... O, lisede seçimini “eşit ağırlıklı”dan yana yapacak... Yani “Türkçe-Matematik” sınıfını seçecek!

Özel Okullar Sınavı tercihlerini sıralamak çok zor oluyor: En yüksek puandan en düşüğe dek 10 okulu yazıyoruz alt alta... Ada, ilk üç dışında heyecan duymadığını söylüyor!..

Anadolu Liseleri Sınavı tercihinde ise, 5 Anadolu Lisesi, 5 Fen Lisesi yazma hakkı var... Ada, Fen Lisesi tercihi yapacağı için 5 Anadolu Lisesi seçip yazıyoruz. Burada çok zorlanıyoruz. Sonunda onu da dolduruyoruz puan sıralamasına göre!.. Ada'nın hiçbirinde ne aklı var, ne gözü...

Sıra geliyor, formları doldurmaya... Bu görev benim... Sa-

bah erkenden kalkıyorum... Salondaki büyük masanın başına geçiyorum... Nedense gözlerim doluyor... Kalbim çarpıyor... İçimden mır mır dua ediyorum: “Tanrım, Ada bu sınavları, sağlıkla ve başarıyla tamamlasın... İstedığı okulu kazansın... Mutlu olacağı okulu kazansın... Emekleri boşa gitmesin... Adacığın yüzü n’olur gülsün!..”

Sonra alıyorum elime mavi kalemimi... Doldurmaya başlıyorum... Aman yuvarlakların dışına taşmasın... Ay dur, neydi... Arkasına çıkartmasın şimdi bu kalem? Pür dikkat yazıyorum, binbir dikkat kontrol ediyorum... Her şey tamam!.. Bir de Ada’nın vesikalık fotoğraflarını kesip sağ üst köşeye yapıştırıyorum iki formda da... Ada, “Şu durum bir an önce bitse de rahat rahat gülsem” der gibi bakıyor bana formun üzerinden...

O gün, Ada iki formu da okula; Cemal Bey’e bırakıyor. Bizde kalması gereken bölümleri, damgalanmış olarak eve getiriyor... Aman başlarına bir şey gelmesin diye, hemen kitaplığın en üst rafındaki kitabın; Çelik Gülersoy’un *Çamlıca’dan Bakışlar*’ının içine koyuyorum...

- İKİNCİ bardak çayı
VERMİYEK MİYİZ ADAMA?

LEYLA, ÖĞRETMENLERİMİZİ DEĞERLENDİRİYOR!

Leyla benim elim kolum... Bu yıl, yedinci yıl... Yıllardır evimize sabah gelir akşam gider... Temizliğimizi yapar, yemeğimizi yapar, dolaplarımızı derler toplar, çiçeklerimizi sular, ütülerimizi yapar, alışverişimizi yapar, Ada ile gidilecek yerlere gider, gelen konuklarımıza servis yapar... Leyla hep koşturur... Faturalarımızı otomatik hesaba geçirmeden önce, banka işlerimizi bile Leyla hallederdi... Sonra yıllarca Ada ile birlikte Levent'e Tuna Bale Okulu'na gitmişlikleri var... Ada'nın henüz okuldan eve kendi başına dönemediği zamanlarda, çıkış saatinde okula gider, Ada'yı bekler, Ada'nın güлле ağırlığındaki rengârenk çantasını sırtlanır, birlikte eve dönerlerdi... Ada, "abla" olup da okuldan eve kendi başına dönmeye başladığında da o gülleyi, mutlaka kapının önünde bırakır, zili çalar, Leyla uçarak üç kat aşağıya iner, çantayı sırtlanır, dili dışarıda yukarı çıkartırdı... Ada'yı evde Leyla'nın pişileri, kendisinin verdiği isimle "ıs-

Evet, Layt... Biraz önce
aldım dedim....

lak kek”leri beklerdi... Güneş Ablası için de yaprak sarmalar yapardı Leyla... Ali Abisi için özel ürettiği bir şey yoktur... Hafiften çekinir ondan...

Leyla zaten alışık evimize giren çıkan özel öğretmenlere... Ada’ya bu yıla dek, Bekir Bey hariç hepsi gencecik piyano, İngilizce, gitar öğretmenleri gelirken bu yıl şimdilik matematik, fen, Türkçe öğretmenleri geliyor... Hepsi birbirinden kelli felli...

Leyla’ya göre Abidin Bey, “Çok iyi bir matematik öğretmeni... Çok titiz... Adam bir gün olsun, eve galoşsuz girmiş değil... Bu ne zarif düşünce... Bu beyefendi, sağlık konusunda aşırı titiz...” Ben gülümseyiverince de hemen lafı hazır: “Ay gülme Güneş Abla, fenci hanfendi, çamurlu ayaklarıyla nasıl dalıyor daha yeni sildiğim yerlere...”

Gürkan Bey, Leyla’ya göre zaten başından beri “Haza beyefendi... Yarabbim insan bir bardak daha çay içer değil mi? Yok, aç susuz saatlerce ders verir adam...” Ada’yı beklerken hep Leyla’ya sorar: “Nasılsınız Leyla Hanım? Çocuklarınız nasıl?”

Gelelim fencimize... Leyla hem sinirleniyor Gülay Hoca’ya, hem de korkuyor ondan... “‘Çık çık çık odadan!.. Benim zamanım kıymetli... Girme içeri ikide bir’ diye bağırıyor bana... Sanki, benim zamanım kıymetli değil! Ben de işimi bitirip evime gidicem. Çocuklarım beni bekliyor... Evde de aynı işler... Ortalığı topla... Vallahi ağza koyacak yemeğim yok... Gidince yapıcam daha, ayıptır söylemesi akşamdan nohut ıslattım... Çocuklarla uğraş... Kayınvalide falan... Hanfendinin zamanı kıymetli bi tek sanki! Ya sinir oluyorum Güneş Abla!.. Hanfendinin cebi çalarken iyi... Dersin ortasında açıp konuşuyor... Vallahi içeri girip ‘Kapa kapa kapa’ diyesim geliyor... İşte sen varsın, sana ayıp etmem, sonra Ada var, çocuk sınava hazırlanıyor, morali yük-

sek olmalı, değil mi ama? Bu kadar emeğimiz boşa mı gitsin? O nedenle sesimi çıkartmıyorum... Sonra, ben her dakika layt kola nereden bulayım? Geçen gün ‘layt değil mi?’ dedi bana, ‘evet layt, biraz önce aldım’ dedim, oysa dolaptan normal kola koymuştum, ben layt deyince afiyetle içti... Ha ha hayt...”

Kendimi tutamayıp gülüyorum... Leyla da ben de gülüyoruz... Ben gülünce, Leyla daha da gülüyor... Biraz daha gülsem kimbilir daha yaptığı neleri anlatacak? Ciddileşiyorum. Leyla da ciddileşiyor. Ve teşhisini söyleyerek son noktayı koyuyor: “Aslında bana düşmez ama Güneş Abla, galiba bu hanfendi yanlış oldu...”

VİLDAN ÖĞRETMENİ ÇOK ÖZLEDİM!

Sınava tam iki ay kaldı... Artık okulu bırakma zamanı geldi. Sistem böyle... Okula bay bay!.. Özel öğretmenlere, dershanelere sıkı bir sarılma!.. Bir ay, iki ay ücretsiz izin alan arkadaşlarım var... Çocuklarının başında bekleyecekler, test çözdürecekler...

Belki de bu okulda Ada'nın son günleri... Bu nedenle olsa gerek Ada pek bir içli... “Düşünsene anne” diyor “Pembe sınıftan bu yana, evim gibi o okul benim... Ama ben, artık evimden çıkmak, uçmak istiyorum... Sen nasıl Zonguldak'ta okurken Ankara'da okumayı hayal etmişsin, ben de daha farklı bakabileceğim, daha büyük düşünebileceğim bir okula geçmek, orada da kendimi göstermek, orada da var olmak istiyorum. Haksız mıyım? Ha? Yoksa, bu okulu, okulumu o kadar çok seviyorum ki, anlatamam... O kadar çok seviyorum...”

“Anne! Hatırlıyor musun? Hani okulun ilk günü, birinci

Anne.... Çok
Korkuyorum...

sınıfa başladığım gün, düşmüştüm bahçede... Koştura koştura öğretmenimin yanına gitmiştim... ‘Örtmenim! Düş-tüm!’ Dizimden kanlar akıyor... Gözlerimden yaşlar... Vildan Öğretmenim hiç şaşırmadan, sakın sakın: Hemen tuvalete git, güzelce yıka, sonra da dördüncü kattaki revire git, hemşire teyze de bi baksın, demişti bana... Ben tabii alışmışım, kucaklara, pohpohlamalara... İnci’yle birlikte ağlaya ağlaya tuvalete gidip yıkamıştım dizimi... Aa! Bir de ne göreyim! Yarama dokunabiliyorum!.. Aa! Pembe sınıftan arkadaşım İnci’yle koca okulda hemşire teyzeyi kendi başımıza bulabiliyoruz... Aa! Hiçbir şeyin yok diyor hemşire teyze... Sonra sınıfa döndüğümde Vildan Öğretmen sormuyor bile ‘dizin nasıl oldu yavrucum’ diye... Benim için o kadar şaşırtıcı bir gündü ki anlatamam... Öğretmenime ne kadar kırgındım Tanrım!.. Ne kadar küstüm!..

Bir iki gün sonra da, Vildan Öğretmen dağıttığı kâğıtları toplamaz mı? Ben evde unutmuştum... ‘Ada seninki nerede?’ demişti bana... ‘Unuttum’ demiştim... Vildan Öğretmenim, gözlerimin içine bakmış ve küt diye ‘Akılsızlar unuttur’ deyip benim sıramın yanından arka sıraya geçmişti... Daha barışmadan bir kez daha küsmüştüm ona, bir kez daha!.. Ağlamamak için zor tutmuştum kendimi!..

Ama anne, o günlerden sonra her çantamı toplayışta, biliyorsun ‘Akılsızlık yapma Ada, aman bir şeyini unutma’ diye çantamı toplamadan aklımı toplardım...

Anne, Vildan Öğretmenimi arasam mı? Onu çok özledim... O benim Robert’e girmemi bekliyordur... Hay Allah! Şimdi giremezsem ona da ayıp etmiş olacağım... Ay, kimseyi arayamayacağım!.. Anne, çok korkuyorum!..”

YILSONU BALOSU YERİNE YILSONU ÇAYI...

Bu yıl velilerin uyarıları dikkate alınarak ekonomik koşulların getirdiği sonuçla yılsonu balosu değil de çayı yapmaya karar vermiş okulumuz... Bu uyarıyı yapan hangi veliler, anlamak mümkün değil!.. Çünkü, bu kararı duyan herkesin suratı on karış... Velilerin de, çocukların da... Ada, kesinlikle “çay” sözcüğünün anlamını kavrayamıyor... Hele, benim de Zonguldak’ta Deniz Kulübü’nde yapılan çay ile mezun olduğumu duyunca, fena halde bozuluyor... “Bak Ada” diyorum, “Gece eğlencesi yerine, öğlen yemek sonrası saatlerde bir eğlenceye katılacaksınız. Balo ile çayın arasındaki fark bu!” “Tabii, uzun giysi de giyemeyeceğiz, desene?” Kulaklarıma inanamıyorum, Ada yoksa uzun giysiler mi giymeyi hayal ediyormuş? “Aynen öyle...”

Ada, upuzun bir çılgılık atıyor... “An-ne! Ne giyeceğim ben?”

DUR ŞU RAPORU HALLEDELİM!

Ada'nın arkadaşları artık yavaş yavaş rapor almaya, okula gelmemeye başladı... Ada bu duruma çok içerliyor... "Belki de okulda son günlerim. Ama bu sınav nedeniyle arkadaşlarımla, okulunla böyle hissiz, böyle manasız, böyle aptalca ayrılmak zorunda kalıyorum" diye söylenip duruyor.

Ada'nın yakın arkadaşı Nehir'in annesi doktor. Sınıfın yarısı zaten ona başvurmuş rapor alabilmek için... Bu yarı nüfusa ben de katıldım... Kadıncağız bizi de kırmadı, gerçi şoförümü bir gün boyunca kapısının önünde bekletti, Sadri de arabayı otoparka değil de ara sokağa park edince, çıkışta arabayı bulamadı ama, olsun... Herkesin canı sağolsun... Nehir'in de, annesinin de, Sadri'nin de...

Raporumuzu okul yönetimine sunduk. Ada o gün okuldan eve kös kös geldi. "Böyle mi bitecekti koca sekiz yıl?" diye ağlamaya başladı... "Ben bu sisteme karşıyım. Kar-şı-yım!"

Muhelif Ada! Babasının kızı Ada! Ağlama Ada! Yüreğimi dağlama Ada!

ADA "B PLUS BİR ÖĞRENCİ"

Nisan ayındayız. Eve erken gelebildiğim günlerden bir gün Gülay Hoca, Ada'ya özel hazırladığı yeni listeyi çıkarıp bana gösterdi. Gülay Hoca'ya göre, artık yavaş yavaş Ada okula gitmemeye başlayacak ve daha çok evde yoğunlaştırılmış fen ve matematik dersi alacak. Çünkü, Ada "B Plus bir öğrenci!" Yani... Tamam bilgisi var, ama iş test oldu mu bunu kullanamıyor.

"Peki zaten Gülay Hoca ile tanıştığımızda da böyle değil miydi?" Evet böyleydi... Peki biz niye Gülay Hoca ile işbirliği yapıyoruz? Amacımız, "test"e dönük başarıyı yakalamak değil mi? Yanıt çok eksantrik: "Şimdi Ada B Plus bir öğrenci..." Nasıl yani? "Her şey çocukta başlıyor bitiyor... Bir C öğrenciyi nasıl ki B yapamazsanız, B Plus bir öğrenciyi de A Plus yapamazsınız..." Yavaş yavaş başım dönmeye başlıyor... Kalbim küt küt atmaya... Sakinliğimi yitirmek istemiyorum... Ama içimdeki denizde bir fırtına kopuyor, dalgalar ortalığı deviriyor... Allah Allah!.. Gülay Hanım di-

BITTI GÜLAY HANIM!
PİTTİİ!...

yor ki: “Malzememiz Ada, bu kadar!..” Ve aylarca para akıtığımız bu hocamız, yapacak bir şey yok demekte... “Çok anlayamadım, bunca ay hiçbir şeyi değiştirmedim mi?” diyorum. Gülay Hoca, kendinden çok emin bir tavırla, “Zorlasanız da Ada’yı Robert’e sokamazsınız” diyor, “Koç’a, Üsküdar’a sonlardan girer... Bu nedenle, okula gitmediği günlerde haftanın dört günü yoğunlaştırılmış program uygulayacağız Ada’ya...” Canım çok sıkkın... “Peki sizin böyle bir zamanınız var mı?” diyorum. “Tabii” diyor, “Ada için...” Fiyatımızda bir değişiklik yapmayacağız, değil mi? “Ay Güneş Hanım” diyor Gülay Hoca, “ben bu kadar fırsat yaratıyorum, zaman yaratıyorum, siz ne söylüyorsunuz?” Çok da net anlamıyorum, herhalde artı bir para almayacak diye düşünüyorum. Sonra açıklık getiriyor Gülay Hoca: “Bir buçuk saati geçmezsek yine her derse 90 artı 10 otopark!..” Kalbimin küt kütlerine gümbür gümbürler ekleniyor, acayip bir orkestra oluşuyor... Aman Allahım şimdi Ali gelir de, bu konuşmalarımızı duyar diye korkulara kapılıyorum. Haftada 400 milyon, ayda 1 milyar 200 milyon!..

Bir anda kendimi ayakta buluyorum. Sanki kendi evimde değilmişim de kalkıp gidecek olan benmişim gibi... Artık daha fazla dayanamıyorum; ben gidiyorum, ben yokum, ben utanıyorum... Yok canım, bu ev benim, oturan ben olmalıyım, kalkıp gidecek olan Gülay Hoca... Ayakta öylece kalakalıyorum... Gülay Hoca da şaşırarak ayağa kalkıyor. “Sanıyorum burada şimdi şu anda ilişkimizi bitirirsek iyi olacak” diyorum. Sinir oluyorum sesime... Tir tir titriyorum... “Ne yapıyorsunuz Güneş Hanım?” diyor Gülay Hoca... “Siz ne yaptığınızın farkında mısınız? N’olur daha fazla konuşmayalım. Bitti” diyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açıyorum.

Kapı açık! Arkanı dön ve çık! İstenmiyorsun artık!..

**RADİKAL'E İLAN VERİYORUZ:
BOĞAZİÇİ HAZIRLIK YA DA BİRİNCİ SINIFTA
OKUYAN ABLA YA DA ABİ ARIYORUZ!**

Ada gözleri faltaşı kadar açık, geliyor yanıma. Birbirimize bakıyoruz. Bir sessizlik... Ama ne sessizlik... “An-ne” diyor sonra Ada, “Büyüksün sen anne!”

Peki şimdi ne yapacağız? Kapı çalıyor!.. Çaktırıçaktırıçaktırı!.. Ali böyle kapı çalar... Birbiri ardı sıra ve çok gürültülü... Yine gözleri faltaşı gibi açıyoruz Ada ile... “Ay iyi ki babam yoktu” diyor Ada... Niyeyse usulcacık konuşuyor...

Ali giriyor içeri... Daha ilk sözü: “Neyiniz var sizin?”

Anlatıyoruz... Ali derin, ama çoooooooooooooooook derin bir nefes alıyor... “Çocuklar, oturun bakalım sarı koltuklara” diyor... Oturuyoruz... Ciddi birşeyler konuşacağız demek ki... “Radikal’e bir ilan verelim, hemen bu pazar... Üniversite sınavından yeni çıkmış, Boğaziçi Üniversitesi’nde hazırlık ya da en fazla birinci sınıfta okuyan, test tekniği ve taktiğini çok iyi bilen, sınav ve başarı heyecanını daha

üzerinden atmamış abiler ya da ablalar arayacağız. Fen testlerinde Ada'ya yol gösterecekler. Asla öğretmenlik yapmayacaklar!..”

Ada, bu kez büyüklüğü benden alıyor, “Ba-ba büyüksün” diyor...

“BEN İLAN İÇİN ARAMIŞTIM...”

Pazar günü ilanımız çıkıyor ve o gün ilk kez saat 8.45'te çalıyor telefonumuz.

Ne zaman susuyor dersiniz, susmuyor... Henüz konuşmaya bir türlü nereden başlayacağını kestiremeyen gencecik seslerle konuşuyoruz. Bir kere, hazırlık ve birinci sınıf dışındakilere hemen teşekkür ediyoruz, onları eliyoruz... “Kızımız LGS'ye hazırlanıyor...” Çoğu merak ediyor, “Ama niye hazırlık ya da birinci sınıf öğrencisi arıyorsunuz?” diye soruyor... Kimi de, “Biz arkadaşlarla tartıştık. Biz de ÖSS'yi daha yeni atlattığımız için, bizi bu nedenle arıyorsunuz, değil mi? Biz buna karar verdik” diyor... Gelen 68 telefon içinden sekiz abi ve abla ile randevulaşıyoruz. Görüşmeleri ben yapacağım. Ali'nin gazetesi çok uzak olduğu için çocuklara kıyamıyoruz. Gümüşsuyu'ndaki ajansıma davet ediyorum onları... Toplam iki günde görüşmeleri tamamlayacağım. İki öğrenci ile de evde görüşeceğim. Çoğu İstanbul dışından gelmiş, ilk kez İstanbul'da yaşamaya başlamış,

İç ses: - Merhaba... Ben
yeni fenciniz Ahmet Deniz!

çoğu yurtta kalan sekiz genç... Adres tarifinde epey zorlanıyorum. Benim için mihenk taşı olan hiçbir yerin onlar için değeri yok, çoğu adını bile duymamış... Genellikle metroya otobüs duraklarına ya da otobüs numaralarına göre konuşmalar yapıyoruz.

Ajansta işimin ortasında bir de bu görüşmeleri yapmam tabii ki zor oluyor. Karşımda utana sıkıla benimle konuşan, çoğu kendi başına her şeyi halletmiş olan bu gençler, benim Ada ile ilgili görüşlerimi dinlerken hayretler içinde kalıyor, kimi Ada'nın çok şanslı olduğunu söylüyor. ITÜ Uçak Mühendisliği birinci sınıfında okuyan, lise sonda gittiği dershaneden başka hayatında ek ders almayan, Sefaköy'de ailesiyle yaşayan, yakışıklı ve kendinden çok emin delikanlı beni dinliyor dinliyor, sonunda kafasını şöyle bi-iki yana sallıyor, güldü gülecekken hafifçe gülümsüyor ve lafı patlatıyor: "Abla sen biraz abartmıyor musun?" Ben de kendimi koyveriyorum. Karşımdaki 19 yaşında bir delikanlı. Telefonum çalıyor. Karşımda Korkmaz Bey. "Acil" bir kampanya için "acil" olarak Center'a bekleniyorum. Randevu verdiğim çocukları ceplerinden arayıp tek tek özür diliyorum, hepsiyle üçer saat rötarlı buluşmaya karar veriyoruz.

Liseden bu yıl mezun olmuş, Boğaziçi Üniversitesi'nde okuduğu mühendislik bölümüne Türkiye ellincisi olarak girmiş, bugüne dek Manisa'da hemşire annesi ve öğretmen babasıyla birlikte yaşamış, şimdi İstanbul'da yurtta kalan Ahmet Deniz ile buluşmamız, birkaç kez telefonda yaptığım çok ayrıntılı adres tarifinden sonra gerçekleşiyor. Nefes nefese geldiği ajansta, randevusuna sadece on dakika geç kaldığı için defalarca özür diliyor. Gencecik bir çocuk. Üşümüş bir de... Kıpırmızı olmuş elleri avuçları... Ada'dan sadece üç yaş büyük... Çok tutuk... Kendisinin de biyolojide nasıl zorlandığını anlatıyor... Hangi taktiklerle çalıştığını,

sınavda nasıl heyecanlandığını, heyecanını nasıl bir türlü yenemediğini... Ahmet Deniz için, ÖSS daha dün gibi taze-cik, sıcacık... “Ben yaşadıklarımın yola çıkarak Ada’ya hem nasıl işin içinden çıkabileceğini anlatırım, bir de bildiğim bütün fen ipuçlarını, kolay yollarını...”

Tabii ki, “Biz neyi uygun görürsek o kadar para alacağımızı” da ekliyor sözlerine...

Görüştüğüm bir genç kız; ki adı Dilara idi. ÖSS’ye hazırlanırken yani daha geçen yıl günde 1000 test çözdüğünü aktarıyor. Mümkün değilmiş gibi geliyor bana... Taylan, işin psikolojik yanıyla ilgili... Emrah, durumu abartılı bulmasına rağmen Ada’yı tanımak ve Ada’yla çalışmak istiyor... Sel-da, daha geçen yıl kardeşini LGS’ye hazırlamış. Ona uyguladığı taktikleri Ada’ya uygulamak istiyor... Gençlere hayran kalıyorum... İçlerinden dördünü seçiyorum ve Ada’yla görüşmelerini sağlamak üzere dördüne de aynı gün içinde ayrı ayrı saatlerde randevu veriyorum.

O gün, hepsi de tam saatinde evimize geliyor. Önce Ali, Ada, ben; üçümüz salonda oturup kısacık görüşüyoruz. Sonra Ada, kim gelmişse onu odasına davet ediyor. Ara ara kulak kabartıyorum. Ada’yla sohbet ediyorlar, Ada’yla problemler çözüyorlar, Ada’ya sorular soruyorlar, bir saate yakın bir süre sonunda da tatlı tatlı çıkıyorlar odadan...

Ben hepsini çok seviyorum. Mümkün olsa, hepsini üst kata alacağım... Ada, seçimini pıt diye yapıyor, “Ahmet Deniz” diyor ve babasıyla benim bakışların tatlı tatlı da olsa “Neden?” diyor ki, “Bir” diye başlıyor sıralamaya: Neredeyse yaş farkı yok aramızda. İki: Çok güzel anlatıyor. Gülay Hoca’nın anlattığı o konuyu inanmayacaksınız ama şimdi çocuğun anlatmasıyla anladım. Üç: O da çok heyecanlı, benim gibi... Beni çok iyi anlıyor!..”

AHMET DENİZ ARAMIZA HOŞGELDİN!

Ada dershanede bir hafta sabahçı, bir hafta da öğlenci... Ahmet Deniz de Ada'nın dershane programına koştur olarak bir hafta cumartesi sabahı geliyor, bir hafta da cumartesi öğleden sonra... Ben o saatte mutlaka evde oluyorum. Kapıyı açıyorum. Utangaç utangaç kapıdan içeri giren Ahmet Deniz'le önce beş altı dakikacık sohbet ediyoruz. Dersleri nasıl, yurt nasıl, hangi filme gidiyor, ne okuyor, ne dinliyor? Sonra onları salonda büyük masanın başında Ada ile bırakmadan önce ne içmek istediğini soruyorum. Ahmet Deniz, hemen "Su" diyor. Ona koca bir bardak su getiriyorum. Kapıyı kapatıp çıkıyorum sonra... Yarım saat geçti geçmiyor; dalıyorum yine içeri... Mis gibi dumanı üstünde tostlarımdan bırakıyorum masaya, kimi zaman kola, kimi zaman çay yanına... Kimi zaman meyveler sunuyorum... Ne Ahmet Deniz, ne Ada, ne benimle ne getirdiklerimizle ilgileniyorlar... Dalmış gitmiş oluyorlar... Harıl harıl, ama sakın sakın tartışıyorlar...

Çıkıyorum dışarı... En erken iki saatte çıkıyorlar salondan... Hemen arka odalardan çıkıp yetişiyorum kapı arkasına... Elimde Ahmet Deniz'e vereceğim elli milyon... "Nasıl geçti?" diyorum her keresinde... "Çok iyi" diyor Ahmet Deniz, Ada'ya dönüyor sonra soruyor: "Ada?" Benim Adacık da bir güzel gülümseyerek, "İyiii" diyor... Bir ihtiyacı olduğunda çekinmeden beni arayabileceğini de söylemeyi atlamadan uğurluyoruz Ahmet Deniz'i... Her kapıdan çıkışında bir adım attıktan sonra mutlaka geri dönüyor, "Ada, hani o son yaptığımız var ya, onun üstüne git" diye bir anımsatma ile iniyor merdivenleri...

Ahmet Deniz bir sonraki hafta pat diye arıyor ve yarım kalan diş tedavisi için Manisa'ya gitmek zorunda olduğunu, annesinin çağırdığını söylüyor, "Ada şunları şunları yaparsa açığımız olmaz" diyor... "Peki" diyoruz, "sağlıkla git, sağlıkla gel!.."

Ahmet Deniz bir sonraki hafta dönüyor... Bu kez de son maçı almalarıyla birlikte pingpong turnuvasına gitmesi kesinleşiyor; bir hafta da öyle ara veriyoruz... "Ada zaten çok akıllı, şunlara şunlara ağırlık verecek, sorun yok" diyor... "Tamam" diyoruz, "bol şanslar" diliyoruz...

Her şeye rağmen Ahmet Deniz'i çok seviyoruz... Ada, Ahmet Deniz'le kendine geliyor, rahatlıyor, biyolojide olmasa da fizik ve kimyada işi halledebileceğine bile inanmaya başlıyor...

OKULDA SON VELİ TOPLANTISI: "BİZ SİZE TEŞEKKÜR EDERİZ!"

Nisan ayının son haftasına girdiğimizde, yine dokuz yıl boyunca saat 16.30'da gittiğim veli toplantıları gibi bu toplantıya da aynı saatte gittim. Kapıda güvenlik görevlileriyle sohbet ederek, annelerle rastlaşarak, ellerinde koca çantaları, Ada'nın yaka paça bir yanda arkadaşlarıyla öpüşerek girdim içeri, Ada'nın sınıfına geçtim... Bir iyi niyet toplantısı... Çocuklarımıza başarılar dileyen... Cemal Bey, yaptığı konuşmada "Başarılı öğrencilerinin yüksek puanlar alarak birbirinden güzel okullara geçmelerinin kendilerine sadece onur vereceğini, ama bu okulun yetiştirdiği bu öğrencilerin burada kalarak da başarılarına başarı katabileceklerini, okul başarısını, üniversiteye giriş yüzdesini yükseltebileceklerini" aktardı... Birden paniğe kapıldım... Daha LGS'ye girmeden ÖSS nereden çıkmıştı?

Birden aklıma dershane de çok sık kullanılan, hiç de hoşuma gitmeyen bir cümle geldi: İyi bir lise, iyi bir üniversite içindir!

Benim için öyle değil! Ada'nın kuralların değil aklın hâkim olduğu, alışkanlıkların güleryüzle kazandırılacağına inanan, geniş bakmayı öğreneceği, kişiliğini geliştireceği, özgüveninin tam olacağı, kitaplardaki kadar değil yaşamdaki kadar derin hissedebileceği, numarayla değil adıyla sayıyla varolacağı bir okulda nefes almasını istiyorum. Ada da aynen böyle düşünüyor...

Toplantı sonrası öğretmenlerin başında uzun kuyruklar oluşuyor... Vedalaşma faslı... Duygusal anlar... Ben, öğretmenlere teşekkür ederken, neredeyse hepsi sözleşmiş gibi “Haaayır” diyorlar, “Biz size teşekkür ederiz... Öyle güzel yetiştirmişsiniz ki onu... Ada farklı... Herkes aynı şeyi görür... Ada, farklı bir şeyi yakalar... Bu kadar çalışkan olup bu kadar da sosyal etkinliklerin içinde yer alabilen bir öğrenci olarak örnek bir öğrenci... Onu çok iyi okullarda göreceğimizden eminiz... O, Robert'i, Üsküdar Amerikan'ı çoktan hak ediyor... Bırakın bütün bunları, her şey ters gitti, bunlar olamadı diyelim, biz Ada'nın adını hayatın içinde çok özel yerlerde duyacağımızdan eminiz...”

Bir anne başka ne ister? Hem çok mutluyum, hem çok buruk... İçimde hep bir sıkıntı... Aylardır testte başarı yakalayamamış Ada'dan herkesin beklentisi çok yüksek!.. Ya yine başaramazsa? Güzel güzel devam edecekti işte okuluna... Nereden çıktı bu LGS? Hani, sınav sıkıntılarından korumak için kızımızı bu okula yazdırmıştık? Nasıl sevinmiştik 5. yedekten anaokuluna girdiği gün? Başlıyorum ağlamaya... Okuldan eve kadar burnumu çeke çeke ağlıyorum...

Kapıyı çalınıyorum tabii eve geldiğimde... Usulca anahtarımı çıkartıyorum... Kapıyı açıyorum... İçeride Abidin Bey'le Ada... Abidin Bey, yine “Sormak istediğin bir şeyin olmadığından eminsin değil mi Ada?” diyor... Leyla yine bırakmış koca çaydanlığı masanın üzerine...

GÜNDE 300 TEST ÇÖZMELİYİM! Bİ DE “ÇİFT KAŞARLI TEST” LÜTFEN!

İlkokulda hatıra defterimin ilk sayfasına yazdığım gibi “Zaman su gibi akıp geçiyor!” Mayıs'a girdik bile... Ada'nın etekleri tutuşmaya başladı sonunda!.. Ada, artık test çözmezse, bu işin olmayacağını kavradı!.. Ne kadar çok test çözerse o kadar çok başarılı olacak!.. Nihayet!.. Bir de bana çatıyor arada: “Milletin annesi çocuklarının başında oturup şu kadar test yapacaksın diye zorluyor, sen beni hiç zorlamadın! Niye zorlamadın anne? Oldu mu şimdi bu?” diyor utanmadan...

Ada, okula gitmeyecek artık. Bir ay evde çalışacak. Üstelik, dershaneye de gitmeyecek. Dershanede A Plus ve A'larla yoğun çalışmalar olduğundan yakınıyor Ada. Kendisine B Plus tanımı yapıldığı için o da böyle konuşuyor... Özel öğretmenlerinin önerileri doğrultusunda evde sıkı bir test dönemi başlatacak! Hedef günde 300 test...

Bizim tatlı Arap atımız Ada, sonunda şaha kalkıyor. 100,

150, 200, 250 derken günde en az 300 test çözmeye başlıyor... “Allahım bu açığı kapatmalıyım, niye bu kitapların sayfasını açmamışım ben” diye diye test çözüyor... Test... Test... İki kelime konuşsam, “Anlatım bozukluğu” diyor... Bir hesap yapıyorum, “Hayır, o öyle olmaz a kare bilmemne” diyor... Heyecanlanıyorum, içimden “Ah Ada aklın neredeydi sene başında?” diyorum... Ada’ya ise pek hissettirmemeye çalışıyorum bu heyecanımı...

Ada, bir cumartesi günü sınıftan çok sevdiği can arkadaşı Beste’yle Nişantaşı’nı turlarken girdikleri yerde, “Çift kaşarlı tost” yerine “Çift kaşarlı test” istediğini anlatıyor. Yerlere yatıyoruz...

MÜJDE!

NURTOPU GİBİ BİR SOSYALCİMİZ OLDU!

Ada'nın bütün arkadaşları, sosyal dersi de almaya başladılar. Ben yine sarıldım telefona; Bekir Bey'e, "Son aya girdik malum... Sosyal..." der demez Bekir Bey, hemen bize çok sevdiği, pırıl pırıl, çok mütevazı, Ada ile aynı dili konuşabilecek, çok kaliteli bir sosyal öğretmeni önereceğini söyledi... "İnşallah boş saati vardır" demeyi de ihmal etmedi...

Ben hemen Bekir Bey'den aldığım numarayı tuşladım: "Alo!" Aman o ne tatlı bir ses... Bir yaz rüzgârı esintisi gibi... Boş olduğu günü ve saatleri söylüyor bana... Ben, yangından mal kaçırırcasına hemen başlayabileceğimizi söylüyorum... O kadar sakın ki, "Acele etmeyin" diyor, "Geleyim görüşelim, Ada ile tanışalım, beni severse, isterse, anlaşılabileceğimizi düşünürse, benden yararlanabileceğini gözü ke- serse başlarız..."

Tokatın tatlısı olur mu, bilmiyorum ama... Yanağım hafif hafif kızarıyor...

-Merhaba... Ben
sosyal bilgiler öğretmeni
Gisek...

BU ÜLKE GENÇLERİNİ SEVMİYOR ADA!

Sosyalcimiz Çiçek Hanım, ertesi gün saat 19.00 civarlarında kapımızı çalıyor. Kısacık boylu, sapır sapır dümdüz siyah saçlı, kepçe kulaklı, zeytin gözlü, Adacık gibi bembeyaz tenli bir küçük kadın... Dikkatlice bakınca kırkında, kırkbeşinde aslında... Alyansı dışında üzerinde ne bir kolye, ne bir bilezik... Aslında sonra da hep bu giysilerle göreceğiz onu: Siyah düz bir etek, dümdüz mor bir tişört... İçeri buyur ediyorum, Ada'ya sesleniyorum bir de...

Çiçek Hanım hemen masaya oturuyor... “Buyurun” diyorum, “Koltuklara geçelim!..” O, her gittiği yerde hemen derse başladığı için masa başına kurulduğunu anlatıyor. Ada geliyor. Ada'yı tepeden tırnağa süzüyor: “Ne kadar hoş bir genç kızsın Ada” diyor; “Ne kadar güzel saçların var!” Ada gülümsüyor... Sonra, gözlerini odamızda gezdiriyor Çiçek Hanım: “Ne kadar çok kitabınız var. Pek alışkın değilim gittiğim yerlerde kitap görmeye...”

Sonra bir suskunluk... Kim başlasa acaba? Çiçek Hanım

başlıyor, derin bir nefes alıp, “Ada” diyor, “Bu ülke gençlerini sevmiyor. Ben böyle düşünüyorum. Sevse böyle bir sınav olmazdı... En güzel yaşlarında tüm yaşamdan elini ayağını çekip bir yıl, belki iki yıl boyunca kapanıp sadece bu sınava hazırlanmanı istiyor... Sen çok iyi bir öğrenci olsan da sınavdaki sadece iki saatlik performansınla seni değerlendiriyor... Sen iki saatten çok fazlasın oysa, çok dolusun... Ama, o gün, o iki saat önemli... Senin okuduğun kitapların, izlediğin filmlerin, gidip gördüğün yerlerin, okuldaki başarıların, aldığın notların, kurduğun düşlerin hiç önemi yok. Koca bir yılın sonunda iki saatte ne yaptıysa o kadarsın! Böyle bir şey olmaz. Ama ne yazık ki böyle Ada... Bir yandan da, zaten okulda öğretilen coğrafyanın, tarihin hiç keyfi yok... Ben de hiç sevmezdim sosyali... Tek bir tarih yoktur ki Ada... Çok geniş bakabilmeyi öğrenmek gerek... Böyle bak... Bilgiyle donanacağız... Sonra göreceksin ki, zamanla bilgi olgunlaşacak... Öyle bir yerleşecek ki aklına, yıllar sonra bile karşına çıkan bir durumda sen bu olgunlaşmış bilgiyi kullanacaksın...”

Ada’da çıt yok... Ama gözleri Çiçek Hanım’ın gözlerinde...

“Ne dersin?” diyor Çiçek Hanım, “benimle tarih ve coğrafya sohbetleri yapmak ister misin?”

Ada’da çıt yok... Sonunda hafifçe gülümsüyor... “Biraz şaşırdım da” diyor, “Hayatımda ilk defa bir öğretmenin benim gibi düşündüğünü gördüm de... Çok pardon... Tabii, başlayabiliriz” diyor...

Neredeyse ağlayacağım yani... O kadar mutluyum ki, anlatamam... Kalmışım öylece sandalyenin üzerinde... Çiçek Hanım, “Annene bizi yalnız bırakmasını söyleyelim mi Ada?” diyor... Apar topar kalkıyorum... Otomatik olarak “Size ne sunmamı istersiniz” diyorum; “Çay, kahve?” Hiçbi-

rini istemiyor Çiçek Hanım, su bile istemiyor. “Okulda ders anlatırken bir şey mi içiyoruz ki?” diyor.

Kalbimde çiçekler açıyor... Üç saat çıkmıyorlar o-
dan...

ADA'NIN ELİNDE SEMERKANT, AKLINDA TESTLER...

Ada, günde 300 test çözdüğü yetmiyormuş gibi bir de Çiçek Hanım'ın anlattıklarından etkilenip kitaplıktan çekmiş Amin Maalouf'un *Semerkant*'ını okuyor... Biraz telaşlanıyorum tabii... Acaba bir ay sonra mı okumaya başlasa? Bunu Ada'ya söylemiyorum tabii ki... Ali'ye söylüyorum bir gece. Böyle bir düşünceyi aklımdan geçirdiğim için Ali bana fena halde bozuluyor. “Nerede kaldı senin beğenmediğin annelerden farkın?” diye söylenip duruyor... Dediğime diyeceğime bin pişman oluyorum. “Hiçbir yere girmesin, okuluna devam etsin... N’olacak?” diyor. Evet, n’olacak? Memnun değil miyiz okulumuzdan?

Ada D&R’a daha sık gitmeye başlıyor... Bugüne dek hiç ilgilenmediği kitapları toplayıp geliyor eve: Hıfzı Topuz’dan Çamlıca’nın *Üç Gülü*, sonra *Avrupa Tarihi*, *Osmanlı Tarihi*... Evde önünde test kitapları... Mola... Başlıyor elinde *Semerkant*’la dolaşmaya...

Aslında keşke tüm bu tantanaları geçen yıl atlatsaydık diye düşünüyorum.

Her şey geç düzene oturdu... Gülay Hoca ile birlikte negatif olan her şey gitti sanki... Ada, Abidin Bey, Gürkan Bey, Çiçek Hanım ve Ahmet Deniz'le pek bir keyifli... Her birine alışmış durumda...

Kendi rekorunu kırıp da bir günde 388 test çözdüğü gecelerden bir gece sokuluyor yamacıma, "Anne çok korkuyorum, tahmin edemezsin, bu çok nasıl birçok, o kadar çok korkuyorum, o gün gelecek diye!.." diyor, başlıyor ağlamaya...

Hello... Welcome... Guten Tag...
Dobry den... Kucha...
GÜNAYDIN
KARDEŞİM...

4 kapalı garaj
4 kapalı kütüphane

ATLAYIN ARABAYA! KAPALIÇARŞI'YA GİDİYORUZ!..

Ada ile fırsat bulduk mu Nişantaşı sokaklarını, vitrinlerini talan ediyoruz. Yılsonu çayı için tabii... Ada gördüğü hiçbir şeyi beğenmiyor... Çok orijinal bir şey giymek istiyor... Annesinin kızı Ada... Baktık olmayacak, kumaş alalım, modelini çizelim, diktirelim diyoruz... Sanki daha kolay olacakmış gibi... İstiklal Caddesi'ndeki kumaşçılarla başlıyoruz işe... Olmuyor... Bakırköy'de bir yer tarif ediyorlar... Haldır haldır oraya gidiyoruz... Haldır haldır nefis bir el dokuma kumaş alıyoruz, mor... Eee, aldık geldik eve, kim diyecek?.. Oraya sor, buraya sor, kumaşın üzerinde el işlemleri olduğu için makineye gelmezmiş o kumaş. Kimse risk almak istemiyor... Bizim kumaş kalıyor ortada... “Ol-sun” diyorum Ada'ya, “Günün birinde Güney nişanlanır, evlenir, biz de o zaman yaptırırız o kumaştan bir giysi...” Ada gülüyor... “Bu zaman zarfı içinde bizim kumaş durduğu yerde değişime uğrar, makineye gelir, değil mi?” diyor...

Bir hafta sonu, kahvaltı sonrasında Ali, “Atlayın arabaya” diyor, “Kapalıçarşı’ya gidiyoruz!” Niye, nerden çıktı, ne Kapalıçarşı’sı... “Köylü Pazarı’na gidip acayip renkli, acayip farklı kumaşlar alacağız... Bedesten’den gümüş takılar... Yılsonunun en özgün kızı için... Haydi çabuk çabuk...”

Yüzünü toplam 5 kez gördüğümüz Ahmet Deniz yine bir etkinliğe katılacağı için bu hafta sonu da gelmeyecek nasılsa... Arabamıza kuruluyoruz... Teybe Duman’ın konser CD’sini yerleştiriyoruz... “Hangi oje yakışmaz ki kız sana...” Arabaya bindik mi, teybi de açtık mı, hep birlikte bağıra bağıra şarkıya katıldık biz... Bu kez, öyle olmuyor... Hepimizde bir sessizlik... Ada, başını bekleliğindeki gibi dizlerinin üstüne koyuyor... Saat sabahın on buçuğu... Derin bir uykuya dalıyor...

“Cıvıl cıvıl Mahmutpaşa... Serin serin Kapalıçarşı...” Çoktan uyanmış Kapalıçarşı... Satıcılar “Hello”larla karşılıyor bizleri... İçimizdeki tek esmer Ali, hepsine ters ters “Günaydın kardeşim” diyor... Ada ile gülüşüyoruz...

Cağaloğlu’nda bir sanat dergisinde çalışırken her öğlen gelip az şekerli kahvemi yudumladığım Şark Kahvesi, kadiife kumaşlar, rengârenk şallar aldığım Köylü Pazarı!.. Ah Kapalıçarşı!..

Ada vuruluyor kumaşlara... “İşte tam bu kumaşlar” diyor... Capcanlı bir pazen alıyoruz... Üzerinde çiçekler, dallar, budaklar... Gözünü alamıyorsun kumaştan... Minicik bir giysi düşlüyor Ada, kumaş çok canlı ya, bir modele ihtiyaç yok, dümdüz bir giysi, ama sırtı açık. Ayaklarında da dize dek yükselen hafif topuklu çizme... Boynunu gümüşler süsleyecek... Tek kulağını yine gümüş upuzun bir küpe... Bele dek incek bebek dalgalı saçları... Ara sıra yana atılacak, sırtının açıklığını örtmesinler diye... Çizmeyi de aynı kumaştan yaptırmaya karar veriyoruz... Siyah poşette on

metre kumaşımız, keyfimiz yerinde, Havuzlu Lokanta'ya giriyoruz... Karnımızı da bir güzel doyurup, bir türlü gümüş kolye ve küpe beğenmeden dönüyoruz Teşvikiye'ye...

Hemen Nişantaşı'nda bir modacıya gidiyoruz... Heyecanla aktarıyoruz düşlediğimiz giysiyi... Modacımız, hazır modelle çalışmamış... O, kızımızın vücuduna göre tasarımı kendi yapar, kumaşı kendi önerirmiş, biz yanlış yapmışız... “Peki fiyatlar nasıl?” diyorum utana sıkıla... Bu da sorulur mu Allahaşkına? Ah bir türlü öğrenemedim ben, “Tabii ki, modelden modele değişiyor fiyatlar!..” Heh heh gülümsüyoruz... Benim pek dışarı çıkmaya niyetim yok... “Yani kaçtan başlıyor?” diye soruyorum, asistan kızımız da gayet dogal, gayet uygun bir rakam telaffuz ediyormuş gibi “üç bin” diyor... Ben de, bir soruyla tamamlıyorum: “Dolar?” Asistanımız tatlı tatlı gülümsüyor: “Tabii, üç bin dolar...”

Modacımızdan çıkma zamanı gelmiştir artık!.. Apar topar çıkıyoruz... Her zamanki gibi kol kola giriyoruz Ada ile... Bir sessizlik... Sonra ikimiz de aynı anda patlıyoruz... Başlıyoruz gülmeye... Ada, “Ben İtalya'da sinema yerine moda mı okusam acaba?” diyor...

Ada eve dönüyor... Ben, Galata'da bu yıl keşfettiğim, pek beğenip de alamadığım bir yabancı marka dantel giysinin tıpatıpını bana diken terzim Fikret Hanım'a gidiyorum... “Fikret Hanım, böyle böyle...” Fikret Hanım pek bir tatlı dilli: “Ah canım, ah canım... Kızlar böyledir işte...” Sonunda gerçeği söylüyor: “Güneş Hanımcım, bu kumaş o modelle olmaz, kazık gibi durur... Baksanıza katur kutur bir kumaş... Sonra bu çizmeyi 15 gün içinde nereye yaptıracaksınız, bu kumaşı kaplattıracaksınız? Siz, en iyisi hazır giysi ve çizmeyle işi çözün... Kızınız, sonuçtan memnun kalmaz... Siz de son güne kalmış olursunuz... İki ayağınız bir pabuca girer...” Canım sıkılıyor, ama haklı kadın... Elimde

on metre kumaş, yürüyorum İstiklal Caddesi boyunca... Sadri bugün rahatsız... Araba yok... Sarı dolmuşlara biniyorum... Doğru Teşvikiye'ye...

Ada, LGS hazırlıklarına başlamadan önce, yani dersane ve özel öğretmenler furyası başlamadan, yurtdışından az miktarda getirdikleri giysileri seçip seçip aldığım, bu yıl yollarını unuttuğum iki butiğe gitmekten başka çaremiz kalmıyor...

GÜNEŞ HANIM! NERELERDESİNİZ ALLAHAŞKINA SİZ?

Yılsonu çayı için aldığımız iki kumaşı da sandığımıza kaldırıp, Ada ile kol kola girip benim eski mağazaları ziyarete gidiyoruz... Ay özlemişim ikisini de... Bir iltifat bir iltifat bize... “Aman ne kadar büyümüş kızınız!.. Ay maşallah... Valahi abla kardeş gibisiniz...”

Abdi İpekçi Caddesi’ndeki butikte askıdaki giysiler içinde kadife desenleri olan şifon giysi bize göz kırptıyor... Ada eline alıyor... “An-ne” diyor bana göstererek... N’lerin üzerine basarak anne diyorsa Ada, ortada nefis bir durum var demektir... “Harika” diyorum... Çok çarpıcı bir kumaş... Ama ne mini, ne sırtı açık... “Giy bakalım” diyorum...

Çaktırmadan etikete bakıyorum: 500 dolar... Kaç dolar olursa olsun, vereceğim... Nasıl vereceğim? Kredi kartıyla mı alsam? Faiz ödemekten canım mı çıksın sonra?.. Hem, kesip atmamış mıydım kredi kartımı?.. Avans mı çeksem acaba? İndirim yaparlar canım bana... Hem indirim, hem

Ay gitti güzelim elbise..
yap kızın istediğini

Biraz da şuradan alırsız...

taksit yaptırırım... Bir yıldır alışveriş yapmıyorum... Yaparlar mı bana bir kıyak?

Ada, arkaya giyinmeye gidiyor... Bu arada, mağazanın içinde üç genç kız ve üç anne var... Yılsonu balosu için giysi bakıyor onlar da... “Sen hangi okuldun?” diyor butik sahibi: “St. Joseph” diyor kızlardan biri... Diğeri, Şişli Terakki’yi bitiriyor... Bir diğeri de St. Michel’i... Yırtık blucinleriyle birbirinden sevimli bu üç genç kız, öyle abartılı giysiler seçiyorlar ve aynada kendilerini o kadar beğeniyorlar ki, şaşırıp şaşırıp kalıyorum. Sonra Ada salına salına çıkıyor kabininden... Giysi, yerleri süpürüyor... Sanki, benim bir giysimi giymiş de çıkmış dışarı... Yani, benimkinin de pek farkı yok diğer kızlardan... Cin gibi bakışlar atıyor bana... Kafasında neler dönüyor acaba? Yine n’lerin üzerine basıyor: “An-ne, bu giysiyi böyle giymeyeceğim tabii ki... Daraltma kısaltma falan yapılır burada değil mi?” diyor... Hemen Refik çağırılıyor içeriden... Yakışıklı Refik geliyor... “Evet, ne yapıyoruz?” Ada başlıyor konuşmaya: “Boyunu kısaltalım, değil mi anne?” Refik’in gözleri faltaşı kadar açılıyor: “Bu giysinin mi?” Evet, evet... Kestiğimiz kumaşla başka birşeyler yaparız... “Başka?” Bir de sırtını açalım... Refik, şokta: “Pardon?” Refik’e göre, “O kadar naif bir kumaş ki bu kumaş... Nasıl açılır sırt? Yazık değil mi bu giysiye?” Bu arada, diğer kızlar da giysi denemeyi bırakmışlar, anneleriyle birlikte çevremize doluşmuşlar, Ada’yı, beni, Refik’i izliyorlar... Butik sahibi, “Refikçim, kızımız ne istiyorsa yapalım, çözüm üretelim” diyor... Refik, istemeye istemeye sırtı ne kadar açacağına dair sorular soruyor, toplu iğnelerle işaret alıyor... Arada Ada çığlıklar atıyor: “Ay battı” diye minik minik çığlıklar... Galiba Refik bile bile batırıyor iğneleri...

YAZIN BAŞINDA ÇİZMEYİ NEREDEN BULALIM?

Ayakkabı mağazalarında birbirinden güzel açık saçık ayakkabılar... Ama Ada, yılsonu çayı için çizmede kararlı... O, ya kendi başına testleriyle, ya da Abidin Bey'le, Gürkan Bey'le, Çiçek Hanım'la dolu dolu yaşıyor günlerini... Bu arada, Çiçek Hanım'ın da Abidin Bey ve Gürkan Bey'le çok yakın arkadaş olduklarını söylemeliyim... Çiçek Hanım, bir okulda öğretmenlik yapmıyor. O, dersane öğretmeni... Tarzları birbirine çok benzeyen, artık benzerlerine pek rastlayamadığımız, Ada ile odaya girdiklerinde aralıksız iki saat, üç saat çalışan, Ada bir sıkıntı yaşadığında önce kendilerini sorumlu tutan, seve seve mesailerini Ada'ya veren bu mütevazı öğretmenlerimizle neredeyse bir aile oluyoruz... Yine hemen söyleyeyim... Dershaneye gitmemeye başladığından bu yana kimse aramıyor Ada'yı...

Yaz öncesi bir reklam filmi daha çekiyoruz biz de... Sabahın erken saatlerinde başlaması planlanan filmler, ışığın kurulması, şu bu derken ancak onbir, onikide başlar... Ben de fırsattan istifade, "çekimdeyim" diye çıkıyorum ajanstan, şu çizme işini halletmeye yollara koyuluyorum... Çekimde ol-

duğunuzda cebiniz de kapalı olacağından o günler rahat olurum. Ancak, çok hayati bir durumda SMS çekerler... Arada kontrol ederim...

Bir kere hiçbir yerde çizme yok... Üstelik, ben vişne rengi süet, çok şık bir çizme arıyorum... Yok, yok!.. Zaten garip garip bakıyorlar yüzüme... Yazın ne çizmesi?.. Canım, bir zamanlar yazlık çizmeler vardı... Şimdi yok... Marka giysiler satan bir arkadaşşıma rastlıyorum yolda.. “Deli misin sen” diyor, “Hazır çizme aranır mı, Levent’e yaptıracaksın” diyor... Levent de kim?.. “Canım, sen mankenler, şarkıcılar hazır mı alıyorlar sanıyorsun, gidip Levent’e yaptırıyorlar...”

Elimde adres, kalbim pata küte çarparak, gidiyorum Tak-sim’e, ara sokaklara... Kalbimin çarpıntısı çekim ya başlamışsa diye... Biraz sonra yıkılacakmış gibi duran binaya giriyorum... Merdiven basamakları öyle erimiş ki; eciş bücüş bir yükselti kalmış ortada... Tırmanıp kapıya ulaşıyorum, çalıyorum kapıyı... On-on iki yaşlarında bir çocuk açıyor kapıyı... Bir atölye var içeride... Ayakkabılar ayakkabılar... Harıl harıl çalışıyor çocuk denecek yaşta gençler, yaşlı adamlar... Aaa! Gerçekten içeride Paparazzi’lerden tanıdığımız iki de manken... “Levent Bey’le görüşebilir miyim?” diyorum... Delikanlı Levent, “Buyur abla” diyerek geçiyor karşıma... Böyle böyle... “Ayıp ettin abla, vişne rengi, ama hangi tonda vişne, sen söyle, ben hallederim, kardeşim mutlu olsun yeter ki!.. Sen, elbisesi bitsin, getir bana, içindeki vişnenin tıpkı kopyasından yaparız çorap çizmesini... İtalya’dan gelmiş çizmeler halt eder yanında, öyle yani... Olmaz öyle, test yapıyor, gelemiz falan, ayakkabısından ölçü alamam, gelecek, zaman ayıracak, ayağının ölçüsünü alacağız... Profesyonel iş yapıyoruz ablacım...”

GELDİ ÇATTI SON HAFTA! SABAHLARI BAL, AKŞAMLARI BALIK...

Bir hafta sonra Özel Okullar Sınavı, ondan bir hafta sonra da Anadolu Liseleri Giriş Sınavı var. Ada, Maslak'ta Boğaziçi Koleji'nde girecek sınava... Tabii ki, önceden gidip buluyoruz, evimize biraz uzak ama, o gün uygun saatte çıkarak ayarlayacağız zamanı... Evin zamanlama uzmanı Ali... Sadri de götürmeyecek o gün bizi... Ali götürcek...

Gazetelerde yazılar çıkıyor, televizyonlarda programlar yapılıyor... Son hafta çocukların ders çalışmamaları, dinlenmeleri, enerji toplamaları yönünde uyarılar var!.. Ama bizim Adacık sadece son ay test çözmeye başladığı için hızını alamıyor, test kitaplarını elinden bırakmaya niyeti yok. Panik halde test çözüyor! Ne kadar çözse de, o dizi dizi test kitaplarındaki testleri tüketebilmesi mümkün değil!..

Abidin Bey, beslenmesine de çok önem vermesini istiyor Ada'dan... Sınavdan önceki günlerde balık yemesini öneriyor. Sabahları bal... Aynı şekilde Gürkan Bey de Ada'nın sağlığına dikkat etmesini, evin içindeki merdivenleri ikişer

üçer atlayarak inip çıkmamasını, bu son haftada kendisini her şeyden çok iyi korumasını istiyor... “Allah korusun, bir yerimizi falan kırmayalım” diyor... Çiçek Hanım, asla eline test kitabı almamasını istiyor... Bilgi olgunlaşacak çünkü... Ada’nın rahat olmasını istiyor...

Ama Ada rahat değil... Diyor ki, “Bu son ayda çözdüğüm testleri en başından beri çözseydim tabii ki rahat olur-dum...”

Aaa, Abidin Bey Ada’yı müzik konusunda da uyarıyor... Çok yüksek sesli müzik dinlememesini istiyor... Çünkü, adamcağız eve her gelişinde evden son perdeden rock şarkıları yükseliyor... Ada bu son haftayı gürültüsüz geçirsın istiyor... Bir de, bu son haftayı anne-baba-çocuk yani aile birliği, bütünlüğü içinde geçirmemizi, Ada ne kadar agresif olursa olsun, ruh sağlığını korumak için ona karşı çıkmamızı, bu sayılı günlerin göz açıp kapayana dek geçeceğini söylüyor bu üç değerli öğretmenimiz bize...

Biz de, aynı saatlerde bir türlü evin içinde olamamamıza karşın, ne yapıp edip o hafta eve doluyoruz... Birlikte oturuyoruz, birlikte kalkıyoruz, birlikte yürüyoruz, ama bir türlü birlikte gülemiyoruz... Hepimiz çekilmez oluyoruz...

Ada, “asla başaramayacağını” söyleyip duruyor... “En iyi-si okulun,” dediğimizde “Sizin bana güveniniz sıfır... Biliyorum” diye duygusal durumlar yaratıyor... “Anneannem sağlıklı olacaktı, bak nasıl güvenirdi bana” diyor... Anneannesini arıyor ikide bir: “Anneanneciğim, ben Ada... Senin to-runun... Sana bir şey söyleyeceğim: Ben çok önemli bir sı-nava gireceğim. Benim için dua eder misin?” diyor... Anne-annesi, her seferinde “Çok başarılar dilerim... Ben senin için hep dua ediyorum zaten” diyor... Ada, “Anneanne ge-çer miyim ben sınavı?” diye soruyor... “Evet” diyor annean-ne... Ada, ısrar ediyor: “Neden ki?” Artık, çok zor konuşan

biricik anneanne, hiç de ondan beklenmeyecek bir yanıt veriyor: “Sen kimin torunusun?” Ada soruyor: Kimin? “Benim torunumsun... Geçersin!..”

SINAVDAN BİR GÜN ÖNCE: ANNE, OTURAMIYORUM!

Ada'nın un kurabiyesi yüzü daha da beyaz bugün... Gözlerinin altı siyah mor... Birkaç gecedir bir türlü uyuyamamaktan yakınıyor... Gece onikilerde yatıyor... Üç dört saat uyuyor... Sonra fırlıyor sabah olmuş gibi... Uyuyabilirse aşkol-sun!..

“Günaydın bebeğim” diye sesleniyorum Ada'ya... “Günaydın annecik...” Ali eksik kalır mı? “Ada vapurum... Günlük güneşliğim... Kızlarım... Günoooş...”

Böyle başlıyor gün... Kahvaltıyı çoktan hazırlamışım her günkü gibi... Başköşeye Ali kuruluyor... Sol yanı Ada'nın, sağ yanı benim yerim... Çayları da koyuyorum... Ada da geliyor içeriden... Sandalyesine oturuyor... Bir çığlık... Oturmasıyla kalkması bir oluyor... “Ne oldu Ada?” Ada bir kez daha deniyor oturmayı... Yine fırlıyor yerinden oturur oturmaz... “Anne oturamıyorum... Popoma bir şey olmuş!..” Birkaç deneme daha... Sonuç: Ada oturamıyor...

Güler misin, ağlar mısın? “Psikolojik” olduğuna karar veriyoruz. İşin mizahını çıkartmak için yapmadığımız kalmıyor... Ada’da surat on karış... “Ben yarın nasıl oturacağım sınavda? Ayakta durmama izin verirler mi?” Ada saçmalıyor... Ama Ada oturamıyor... En iyisi ciddiye almamak... Oturamama durumunu unutmasını sağlamak... Ama Ada’nın unutacağı yok... Gittiği her odadan minik bir çığlık yükseliyor: Ay! Oturamıyorum! Popom!..

Ali, ısrarla MiniaTürk’ü ziyaret etmemizin çok keyifli olacağından söz ediyor... Ballandıra ballandıra anlatıyor... Ben de bugün arabaya binmekten, trafikte helak olmaktan yana değilim... Ada da benim gibi düşünüyor... Hiçbir yer görmek istemediğini söylüyor sinirli sinirli...

O hafta hiç dışarıda yemek yemiyoruz... Ali gece için balık almaya gidiyor... Ada eline en kalın test kitabını almış, ayakta test çözüyor... “Tatlım artık bugün de test yapma-san!..” Ada, bu tarz yaklaşımları çok saçma bulduğunu söylüyor... Okuldaki sınavlara girerken son ana kadar elinde kitap, çalıştığını söylüyor... Bu sınavda niye başka bir tutum içine girmesi gerektiğini anlamadığını anlatıyor... “Çözerim, kime ne ya?” diye söyleniyor üstüne üstlük...

Görüntüsü de öyle komik ki... Evin ortasında ayakta dikilmiş, elinde bu kez daha kapağını yeni açtığı bir koca test kitabı... “Gelecek yıl sınava girecek Mercan’a acayip uyarılarım olacak tabii ki” diyor arada bir de...

Öğleden sonra bir ara üçümüz Nişantaşı’na yürüyüşe çıkıyoruz... Ada’nın bütün okul arkadaşlarını görüyoruz neredeyse... Hepsinin yanında annesi ve pek görmeye alışık olmadığımız babaları... Çekirdek aileler olarak, yanyana yürüyorlar... Herkesle öpüşüyoruz... “Bol şanslar”laşıyoruz...

Akşam terasımızda Ali’nin maharetli ellerinden balığımızı yiyoruz. Tabii ki Ada oturmuyor... Sürekli ayakta... Bu gece

ANNEE!
OTURAMI-
YORUM!

erken yatacağız... Ben, babaannem öldükten sonra sakladığımı tesbihlerinden en sevdiğimi; yeşil olanı çıkartıyorum sandıktan... Babaannemin güzel ellerinin dolandığı bu tesbihi Ada'nın boynuna asıveriyorum, "Sana uğur getirir" diyorum. Ada hemen aynaya bakıyor... Gülüyoruz... "Bir tane yeter mi, birkaç tane daha da mı assak?" diye benimle dalga geçiyor...

Ali beni çağırıyor. "Yaaa bu kız gerçekten oturamıyor... Acaba Amerikan Hastanesi'ne mi götürsek Ada'yı?" diyor... Şimdi bugün olacak şey mi bu? "Dur bakalım, ben bir konuşayım!.."

Telefonumuz çalıyor. "Alo" diyorum... Babamın numaramızı tuşlayıp annemin eline tutuşturduğu ahizeden annemin sesi geliyor: "Ben sana başarılar diliyorum!" Belli ki hemen yanında babam var... Duyuyorum: Annem babama soruyor... "Başka ne söyleyeyim Sefer?" Gözlerim doluyor... "Anne, annecim" diyorum... "Ben Güneş, senin küçük kızın!" Annem, "Aaa, evet, unuttur muyum tabii, Güneş" diye karşılık veriyor... "Bak şimdi seninle Ada konuşacak. Ada sınava giriyor yarın..." Annem "Haydi Ada'yla kalkıp gelin, çok özledim sizi... Çok özledim!.." diyor...

Ada'ya veriyorum telefonu... Ada telefonun yanındaki koltuğa hiç de çılgılık atmadan bir güzel oturuyor; "Geleceğiz anneanneciğim" diyor, "Ben de seni çok özledim... "Her konuşmasında anneannesine "Benim için dua et" diyen Ada, bu kez telefonu "Anneanneciğim, seni çok ama çok seviyorum... Senin için çok dua ediyorum..." diyerek kapatıyor...

Biraz daha oturup koltukta, sonra kalkıyor ayağa... Kalktığı anda hatırlıyor; "Ay popom!" diyor... Çok da abartmadan odasına gidiyor...

Yok canım, bu iş psikolojik... İçeriden Ali'nin mırıl mırıl sesini duyuyorum...

ALO... AMERİKAN
HASTANESİ Mİ?
KIZIM
OTURAMIYO!

“Kızım yarın sınava girecek... Oturamıyor... Sabahtan bu yana...”

Bütün sinirlerim boşalıyor... Kendimi tutamıyorum... Ciddi ciddi bir gülme krizine giriyorum... Tam anlamıyla, gülmekten yerlere yatıyorum...

Ali bütün ciddiyetiyle salona giriyor... Ben yerdeyim... “Ne yapıyorsun?” diyor... Gülmekten kalkamıyorum, konuşamıyorum... “Gü-lü-yo-rum” diyebiliyorum... Şaşkın şaşkın bakıyor yüzüme Ali... Ada da çıkıyor odasından... “Kimle konuşuyordun Allahaşkına sen?” diyebiliyorum Ali’ye... “Kimseyle” diyor Ali... Ters ters de bakıyor bana... Sonra itiraf ediyor... “Amerikan Hastanesi’ni aradım, doktorun fikrini aldım” diyor... Ada, “Baba sen ne yaptın” bakışı atıp, kendini üçlü koltuğun üzerine atıveriyor!.. Ali “E oturuyorsun ya kızım” diyor... Ada, “Aaaah” diye fırlıyor yerinden “Popom...”

Ada da, ben de, Ali’nin üstüne üstüne gidiyoruz... “Ne dedin doktora? Şimdi doktor sana alo dedi, oradan başla...” diye Ali’yi sıkıştırıp duruyoruz... Alo doktor, kızım oturamıyor!..

Gece boyu aklımıza geldikçe gülüyoruz... Ada’nın uykusu bir türlü gelmiyor...

HATIRLA SEVGİLİ O MESUT GECEYİ!..

Ada'nın başucuna gidiyorum. Yere oturuyorum. Saçlarını okşuyorum... Bebekliğinde yaptığım gibi bir şarkıya başlıyorum yanık yanık: "Hatırla sevgili... O mesut geceyi... Çamların altındaaa verdiği buuuseyi..." Ada gözlerini bir kapıyor, bir açıyor... Tatlı tatlı gülümsüyoruz birbirimize... Başka bir şarkıya geçiyorum: "Geldiğimizde otlar yemyeşildi... Ve kuzeydeydi güneş... Kömür deposu boşaldı işte... Mamağaaaa sonbahar geldi..." Ada, bir o yana dönüyor bir bu yana... Ben de başka bir şarkıya: "Hani o bırakılıp giderken beni... O öksüüüüz tavrınıuuu takmayacaktın..." Ada, gözlerimin içine bakıyor: "Daha neşeli birşeyler söyle-sen!.." Aklıma şarkı gelmiyor... "Arkadaşım A... Arkadaşım Da... Arkadaşım Ada..." Uykulu uykulu gülüyor Ada... Daha doğduğu günün akşamında ilk memeye getirdiklerinde yanıma, ona bu şarkıyı söylemiştim... Ali de katılmıştı bana: Arkadaşım A... Arkadaşım Da, Arkadaşım Ada... Kaç yıl

oldu saymadım köyden göçeli... Ne güzel cuk cuk meme
emmişti... Güzel Ada... Un kurabiyesi Adacık... Yağmur
damlası Adacık... Arkadaşım A, Arkadaşım Da, Arkadaşım
Ada... Mışıl mışıl uykuya dalıyor... Boynunda babaannemin
tesbihi...

ANNE KORKUYORUM!

Hemen ben de atıyorum kendimi yatağa!.. İki üç saat ya geçiyor ya geçmiyor, bir tıkırtı duyuyorum... Ada, uyku mahı-muru kalkmış, yatağımın başucunda duruyor... “Ada n’oldu bitanem?” Ada, yatağa yanıma yamacıma giriveriyor... “Uyuyamıyorum... Beynimin içinde formüller dolaşıyor... Hiçbir şey hatırlamıyorum... Çok kötüyüm anne...” Hemen doğruluyorum yatakta... “Hayır hayır, kötü değilsin, koy başını bakıyım göğsüme...” Ada koyuyor başını... Ağlıyor... “Adacık” diyorum, “Hayatta en mutlu olduğun şey ne diye sor şimdi sen bana... Sor...” Ada burnunu çekerek “Ne?” diyor. Gözyaşlarını elimle siliyorum, onları içiyormuşum gibi komiklikler yapıyorum, “Sensin” diyorum... “Sensin... Hangi okulda okursan oku, sen yaşamını zaten güzelleştirirsin, doldurursun, bu iki saatle mi seni değerlendireceğim ben, saçmalama...” Ada’nın cevabı: “Sen böyle düşünüyor olabilirsin ama, ya başaramazsam nasıl hocaların yüzüne bakarım... Senin yüzüne nasıl bakarım... O kadar para harcadın

benim için...” Hemen karşı koyuyorum: “Hayır Ada, böyle düşünmeyeceksin... Eğitim için ben para harcarım... Bunun hesabını da yapmam, biliyorsun... Kitaba, sinemaya, tiyatroya, CD'lere tabii ki para vereceğiz” diyorum... Ada, ağlamaya devam ediyor... Bıraksalar ben de ağlayacağım... “Niye çalışmadım ki sene başında? Kumral Ada... Aptal Ada... N'olacak?” Yine hemen lafı yapıştırıyorum: “Kendine haksızlık etme!.. Haydi, ağlamayı bırak... Sonra bak gözlerin şişecek!..” Ada'da cevap mı yok: “Şişsin!” “Yapma Ada, yapma” derken Ada fırlıyor yataktan: “Anne şimdi kusacağım!”

Banyoya önden Ada koşuyor, ardından ben... Televizyonunun karşısındaki üçlü koltukta uyuyakalan Ali patırtıma uyanıyor... Telaş içinde, sersem sepelek yanımıza geliyor: “Ada... Canım... Geçti... Geçti...”

Ada yanıma uzanıyor... Başı göğsümde... O dakikada uyuyakalıyor... Bu kez ben başlıyorum ağlamaya... Bir tek sınava değil, sisteme değil kızgınlığım... Kendime... En çok kendime... Hani, at yarışı gibi yarışlara sokmayacaktım kızımı... Nereden çıkarttım Gülay Hocalar falan... Olmasaydı ne yitirirdi Ada... Ne çok hata yaptım Tanrım ben... Ali'yi bile dinlemedim çoğu kez... Bu çocuk, birincilikle bitirecek okulunu... Testte de başarılı olmayacaksa olmasın!.. Dualar ediyorum içimden... Tanrım, çocuğumu koru... Senden bi tek Ada'nın ruh ve akıl sağlığını istiyorum... Ada'nın yüzü n'olur gülsün Tanrım... N'olur sabah gülümseyerek uyan-sın... Ona akıl sağlığı ver, ruh sağlığı ver...

Kâh uyuyorum, kâh uyuyamıyorum... En çok saçlarını okşuyorum Ada'nın...

Nüfus çizdanı...
küçük şişe sn... Kalem
kutusu... Kalemler... Kalem taşı...
küçük şişesi...

saç örgüsü
hemen andan
titriyor...

GÜMP GÜMP GÜMP GÜMP
GÜMP GÜMP GÜMP - kalp sesi

yarış atımız hazır...

SINAV SABAHİ...

"ANNE OTURABİLİYORUM!"

Kahvaltımız tabii ki hazır... Bu sabah canı ne isterse onu yiyecek Ada... Geliyor oturuyor sandalyesine... Hayran olduğu eski Türk filmlerindeki dublajların taklidiyle "Anne, anneciğim, oturabiliyorum!" diyor... Gülüyoruz... Ali de bir taklit patlatıyor... Demek iyiyiz...

Dedim ya; Ada bal ye, şunu ye, bunu ye, yok bu sabah! Önünde Nutella... Bol bol sürüp ekmeginin üzerine, afiyetle yiyor Ada... En rahat eşofmanını giyiyor, üzerine de bir tişört... Saçlarını arkadan örüyoruz... Önünden çıkan daha kısa saçlarını minik bir tokayla arkaya doğru alıyoruz... LGS için yeni çıkarttığımız fotoğraflı nüfus cüzdanını yanımıza alıyoruz. Bin kere kontrol ediyoruz... Bir de bir küçük şişe su, kalem kutusu, kalemler, kalemtırış, bir kübik silgicik...

Tam kapıdan çıkarken aynaya bakıyor Ada... Boynundaki tesbihi çıkartıyor, öpüyor, piyanosunun üzerine koyuyor...

Otoparka doğru yürüyoruz... Arabamıza biniyoruz... Ver elini Maslak... Ver elini Boğaziçi Koleji... Sınav saat onda başlayacak... Biz saat tam dokuzda okulda olmayı planlıyoruz...

BU ÇOCUK BU SINAVA YA GİRECEK, YA GİRECEK!

Arabadan inip de okulun bahçesine girdiğimizde Abidin Bey'le karşılaşırız. Ada'ya sarılıp öpüyor... Ona telaşsız, güzel bir sınav diliyor... Her şeyi bildiğini, hiçbir şeyi dert etmemesini öneriyor... Takıldığı soruda atlamasını istiyor... Ada'nın çok hoşuna gidiyor Abidin Bey'in jesti...

Bahçede beklemeye başlıyoruz... Okulun bahçesi yavaş yavaş doluyor öğrencilerle, anne ve babalarla... Ada'nın iki üç arkadaşı da burada sınava girecek... Onlar da geliyor yanımıza... Biri bu sabah annesinin ona okunmuş şeker yedirdiğini anlatıyor, bir diğeri babaannesinin onu okuduğunu... Ada da tesbihi anlatıyor... Ada'nın arkadaşlarından Melodi, "Yaaa Güneş Teyze sen dikkatlisindir, benim belgelerimi kontrol eder misin, bir eksikim yok, değil mi?" diyerek çantasını açıyor... Ve fotoğraflı sınava giriş belgesini görüyorum o anda!.. Başka bir yerde olsak bir çılgılık atacağım!.. Sesim soluğum çıkmıyor... Buz kesiyor her ya-

nım... Ali'ye usulcacık "Unuttuk biz bu kâğıdı" diyorum... "Nerde, nasıl?" Ali telaş içinde... Ada, "An-ne sahi mi?" diyor... Abidin Bey, "Telaş yok, şimdi annen gider okulun müdürüyle konuşur... Bunlar şart değil, senin sınava girmeni engelleyecek bir şey değil, şart değil" gibi sözlerle ortalığı yatıştırmaya çalışırken, Melodi "Haaaayır, bu olmadan sınava giremez" deyip duruyor. Ali, "Nerede, hatırlıyor musun?" diyor. Tirtir titriyorum: "Salondaki kitaplığın kapıdan tarafa en üst rafında Çelik Gülersoy'un *Çamlıca'dan Bakışlar* kitabının içinde!" Ali, Ada'yı öpüyor ve uçarak ayrılıyor okuldan... "Adacık sen burada dur, ben bir okul müdürüyle konuşayım" diyorum. Ada'nın yüzü beyazın da beyazı var renginde...

Yalnız olmadığımı görüyorum okula girdiğimde... Giriş belgesini unutan çocuklar, anneler, babalar bekliyorlar, dert anlatıyorlar... Dalıyorum aralarına, "Müdür Bey" diyorum, "Bu bizim hatamız. Ama bu çocuklar bu sınava girecek. Benim kızımın babası eve; Teşvikiye'ye gitti, belgeyi alıp gelecek. Sınav daha bitmeden gelir bu belge. Diğerleri de bir şekilde hallederler herhalde... Şimdi, çocuklarımız sınava gireceklerinin rahatlığını hissetmeliler... Zaten sınav stresi yaşayan çocuklarımıza bir de böyle bir stres eklemeyelim... Babası sınav bitmeden getirir... Bu çocuk, bu sınava ya girecek ya girecek!" Tane tane ama hiç aralıksız konuşuyorum... Yorgun düşünüyorum... Tansu Çiller gibi hissediyorum kendimi... Bana zorluk çıkartacağından emin olduğum

adamcağız ise, öyle güzel gülümsüyor ki, sadece “Tabii ki...” diyor...

Ada’nın yanına dönüyorum... En rahat halimle “Bir sorun yok tatlım” diyorum.

Ada derin bir nefes alıyor... Beni de bir korku alıyor; şimdi Ali yetişebilmek için hız yapıp da bir trafik kazası yapmasın... Saçma sapan şeyler düşünüyorum... Ada’ya bakıyorum; arkadaşlarıyla gülüşüyor...

**BEN OęLUMU SINAV KAPILARINDA
HIÇ BEKLEYEMEYECEğİM!
ADA'NIN SAğLIğININ KIYMETİNİ BİLİN!**

Abidin Bey'le bir lokma uzaklaşıyoruz Adalar'ın yanından... Abidin Bey, okulun giriş kapısına inip Ali'yi orada bekleyeceğini söylüyor... Çünkü giriş çok kalabalık... Arabayla girip park edene kadar belgeyi alıp müdüre verecek... Çok te-

şekkür ediyorum. Bir adım attıktan sonra dönüyor Abidin Bey. Bir şey söyleyecek sanki... “Güneş Hanım” diyor, “Sağlık olsun!”

Bakıyorum telaşlı telaşlı... Bir kez daha yineliyor: “Sağlık olsun!” Onaylayarak bakıyorum Abidin Bey’e, “Haklısınız” diyorum. Abidin Bey duruyor yanımda: “Allah size akli başında, pırıl pırıl bir evlat vermiş. Ama o kadar heyecanlı ki... Heyecanını yenemezse beklenenin çok altında bir sonuç getireceğinden korkarım... Yoksa, ondaki bilgi, evet harbi bilgi... Ama bakın, biliyor musunuz, benim çocuğum iki yaşında... Down sendromlu... Doğduğundan bu yana üç beyin ameliyatı geçirdi... Ben onu sınav kapılarında hiç bekleyemeyeceğim... Ona bir problem nasıl çözülür, anlata-mayacağım... Sakın telaşlanmayın, sakın kendinizi üzme-yin, sakın kendinizi suçlamayın... Hayat bu... Kızının üzeri-ne titreyen, hiçbir şeyi unutmayan anne sınav belgesini unutuverir... Aslında bir uyarıdır bunlar, hayatın kendini hatırlatmasıdır... İnanın babası sınav belgesini de alır, geti-rir, Ada sınava girer çıkar, daha nice sınavlara girer çıkar... Önemli olan, Allah sağlık versin... Ada’nın sağlığının kıy-metini bilin, lütfen... Lütfen!..”

Tokat gibi sözler... Sarsılıyorum... Kalıyorum öylece... Gözlerim doluyor... Abidin Bey’in de gözleri dolu... Ben-den bir yanıt beklemeden hızla iniyor bahçe kapısına doğru...

Anons yapılıyor bu sırada... Çocukların asılan listelerin önünde sıraya girmeleri isteniyor... Ada’nın yanına gidiyo-rum... Öpüyorum onu... “Telaş yok” diyorum. Ürkek ürkek bakıyor bana... “Gülümse” diyorum dudaklarının iki yanı-na dokunarak... Aynı çocukken annemin bana yaptığı gibi...

ADA TAM SINAVA GİRECEKKEN YETİŞİYOR ASLAN BABA...

Çocukluğumda Zonguldak'ta Yayla Sineması'na gittiğim cumartesilerden birinde olsaydım, çocuğunun sınav giriş belgesini unutan “şapşal” annenin verdiği sıkıntıyı, arabasına atlayarak Maslak'tan Teşvikiye'ye, Teşvikiye'den Maslak'a uçarak gidip sınav başlamadan yetiştiren güçlü baba, acayip bir alkış alırdı sinemaseverlerden... Hem baba alkışı toplardı, hem de bayrak yarışı gibi arabanın camından Abidin Bey'e uzattığı sınav belgesini koşarak Ada'ya yetiştiren Abidin Bey...

Yirmibeş dakika... Sadece yirmibeş dakikada gidip gelmiş Ali... Kan-ter içindeydi... Sırılsıklam bir tişört üzerinde... Pazar sabahı olduğu için yollar açıldı bir yandan da... Her şey yine yoluna girmişti... Ada tam içeri girecekken eline tutuşturmuştuk fotoğraflı giriş belgesini...

Ada girdikten sonra içeri, Ali'ye yaklaşıyorum: “Pardon!” Ali sarılıyor bana: “Önemli değil bitanem... Hallettik ya...” Başka zaman olsa, birbirimize gireceğimiz, Ali'yi sinirden

çıldırtacağım durum sakinlikle geçiriliyor... Daha da suçlu hissetmemem için kendimi...

Bir dakika geçiyor, iki, beş, on... BekleŖiyoruz okulun bahçesinde... Blucinimin cebinde babaannemin tesbihi... Elim cebimde, tesbih avcumun içinde... En küçük bir ses çıktığında, bir minik çocuk bağırarak konuştuğunda herkes birbirini uyarıyor: “Sessizlik lütfen!” Bütün anneler babalar, benden beter!..

ONİKİYİ ON GEÇİYOR. ADA SINAVDAN ÇIKIYOR!

Sınavdan ilk çıkan öğrenci, on ikiye çeyrek kala çıkıyor. “Niye erken çıktın?” diye sorulduğunda, “Sıkıldım” diyor... Sonra bir bir çıkıyor çocuklar... Dağılmış durumdalar... Kimilerinin yüzü asık... Kimileri “Sadece iki boşum var” ya da “üç yanlışı, o kadar” gibi çok havalı laflarla yanaşıyorlar ailelerinin yanına... Allah Allah, Ada yok ortalarda! Gözümüz çıkış kapısında!.. Aaa! Dur, geliyor Ada!.. Ya-vaş-ya-vaş-ya-vaş... San-ki, ağır çekimde!.. Gözleriyle bizi arıyor... Doğrudan Ali’ye doğru yürüyor... Babasının göğsüne bırakıyor yüzünü... Başlıyor ağlamaya... Ama ne ağlamak... “Yetiştiremedim işte... Yetiştiremedim... Son sayfayı okuyamadım bile... Baba... Baba...”

İlk kez ağlarken, “Anne” diye değil de “Baba” diye ağlıyor Ada... Ali sıkı sıkı sarılıyor Ada’ya... Ne kadar devreden çıkartılsam da, Ali’den kalan yerlerine ben de sarılıyorum. Sarmaş dolaş iniyoruz bahçenin yokuşundan... Arabamıza doğru yürüyoruz...

BABA...
YETİSTİREMEDİM
BABA...

Ağlanmam 1931m...
Ağlanmam 1931m...

Arabaya giriyoruz... Ada, iyice koyveriyor kendisini... Bağıra bağıra ağlıyor... “Yetiştiremedim...”

Konuşsam mı konuşmasam mı, ne yapacağımı bilemezken, Ali bir bağılıyor, ama ne bağırarak: “Ada, şu anda susuyorsun! Ada!” Adacık zıncı diye susuyor. Babası bu kadar şiddetli ilk kez bağılıyor Ada’ya... İçini çekiyor Ada... Çekiyor, çekiyor... “Şimdi anlat bize tane tane, ne oldu? Ama şunu bilerek anlat: Bu sınavın da, bu sınavın sonucunun da benim için bir kuruşluk önemi yok!”

Ada içini çekmekten konuşamıyor... Hiçbir zaman Türkçe, matematik, fen, sosyal sıralamasında gitmeyen Ada, yine bu sıralamayı bozarak başlamış sınava... Türkçe’de üç hata düşünüyor... “Eeee?” diye bir ses yükseliyor Ali’den ve benden... Ama, matematikte takılınca üçüncü soruda, müt-hiş bir telaş... Önce şişeyi, sonra şişedeki suyu dökmeye, elinden kalem fırlamaya, eli o kadar çok terleyince kalemi tutamamaya... Daha ne olsun?.. Geçen zaman... Pırrr diye geçen zaman... Sosyal harika... Belki iki yanlış, bir boş olabilir... Fende zaten iki sorudan sonra, gong sesi!.. Saat on iki... Daha bakılmadık onsekiz soru...

“Yanlış yaptıktan sonra boş bırakman gayet iyi” diyorum. Ali, her ağzımı açışında tahammülsüz bir bakış atıyor, zor dinliyor beni... “Hesap yapalım kaç net olabilir?” diyorum. Ada, hiçbir zaman bu hesabı yapmayacağını söylüyor, “Berbat bir sonuç, ne neti?” diye sanki ben yapamamışım gibi beni tersleyip duruyor...

Ali, “Eminim ki, beklediğinin üzerinde bir puan alacaksın Ada” diyor, “Önemli olan sensin, bu sınav hepimize bir deneyim oldu, önemli olan bu deneyimden hepimizin ders çıkartması” diyor... Sürekli de bana bakarak konuşuyor...

Levent’te Köşebaşı’na gidiyoruz... Gözyaşı karışık çöp şiş-

lerimizi yiyoruz... Ada cep telefonunu kapatıyor... “Kimsey-le konuşamam” diyor, “Okula da gidebileceğimi sanmıyorum.” Bu sefer ben sinirleniyorum: “Ada” diyorum, “Okula da gideceksin, herkesle de konuşacaksın... Biliyorsun ki puanlar ikinci haftadan itibaren düşüyor, düşüyor, düşüyor, düşüyor ve kimse açıkta kalmıyor... Ilgaz da puanlar düşünce girmedi mi Damme De Sion’a!.. Sen de ilk hafta giremezsin, sonraki hafta, olmadı ondan sonraki hafta, olmadı en son hafta girersin. O kadar!”

Bu arada Gün beni cebimden arıyor. Sonucun pek parlak olmadığını söylüyorum. Giriş belgesini unuttuğumu, Ada’ya gereksiz yere artı bir sıkıntı yaşattığımı falan anlatıyorum... Gün, geçen yıl kızından deneyimli olduğu için, “Puanlar düşeeeeer... Her şey halloluuuur... Üzmeyin canınızı...” diyerek kapatıyor telefonu...

Eve geldiğimizde ise, Ada sınava girdikten sonra yanımızdan ayrılan Abidin Bey’i, Gürkan Bey’i ve Çiçek Hanım’ı, hatta Ahmet Deniz’i arama görevini Ali’ye veriyoruz... Bu değer verdiğimiz ve çok sevdiğimiz dostlarımızı Ali tek tek arıyor, emekleri için teşekkür ediyor, Ada’nın heyecanını yenemediğinden sınava girdiğini, sınavda da bu heyecanının sürdüğünü, zamanı iyi kullanamadığını, beklediğinin altında bir sonuç beklediğini, sonuçlar gelir gelmez onlarla paylaşacağımızı aktarıyor...

Ada odasına gidiyor... Beste’sini arıyor... Uzun uzun Beste’yle konuşuyorlar... Ada “Hatırlamıyorum” dediği problemleri, deyimleri Beste’yle “Ah öyle miydi?”, “Haaaayır, öyle değil!”, “Hadi yaaa” nidalarıyla tartışıp duruyor... Sonra çıkıyor odasından... “Telefonumun fişini çektim, sizin telefondan beni kim ararsa arasın, görüşmek istemiyorum; Ilgaz dahil... Sonra ikinizden de özür dilemek istiyorum...

İkiniz de çok para harcadınız... İkiniz de çok umutlar beslediniz... İkiniz de çok zaman verdiniz... İkiniz de çok tatlısınız... Çok özür dilerim” diyor ve salonda üçlü koltuğa uzanıyor, kafasını sosis yastığı koyuyor, o anda ya da daha doğrusu başını yastığa koymadan uykuya dalıyor... “Çok özür dilerim gerçekten” diyor uykusunun arasında... Derin derin iç çekiyor...

ERTESİ GÜN OKUL VAR!

Ada okula gitmemekte kararlı... Kimseyle konuşmak istemiyor... Çiçek Hanım arıyor, onunla da konuşmuyor... Bir hafta sonra Anadolu Lisesi sınavı var... Ona hazırlanmak istiyor-muş!..

Sınavdan sonraki pazartesi günü Beste'yle buluşuyorlar Maçka'da... Beste'nin sınavı beklediği gibi olmasa da, Ada'nınkine göre çok daha iyi geçmiş bu arada... Ada ile Beste, o gün neler konuşmuşlarsa, ertesi gün okula gitmeye karar vermişler. O hafta serbest kıyafet... Her serbest kıyafette üzerine ne giyeceğini şaşırان Adacık, giyiyor üzerine bir blucin, gidiyor sabah okula...

O gün saat 16.00'yı zor ediyorum ajansta... 16.15'te Ada'yı arıyorum. Leyla çıkıyor telefona: "Ada gelmedi mi?" Ada şimdi girmiş içeri... Alıyor telefonu... "Nasıl geçti okul bitanem?" Ada, öflüyor... "Cemal Bey, Beste'yle beni çekti... İşte nasıl geçti sınav... İşte böyle böyle... Siz ne diyorsunuz?.. Yakıştırıyor musunuz şimdi bu sonucu kendinize?

Bir de sakın okulun sınavını da kazananamış olmayın...” Ada’ya bunları dert etmemesini söylüyorum, Cemal Bey’in beklentisi yüksek olduğu için şaşırmış olabileceğini aktarıyorum. “Anne sen de Cemal Bey’i korumayı bırak! Bizi ezdi resmen... Bir terslik olmuş, gelin mis gibi okulunuzda devam edin, diyemez miydi bize? Yok canım, okulun sınavında da başarısız olurmuşuz bir de... Haa, bir de bu arada not ortalamamın beş nokta sıfır olduğunu öğrendim... Dereceye giriyorum yani...” Bir çığlık atıyorum: “Birincisin yani!” Ada; “Dur bakalım” diyor, “Tam yedi tane beş nokta sıfır varmış. Doğum tarihi sıralaması yapılacakmış. Doğduğumuz aylara göre küçükten büyüğe sıralama olacak... Ben Temmuz 1989’um, ama Melodi, Eylül 1989 doğumlu. O, birinci olacak!” Bozuluyorum ciddi ciddi: “İki ay farkla yani!” Ada, öfkeli öfkeli “Oysa diploma töreninde kürsüye çıkıp o kadar güzel bir konuşma yapacaktım ki... Öğretmenlerin de öğrenci oldukları günleri, çocuk oldukları yılları hatırlatacaktım... Bu okulun benim için ne kadar değerli olduğunu... Okulun anlamını... Hayattan kopuk okulun okul olmadığını... Hayat okulunun değerini...” Ben, “Yine çıkıp konuşabilirsin” diyorum, “Saçmalama anne!.. Sen de biliyorsun, en küçük olanımız çıkacak ve Cemal Bey’le yazdıkları yazıyı okuyacak!.. Bu okul da benim neler düşündüğümü bilemeyecek. Yazık!”

Ada’nın söyledikleri hem hoşuma gidiyor, hem de gülelim geliyor... Gülüyorum da... “Aman anneeee, seninle de bir şey konuşulmuyor” diyor Ada...

OKULA GİTMEK İSTEMİYORUM!

Beste'yle yine karar veriyorlar: Okula gitmeyecekler! Cemal Bey'e küsler... Cemal Bey'le de, diğerleriyle de konuşmak istemiyorlar... Ada, Abidin Bey'in, Gürkan Bey'in, Çiçek Hanım'ın yüzüne bakabileceğini sanmıyor... Gerçekten de gitmiyor okula... Leyla'yla bile konuşmuyor... Kapanıyor odasına... Kapanıyor içine... Çekiyor dizlerini göğsüne, ellerini alıyor yanağının altına, yatıyor yatağına... Duman bile dinlemiyor...

Gazetelerden birinde bir NLP uzmanıyla yapılmış söyleşi okuyorum. NLP ne ki? Bize daha iyi düşünebilmemizin ve böylece daha fazla başarı kazanabilmemizin yollarını gösteren bir bilim dalıymış... Açık adı Neuro Linguistic Programming.

Alıyorum numarayı... Hemen arıyorum ajanstan... İçimde de bir korku... Randevu alacağım ama, ya Ada, bu kadınla görüşmek istemezse? İstemez istemez... Piyano öğrenmeye başladığı yıllarda; yıllar yıllar önce, konservatuvar sınavına

girsin diye kaydını yaptırmış, nasıl mutlu mutlu eve gelip müjdeyi vermişim de Ada “Bana sordun mu böyle bir sınavı girmek isteyip istemediğimi?” deyivermişti...

Açılıyor telefon... Kendimi tanıtıyorum... Karşımdaki kadının sesi, Gülay Hoca’nın sesine ne kadar da benziyor... İğreti oluyorum... Ama anlatıyorum... Biraz da uzatıyorum galiba... “Bir dakika” diyor, “Nereden ulaştınız numaramıza?” Meğerse, muayenehane numarasına hangi kanallardan ulaşıldığına dair bir anket yapıyormuş doktor hanım... Benim lafımı kesip anketini tamamlıyor... “Evet dinliyorum” diyor... Ben de yine alıyorum sazı elime... Süreci aktarıyorum, Ada’nın aldığı sonuçla kime ne diyeceğini bilemediğini, bu yüzden okula gitmek istemediğini, içe kapandığını... “Sınav nasıl geçti” diyenlere “Beklediğimin daha altında” diye yanıt vermesinin yeterli olduğunu söylüyor doktor hanım... Böyle o kadar çok destek verdiği çocuk varmış ki... Tek şey öneriyor: Yalan söylemeyin! Gerçeği en uygun dille aktarın! Hem kendinize, hem çevrenizdekilere...

Randevu almak istiyorum... Alıyorum da... Ama kızımın bu görüşmeden haberi olmadığını, çok büyük olasılıkla itiraz edeceğini düşündüğümü de ekliyorum. Beni anlayışla karşılıyor doktor hanım. Acaba, bir görüşme yeterli olur mu? Onu da soruyorum. Bunu ilk görüşmenin belirleyeceğini anlatıyor. Kimi zaman bir, kimi zaman iki, kimi zaman da üç seansta çözüme ulaşılmıyormuş. “Seanslar ne kadar?” diyorum. Hayatımda her şey parayla ya... Doktor hanım, “300 dolar” diyor... Dudağımın kenarında bir kıpırtı hissediyorum... Pıt, bir uçuk... Tomurcuğun patlayışı gibi...

ADA SEN ENELPİ DİYE BİR ŞEY DUYDUN MU?

Koştur koştur eve gidiyorum... Yaz gelince kampanyalar yavaşlar, durulur, bizde tam tersi... Deli gibi çalışıyoruz... “En uygun koşullarda tatil kredisi” kampanyamızı toparlamak üzereyiz... Aslında Anadolu Liseleri sınavı da bitsin, 17 Haziran’da da yılsonu çayı, o hafta sonu da diploma töreni... Hemen tatile çıkmak istiyorum... Ama, yıllardır benim tatiller Korkmaz Bey’in tatillerine endeksli olduğu, Korkmaz Bey de temmuzun ikinci haftasında tatile çıkacağı için, ben de iznimi o hafta kullanacağım. Bir yıl, Korkmaz Bey’in programı dışında bir hafta daha tatil yapmaya kalkmışım ki, burnumdan getirmişti Korkmaz Bey: “Siz de her dakika tatile çıkıyorsunuz!”

Kafam kocaman olmuş, eve girdiğimde Ada’yı yine yatağında buluyorum... Uykulu gözlerle bana bakıyor... “Ada vapuru yandan çarklı” diye başlıyorum şarkıya... “Ay lütfen anne herkesin yaptığı esprileri yapma. Farklı olalım ister-

NLP Uzmanı Sayın..

sen” diyor. Ben de hemen atılıyorum: “Ada sen, enelpi diye bir şey duydun mu?” Ada meraklı ve şaşkın... “Yoo, sınavda mı çıkmış?” diye soruyor... Dilim döndüğünce anlatıyorum... Ada’nın gözlerinden ateşler fışkırıyor... Ah keşke hiç anlatmasaydım! Hem 300 doları kim verecek? Bir kuruş param kalmadı cebimde!.. Alçak muhasebicimizin nazarı değdi işte!..

Ada, “Bitirdin mi bilimsel açıklamalarını?” diyor... Şımarık şımarık gülerek, “Evet Adacık” diyorum. “Bak anne, gel sarı koltuklara oturalım istersen...” “

Çıkıyoruz Ada’nın odasından... Sarı koltuklara geçiyo-

ruz... “Anne, burnumun dikine gittiğim, okuldaki başarıyı düşürmek istemediğim, derece almak için okuldan kopmadığım, dershanede bir türlü kendimi gösteremediğim, bir türlü test çözmek istemediğim, ama durumun vahimliğini sadece son ayda kavrayabildiğim, anneme babama tutukları özel hocalarla deliler gibi para harcattığım, sınavda salakça heyecanlandığım, test çözmeye daha yeni yeni başladığım için zamanı bir türlü iyi kullanamadığım, okulda birinci olurken, bu sınavda son derece başarısız bir performans sergilediğim için mutsuzum. Çok mutsuzum. Bu bir süreç. Geçecek elbet. Ama şu anda henüz mutsuzluğumu atamıyorum. Tamam, ben bu sisteme karşıyım ama akıllı davranıp üstesinden gelebilirdim... Ama ben de buyum işte... Utanıyorum... Kendimi suçlu hissediyorum... Nasıl konuşup gülüp oynamamı beklersin? Senin o uzmanına ne anlatayım ben? Beni en çok ben tanırım anne... Beni hayrete düşürüyorsun... Sen bile tanıımıyormuş gibi davranıp bu acayip uzmanlarla görüşüyorsun... Ben her şeyin farkındayım... Çok üzgünüm anne... Anlatamayacağım kadar çok... Tabii ki atlatacağım...”

Ada kesintisiz konuşuyor... Onu dikkatle dinliyorum... Gözlerimin içine bakıyor... Son olarak, “Ama istersen sen git o uzmana...” diyor... “Saçacak paran kaldıysa, git!..”

19/01/85 ses: Allah zihin açıklığı
versin kızım...

ANADOLU LİSELERİ SINAVI İÇİN BAHÇEDEYİZ... EN GÜZEL GİYSİSİ ÖNLÜĞÜ...

O gece Çiçek Hanım evimize geliyor... Ada, kadıncık daha bir şey demeden hemen “Özür dilerim, telefonda konuşmadım, sonra da arayamadım” diyor... Çiçek Hanım, “Özür dileycek bir şey yok Ada... Sadece seni özledim, onun için geldim” diyor... Önce birlikte sohbet ediyoruz... Çiçek Hanım, tıp fakültesini bu yıl bitirmiş, hemen yine bu yıl uzmanlık sınavına girmiş kızının öykülerini anlatıyor... Çok başarılı olan kızının bu sınavı nasıl veremediğini, komikleştirerek öyle eğlenceli anlatıyor ki, hepimiz gülüyoruz... Sonra, Çiçek Hanım’la Ada’yı yalnız bırakıyorum, üst kata çıkıyorum... İki üç saat inmiyorum aşağıya...

O gece Ada, Beste’yle konuşuyor telefonda... Çıkıyor odasından, “Mami, yarın okula gidiyoruz Beste’yle” diyor...

Ada haklı. Tosur tosur Ada, gitgide alışageldiğimiz canlı Ada’ya dönüyor...

O pazar, yine rahat giysiler giyiliyor... Ada tarafından Vil-

dan Öğretmen'in yıllar önce söylediği söz annesine hatırlatılıyor: "Akılsızlar unuttur... Her şeyimizi... Fotoğraflı sınava giriş belgemizi de aldık, değil mi?"

Yine birlikte çıkıyoruz... Arabamıza biniyoruz... Dikilitaş'ta bir devlet okulunun bahçesine giriyoruz... Bu kez, bahçede bekleyen öğrenciler, anne babalar çok farklı... Boğaziçi Koleji'ne jipleriyle gelen ailelerden pek eser yok burada... İki üç çocuk hemen farkettiliyor kendini... Özel okul çocukları oldukları belli... Üstlerinden başlarından... Bunlardan biri de Ada... Heyecan içinde sınav saatini bekleyen çoğu çocuğun elinde ders kitapları... Çalışıyorlar bir yandan... Kızların üzerlerinde önlükleri... Belli ki, en güzel giysileri önlükleri...

Sınav saati geliyor... Babaannemin tesbihi evde... Ada gülümseyerek giriyor sınava... Bir banka oturuyoruz Ali'yle... Yanımızda başı örtülü, güleç anne sürekli dua okuyor... "Seninki de oğlan mı?" diye soruyor bana... "Kız" diyorum... "Benim oğlan, bütün gece bir dirhem uyumadı" diyor, "İnanır mısın koca oğlan, kalktı yatağından geldi yanıma, anne uyuyamıyorum, anne çok fenayım, anne sabah olmayacak mı? Olacak oğlum... Gececek oğlum... Sabahı zor ettik... Bütün yıl, okuldan geldi, gelir gelmez açtı kitaplarını, derecesiz çalıştı... Oğlum git yat... Yok anne... Anadolu Lisesi'ne girebilmem için bunları bitirmem lazım... Bütün yıl çalıştı... Allah emeklerini heba etmesin... Allah zihin açıklığı versin... Seninkine de, benimkine de..."

Anlıyorum ki oğlu dershaneye gitmemiş... "Hangi okulu istiyor?" diyorum. "Bizim mahalledekini" diyor güleç anne... "Bizim mahalledekini..."

ADA SINAVDAN ÇIKIYOR! TOPLAM İKİ ÜÇ HATASI YA VAR YA YOK!

Ada sınavdan öyle bir çıkıyor ki... Yüzünde güller açıyor... İşte, bu yüzü ne kadar çok özlemişim... Kızıkım ne güzel gülüyor!.. Fende iki soruda takıldığını söylüyor... Türkçe, sosyal ful... Matematikte de iki boşu var, bir soruda da emin değil!.. Ada'nın yüzü gülüyor ya; o gün, o anda her şeyi ama her şeyi unutuyoruz!..

Arabamıza giriyoruz yine... Bu kez ver elini Akmerkez!.. “Özlemişim Akmerkez’i” diyor Ada, sanki uzun yıllar yurtdışında yaşamış da Türkiye’ye yeni dönmüş gibi bir hali var...

Akmerkez’de Gün’lere rastlıyoruz. Hep birlikte oturuyoruz... Teyzesi, “Eee Ada haydi bakalım, nereye giriyorsun?” diye sorduğunda Ada, o masada, şıp diye ilk kez gerçekten ne istediğini söyleyiveriyor: “Koç’ta okumak istiyorum” diyor... Hemen de ekliyor: “Kazanamayabilirim tabii ki...”

Hayretler içinde dinliyorum Ada’yı...

“Kızım orası çok uzak” diyor Gün... “Yatılı bölümü var... Tabii Teşvikiye’den kalkıp her gün oraya gidip gelemem... Yollarda zaman kaybetmek bana saçma geliyor. Sonra, yatılı oldun mu okulun tüm olanaklarından 24 saat yararlanabiliyorsun!..”

Aman Tanrım, kulaklarıma inanamıyorum!..

“Allah Allah” diyor Gün, bir bana bakıyor, bir Ada’ya “Siz yapamazsınız, kolay mı yatılı olmak?”

Ali, Ada sanki Koç’u kazanmış gibi hemen atılıyor ve “Yatılı okumak istiyorsan, bize seni bu cesaretinden dolayı desteklemekten başka bir şey düşmez... Sonra yatılılık çok keyifli bir şeydir” diyor...

Ada, daha bir dık oturuyor, keh keh gülümsüyor...

Ne kulaklarıma, ne gördüklerime inanıyorum!..

Nisan ayında Koç’u ve Üsküdar Amerikan’ı daracık bir zaman diliminde Ada ile gezdikten sonra, doğrusu ben de bu iki okuldan çok etkilenmişim ama duygularımızı dile getirmemiştik. “Ya olmazsa” korkusunu taşıdığımız için olsa gerek... O zaman, Koç’ta Öğrenci İşleri’nden çok aydınlık yüzlü bir bayan bize yatılı bölümünü de gezdirmişti...

Bir sessizlik oluyor masada... Gün gibi, Ilgaz gibi, biz de ilk kez duyuyoruz Ada’nın söylediklerini... Gün’ün akıllı bir türlü yatmıyor... Bu kez de sessizliği o bozuyor: “Kızım orası çok pahalı...”

Ali yine, Ada Koç’a girmiş gibi “Bi tanecik kızımız var Gün Abla, ne yapar ne eder hallederiz...”

Gün, “Cık cık cık” yapıyor ve iki yana sallıyor başını... Ada, tosurdamaya başlıyor: “Kazanamayacağım biliyorum...”

Gün, “Puanlar düşer, girersin!” diyor.

İlgaz da “Adacım, bak görürsün, puanlar düşecek ve sen istediğin yere gireceksin” diye tatlı tatlı konuşuyor, bir melek gibi... “Kazanamayacağım” diyor bizimkisi... “Yaa aklıma bir şey geldi... Buldum, buldum... Bu yıl bir yere girmezsem, gelecek yıl da girebilir miyim bu sınava?”

Ali’yle ben aynı anda aynı güçlü tonda “Yooo haaaaayır!” diyoruz.

ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ'Nİ HATIRLIYOR MUSUN ANNE?

Akmerkez'den çıkarken "Sen Ölü Ozanlar Derneği filmini hatırlıyorsun, değil mi anne?" diyor Ada. "Hatırlamaz olur muyum? Unutulur mu o film?" diyorum. "Captain'ı hatırlıyor musun?" Captain... Captain... "Tabii ki..." Ali, "Hani sıraların üzerine çıkıyor..." Ada gülümsüyor: "Başka bir yerden bakıyor yani... Öğrencilere... Sınıfa... Hayata... Öyle bir öğretmen Koç'ta olabilir diye düşündüm ben okulu gezerken... Sonra anne Piramit'i hatırlıyorsun, değil mi? Baba, sen de görsen bayılırsın... Her şey o kadar insanca ki..."

Ada'nın akli sadece bir kez gördüğü Koç'ta kalmış meğerse... Durum böyle olunca, tabii ki ben de o iki okul ziyaretinden sonra Ada'yı Üsküdar Amerikan'a çok yakıştırdığımı asla itiraf etmiyorum...

AMAN KIZIMA NAZAR DEĞMESİN!

Bugün yılsonu çayımız var! Her şeyimiz hazır!.. Fotoğraf makinemiz, video kameramız... İçlerinde yeni takılmış filmlerimiz... Hepsi gecedен şarjlı...

Giysimiz askıda kapının tepesine asılı... Refik bile hayran kaldı giysiye... “Güneş Hanım, vallahi kızınız modacı olacak galiba” diyor... “İyi ki açmışız sırtı...” Ada’nın o gün fotoğraf çektirmesini ve ille kendilerine de verilmesini istiyorlar... Butiğe koyacaklarmış...

Çizmemiz de hazır... Levent, bir de aynı süetten minicik bir çanta yapıp hediye etti Ada’ya... Sa-de’den nefis otantik bir gümüş kolye, anneden yine gümüş bir küpe... Ada, iki dirhem bir çekirdek... Ne zaman büyüdü benim kızım?

O öğlen, işlerimi ayarlayıp eve geliyorum. 11’de evdeyim. Ada, duşunu almış, bebek gibi kokuyor... Leyla “Ah bu kız gelin olduğunda ne yapacağız?” diyor... Dualar edip duruyor... Duygu yoğun bir ortam... O gün, Ada’nın saçlarına en güzel fönü çekiyorum... Sarı kahverengi iniyor saçlar...

Çizmelerde biraz topuk olunca da, boyu boyuma denk oluyor... Kokular sürüyor... Beste'yle arıyor... Ben fotoğraflarını çekiyorum... Annemin yaptığı gibi... "Aynayı arkana al" diyorum, basıyorum deklanşöre... Aynadan da beline dökülüveren saçlarını görüntülüyorum...

Sonra Sadri geliyor... Atlıyoruz arabamıza, Hyatt Regency'e... Çok az konuşan Sadri, Ada'yı böyle görünce şaşıyor ve "Güneş Hanım, ben sizi ajansa bıraktıktan sonra buraya geri geleyim" diyor. Ben de saf saf "Niye?" diye soruyorum... "Kaçırmasınlar sakın Ada'yı..." deyince gülüşüyoruz...

Ada, arabadan iniyor... Arkadaşları gelmiş, kapıda hepsi... Hepsinin gözü Ada'nın üzerinde... Bir donup kalma hali hepsinde... Tepeden tırnağa bir süzme...

Arabadan izliyorum... Daha fazla izlemek olmaz... "Haydi gidelim" diyorum Sadri'ye... Basıyor gaza...

DİPLOMA TÖRENİNE GİDİYORUZ!

Ada'nın cüppesi hazır. Kepi de... İkisini de okuldan getirdi... İçine giyeceği giysi, cüppeden daha uzun olmayacak... Ayakkabılar siyah olacak... Ada'nın zaten uzun tek bir giysisi olmadığı için beyaz mini eteğini giyiyor cüppenin içine... Siyah ayakkabısı olmadığından anaokulundan bu yana arkadaşları İnci'nin ayakkabılarını ödünç alıyor... Benim çantama da, diplomasını aldıktan sonra giyeceği açık ayakkabılarını poşetleyip koyuyor...

Annem, babam Ada için bizdeler... Babaannesi de Ada'sı için hazır... Babam, takım elbiselerini giymiş... Annem, törene katılamayacak ama o günün heyecanını paylaşırken o da yanımızda olsun, onun yeşil gözlerinden yayılan ışıklar üzerimizde kalsın diye bizde... Pencere kenarındaki sarı koltukta, evdeki telaşı takip ediyor... Kimi kez yorgun düşüyor, kapatıyor gözlerini...

O gün akşamüstü eve geliyorum. Korkmaz Bey'e açık açık söylüyorum; "Kızımın diploma törenine katılacağım.

Cebim kapalı olacak. Üstelik kızım dereceye girdi...” diyorum. Korkmaz Bey, beni tebrik ediyor...

Ben de süsleniyorum püsleniyorum... Mor bir giysi giyiyorum... Mor bandını takıyorum saçlarıma... Ali, yeni aldığı takım elbisesini giyiyor... “Kan-ter içinde kaldım, haydi çabuk olun” diye söyleniyor... Bir Ali klasığıdır “Kan-ter içinde kaldım” demek...

Leyla, biz gelene dek annemin yanında kalacak... “Biz çabucak döneceğiz. Ada karnesini alacak, senin yanına geleceğiz. Ben gelene kadar Leyla burada olacak. Ne istersen ona söyle olur mu küçüğüm?” diyorum anneme... “Peki, ben söz dinlerim” diyor annem... Ada’nın babaannesini gösteriyor: “O ncreye gidiyor?” İçim acıyor... “Ada’nın diploma törenine” desem, sanki annem kendisi evde kaldığı için üzülecek, darılacakmış gibi geliyor... “Evine gidiyor” diyorum... “Aaa olur mu, ayıp, tek başına yollamayın, Sefer götürsün” diyor. “Öyle olacak anneciğim tabii, merak etme” diyorum...

Daha geçen yıl Ilgaz’ın diploma törenine birlikte gittiğimiz bitanecik annem... Ada’yı çok seven annem... Ada’nın bir törenini bile kaçırmayan annem... Ada’yı alkışlamaktan avuçları acıyan annem... Ada’yla gurur duyan annem... Canımın içi asil annem... Aklım sende... Kalbim sende annem...

DİPLOMA TÖRENİNDEYİZ: BU OKULU HİÇ KİMSE BENİM KADAR SEVMEMİŞTİR!

Okulun bahçesi kalabalık, çok kalabalık... Herkeste bir heyecan... Sanki şimdi zil çalacak... Fotoğraflar çekiliyor, el kadar kameralarla görüntüler kaydediliyor...

Bakıyorum, bu gece özel konuğumuz olan özel öğretmenlerimiz çoktan gelmişler... Abidin Bey, Gürkan Bey, Çiçek Hanım... Gün ve Ilgaz da... Herkes pek bi şık... Ada ayrılıyor aramızdan... Sahne arkasına arkadaşlarının yanına gidiyor...

İstiklal Marşı, okulumuzun marşı... Derken meşaleler ve çok güçlü bir müzik eşliğinde tek sıra çıkıyor çocuklarımız sahneye... Kalbim gümbür gümbür çarpıyor... Fahir Atakoglu'nun bir CD'sinden geliyor müzik... Ortalık karanlık... Ada hangisi çıkaramıyorum... Ali sinirleniyor... "Nasıl görmezsin, Ada çoktan geçti" diyor... Işıklar yandığında Adacık'ı görüyorum... İkinci sırada ciddi ciddi oturuyor...

Yedi öğrencinin beş nokta sıfır ile mezun olduğunu, yapılan yıl ve yaş sıralamasıyla birincilik, ikincilik ve üçüncülük verildiğini açıklıyor müdür yardımcısı... Böylece o yıl, bir birinci, üç ikinci, üç üçüncü çıkartıyor okul... Ada, 6 Temmuz 1989 doğum tarihiyle üçüncü olarak noktılıyor ilköğretimini...

Adı okunduğunda bir alkış kopartıyoruz biz... Bakıyorum Abidin Bey, Gürkan Bey, Çiçek Hanım, ayağa kalkmışlar... Alkışlıyorlar... İlk üç dereceyi paylaşan yedi öğrenci yan yana diziliyor... Ada hiç gülmeden, bütün ciddiyetiyle uzaklara bir yere bakıyor... Ne zaman ki, onun diploması başkasına, başkasının ki ona verilip diplomalar ve madalyalar çorba olunca Ada da dahil hepsi gülmeye başlıyor... Cemal Bey'i görüyorum... Ayağa kalkıyor... Bizimkilere bir bakış fırlatıyor... Anında bitiyor sahnedeki gülme krizleri...

Melodi birinci oluyor ve Ada'nın dediği gibi pek de ruhu olmayan bir metin okuyor... Ada'ya bakıyorum... Gözleri

yine uzaklarda... Orada yok sanki... Konuşmayı ne dinliyor, ne duyuyor...

Sonra diplomalar dağıtılıyor... Tek tek çocukların adları okunuyor, sahneye çıkıyorlar, o anda da dev ekrana anasınıfındaki görüntüleri geliyor... Sıra Ada'ya geldiğinde, elimde fotoğraf makinesi, yerimden kalkıyorum, sahneye doğru yaklaşıyorum... Ada da adı okunacak ve tam yerinden kalkacakken... Aa!.. Ada'nın adı okunmuyor... Başka bir isim anons ediliyor... Ama, bu arada Ada'nın anasınıfındaki fotoğrafı ekranda beliriyor...

Evet, Ada'nın adı atlanıyor... Bir başka çocuğun, bir başka çocuğun daha derken üç dört çocuğun adı daha okunuyor, hepsi çıkıp diplomasını alıyor, bu arada ekrandaki fotoğraflarla diploma alanlar bir türlü denk düşmüyor... Ada'nın oturduğu sırada bir karışıklık, bir uğultu başlıyor... Herkes duruma müdahale etmek için konuşuyor... Ada, sınıf öğretmenine bakarak, sıkıntılı sıkıntılı birşeyler söylüyor... Sonra Ada'nın adı okunuyor... Başka bir çocuğun anasınıfı fotoğrafı ekrana gelirken Ada diplomasını keyifsiz keyifsiz alıyor...

Çiçek Hanım oturduğu yerden sürekli söyleniyor: "Aaaa, oldu mu şimdi?"

Abidin Bey, Gürkan Bey de öyle... "Tam da Ada'ya gelince sıra..."

Tüm diplomalar veriliyor ve Onuncu Yıl Marşı çalmaya başlıyor... Beden eğitimi öğretmenlerinden en genç, en yakışıklı olan alıyor mikrofonu eline... “Sevgili öğrencilerimiz, artık mezunsunuz. Püsküllerinizi soldan sağa alınız” diyor... Kızlar, biraz zorlansa da tokaları çıkartmakta, bir vakit sonra bütün kepler havada!.. Bütün çocuklar birbirlerine sarılıyor... Sarılıyor... Sarılırken yıkılıyorlar yere... Gü-lüyorlar... Ağlıyorlar... Dans ediyorlar... Zıplayıyorlar... Yine sarılıyorlar... Ben hüngür hüngür ağlıyorum... Bakıyorum Ali de ağlıyor. Öyle böyle değil; şakır şakır...

Sonra bahçeye geçiyoruz... Şarkılar, şarkılar... Ama en çok Emre Altuğ’dan: “Sıcak... Çok sıcak olacak... Bu gece...” Ve uzun yemek kuyrukları... Döner, pilav, köfte, tatlı, yok yok... Soğuk içecekler... Garsonlar, ellerinde dolu dolu tepsiler... Küçük küçük gruplar... Sonra birleşip atılan sloganlar... Cemal Bey’i her gördüklerinde “İm-pa-ra-tor-im-pa-ra-tor” temposu tutuluyor... Bir bakıyorum, çocuklar Cemal Bey’i havaya kaldırıyor... Cemal Bey, geçmiyor mu yanlarından, bir alkış kopuyor... Ara sıra Ada’yı yakalıyor gözlerim... Cemal Bey’e küs Ada, “İm-pa-ra-tor” diye tempo tutuyor, bir yandan da gözyaşlarını siliyor...

Gecenin sonuna doğru okulun bahçesinde ağlamayan yok neredeyse... Kızlar erkekler sarılıp sarılıp ağlaşıyorlar... Artık veda zamanı... Ada tüm arkadaşlarıyla, öğretmenleriyle tek tek vedalaşıyor... Şiş gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyor... Demir’in yanına gidiyor en son... O gün Ada’ya hiç yüz vermeyen Demir, sıkı sıkı sarılıyor Ada’ya...

“Haydi gidelim” diyor Ada... Elinde üçüncülük madalyası... Arabamıza biniyoruz... İçini çeke çeke ağlıyor... “Bu okulu hiç kimse benim kadar sevmemiştir” diyor...

TATİL BAŞLIYOR! HER GÜN NET HESABI YAPIYORUZ!

Ada, yaz mevsimini tarih kitaplarıyla karşılıyor... Çiçek Hanım'la tanışıklıktan sonra yeni ilgi alanı tarih... Kitapların içinde kayboluyor... "Aaa evet biliyorum bunu" diyor okudukça... İkide bir "Bak, bilgi olgunlaşıyor!.." diye de Çiçek Hanım'la dalga geçiyor...

Ama Ada huzursuz... Her gün kalkıyor, net hesabı yapıyor... Bir gün 68'ken neti, ertesi gün yok ya şunu da doğru yaptım aslında diyor ve 72'ye çıkıyor... Ertesi gün, 75'ken neti "Hayır canım, boşum da var ama" deyip 69'a iniyor... Bir türlü karar veremiyor... Bir günün neti ertesi günün netini tutmuyor... Bazen dayanamayacak duruma geliyorum... Patlıyorum ve "Hayır canım, olsa olsa senin netin 50 olur" diyorum... Ada buna çok bozuluyor... "50 de değil yani anne" diyor... Ali eve geldiğinde, "Baba, annem net hesabı yapabiliyormuş gibi, 50 hesaplıyor" diyor... Ve yeniden başlıyor net hesabı... "Öyle hesaplanmaz" diye paylayıp duruyor bizi Ada...

SINAV SONUÇLARI BU HAFTA BELLİ OLUYOR!

Temmuzun son haftasındayız. O haftanın başında Bodrum'a gidiyoruz. Ben, Ali, Ada, Güney... Tek amacımız var: Ada'nın sınav sonucunu Teşvikiye'de eve kapanıp bekleyeceğimize, sonucu burada alalım. Olumsuz beklediğimiz sonucun sıkıntısını burada; Yahşi'de denize girerek, rahatlatarak atlatalım...

Tatil burnumuzdan geliyor tabii ki... Ada, net hesabına burada da devam ediyor... Her gün Güney'le kavgaya... "Seni anlayamıyorum Ada... Bıktım senin net hesabından... Sen ne yaptığını bilmiyor musun?.. Çok mu önemli bu sınav yaaa... Git, nefis

bir okulun var... Manyak mısın sen, okulun evinin burnunun dibinde... Ne işin var senin Koç'ta... Sen oraya gider gelirken her gün yolda kusarsın..."

Güney, Ada'nın inlerini cinlerini tepesine çıkartıyor... Ada, "Senin beni anlamanı beklemiyorum Güney... Çünkü senin idealin yok, tamam mı? Üstelik, ben yatılı okuyacağım..." diyor...

Güney "Sen yatılı matılı yapamazsın... Sen annenden ayrılamazsın... Her gün ağlarsın... Ama öyle değil mi hala?" diyor...

Ters ters bakıyorum Güney'e... "Bu hafta bu tarz konuşmaları yapmasak" diyorum. Güney başlıyor gülme-ye... "Tamam konuşmayalım... Haydi, net hesabı yapalım" diyor...

Birbirimizi yiyoruz... Ada, Güney'i kovalıyor...

ADA, ZONA OLUYOR!

Ada sabahleyin okuldan arkadaşı Orkun'la buluşuyor. Göl-türkbükü'ne gidiyoruz; Ada'yı Orkunların kaldığı Maki Otel'e bırakıyoruz. Yıldızı yeni yeni parlayan Maki Otel'i de böylece görmüş oluyoruz... Orkun'un annesi ve babasıyla kısacık bir sohbetten sonra biz dönüyoruz Ali'yle Yahşi'ye...

Gece Ada'yı almaya gittiğimizde onu çok neşesiz buluyoruz. Biraz önce internetten Orkun'un sonuçlarına bakmışlar. Kazanamamış... Ki, Orkun'un sınavı Ada'ninkinden iyi geçmiş. Ada, beni çekiyor bir kenara, bunları anlatıyor ve sıkı sıkı tembih ediyor; Orkun'a sınava dair hiçbir şey sormamamı... "Gel bir de bir şey göstereceğim sana" diyor... İçeri doğru giriyoruz... Tişörtünü yukarı doğru sıyrıyor Ada... Göğsünün tam altında toplu iğne başı gibi yığınlarca kızarıklık var... "Aa! Bir şey mi ısırdı acaba?" diyorum... "Acayip kaşınıyor" diyor Ada... "Zor tutuyorum kendimi,

parçalayarak kaşımak geliyor içimden!..”

Ali geliyor sonra yanımıza, “Ne oldu, ne yapıyorsunuz?” Böyle böyle... Orkun’un babası doktor... “Sabahtan, Orkun’un babasına niye göstermedin Ada?” diyorum. Rica ediyoruz doktor babadan, bakıyor Ada’nın toplu iğne başlarına... Daha bakar bakmaz “Hayırlı olsun” diyor, “Zonanız olmuş!”

O gün öğreniyoruz, zonanın sinir uçları iltihabı olduğunu... LGS sonuçlarını beklerken Ada’nın sinirleri harap oluyor demek ki...

Abidin Bey geliyor aklıma... “Ada’nın sağlığının kıymetini bilin!..” Ada’ya dönüyorum ve “Yeter artık” diyorum, “Üzüntülere, endişelere son! Bitti! Bitti artık!.. Kendini bu kadar hırpalamak kendine haksızlık!.. Canı cehenneme sınavın da, sonucunun da...”

O gece Göltürkbükü’nden Yahşi’ye dönerken sessizlik hâkim arabada... Tam gece yarısındayız... Bire geliyor saat... Ada, başını dizlerime koymuş... Ama uyumuyor... Benim de gözlerim açık... Uykumuz çoktan kaçmış... Ne konuşursak konuşalım aklımız Ada’nın sınav sonucunda...

Otele yaklaşıyoruz... İniyoruz arabadan... Otel odasına giriyoruz... “Sabah olur olmaz eczaneden Orkun’un babasının söylediği merhemi alınız” diyorum... Ada, yavaş yavaş üzerindikileri çıkartıyor... Eline Selim İleri’nin *Her Gece Bodrum* kitabını alıyor, kaldığı yerden okumaya başlıyor... “Haydi artık yat Adacık...” Ada, uykulu gözlerle bakıyor: “Uykum yok anne...”

Ali odada dolaşıp duruyor... “Kızlar, ben bi sahilde yürüyüp geleceğim” deyip atıyor kendini dışarıya... Ada da, ben de biliyoruz internet kafeye gittiğini... Ada da, ben de biliyoruz sınav sonucunu öğrenmeye gittiğini...

Ali çıkınca dışarı, Ada elindeki kitabı bırakıyor, ışığı kapatıyor, “Yatalım mı anne” diyor, “Acayip uykum geldi!”

BİR YIL SONRA

Ada, VKV Koç Lisesi'nde 4.45 not ortalamasıyla lise ikinci sınıfa geçti.

Yatılı okuyor.

Pazartesi saat yediye on kala babasıyla Teşvikiye'deki evimizden çıkıyor, yediyi yirmi geçe okulunda, yatakhane oluyor.

Her cuma saat onüç otuzda da Sadri, arabayla gidip Ada'yı alıyor,

Teşvikiye'ye dönüyor.

İngilizce dil sınavını geçerek hazırlık sınıfını atlayan Ada, başlarda çok sıkıntı çekse de "bir tane bile özel öğretmen" istemediği için tüm zorlukları kendi kendine aştı...

Tabii, hazırlık sınıfını atlayarak, hem kendine, hem bize bir yıl kazandırdı...

"Bu da benim size hediyem olsun" dedi.

Ölü Ozanlar Derneği'ndeki öğretmene bu okulda rastladımı bilmiyorum.

Ama yaşama tek bir yerden değil, başka başka yerlerden ve çok daha geniş baktığını görüyorum.

Yatılı arkadaşlarıyla öyle bir dayanışma içinde ki, insanın yatılı okuyası geliyor...

Bir bakıyorum; Ada toplamış valizi gidiyor...

Bir bakıyorum; yine doldurmuş valizi geliyor...

Kimbilir daha aklına koyduğu neleri gerçekleştirmek için nerelere nerelere gidecek!

Ada'nın şimdi ne puanını anımsıyorum, ne de puanların ne kadar düştüğünü öğrenmek için günde kaç kez telefon ettiğimi...

Hiçbir şey anımsamıyorum...

Hiçbirinin önemi yok ki!..

Ada da, Ali de, ben de biliyoruz, "akıl"la davranmaktan başka çözüm yok!

Herkes, "Ada Koç'ta okuyor" dediğimde,

"Niye Koç'a verdin? Ben, Üsküdar Amerikan'a verdim" diyor...

Ben vermedim ki, Ada istedi...

Herkes, "Ada yatılı okuyor" dediğimizde

"Aaa, bi tane çocuğunuz var, niye yatılı verdiniz?" diyor.

Vermedik ki, Ada istedi...

Şimdi, şu anda ne mi yapıyor Ada?

Yatılıdan bir arkadaşıyla yine bir yatılı arkadaşının yazlığına; Bandırma'ya gitti! Ada tatilde!..

Şimdi telefonla aradı... Ben nasıl ki anneme "küçüğüm" diyorsam,

Ada da bana öyle diyor artık:
“İyi misin küçüğüm? Kendini çok yorma...
Bir de seni çok sevdiğimi sakın unutma!”

Can KARTOĞLU GÜRSES
Gümüşsuyu, 5 Ağustos 2004

Teşekkür...

Yoksa, öğretmenleri derse bekleyen anne ben miyim? Gerçek mi bu olanlar?
Bunca öğretmen? Yaşananlar? Gerçek mi sahiden? Bilemiyorum...

Kitabın basım aşaması öncesinde defalarca okumasını yapan Ahmet Okan'a, grafik düzenlemesini yapan Cem Abbas'a, sayfalar ellerinde katlar arasında koşuşturup duran Mucizeler Dükkânı Reklam Ajansı çalışanlarına ve çizgileriyle kitaba can katan Kemal Gökhan'a yürekten teşekkürler...

**Liselere Giriş Sınavı'na hazırlanan
gençler!**

**Liselere Giriş Sınavı'na "hazırlanan"
anneler, babalar!**

Ya da çok yakında bu dertlerle
uğraşmak durumunda kalacak
potansiyel yarışçı aileler...

Derse ara verin.

Taze taze bu dertleri yaşamış bir
annenin kaleminden bu eğlenceli,
hüzünlü ve hakiki hikâyeyi okuyun.

En fazla bir net eksik yaparsınız.

Ama, en azından kafanız "net"leşir.

İLETİŞİM 1042

BUGÜNÜN
KİTAPLARI 96

ISBN 975-05-0286-8

9 789750 502866